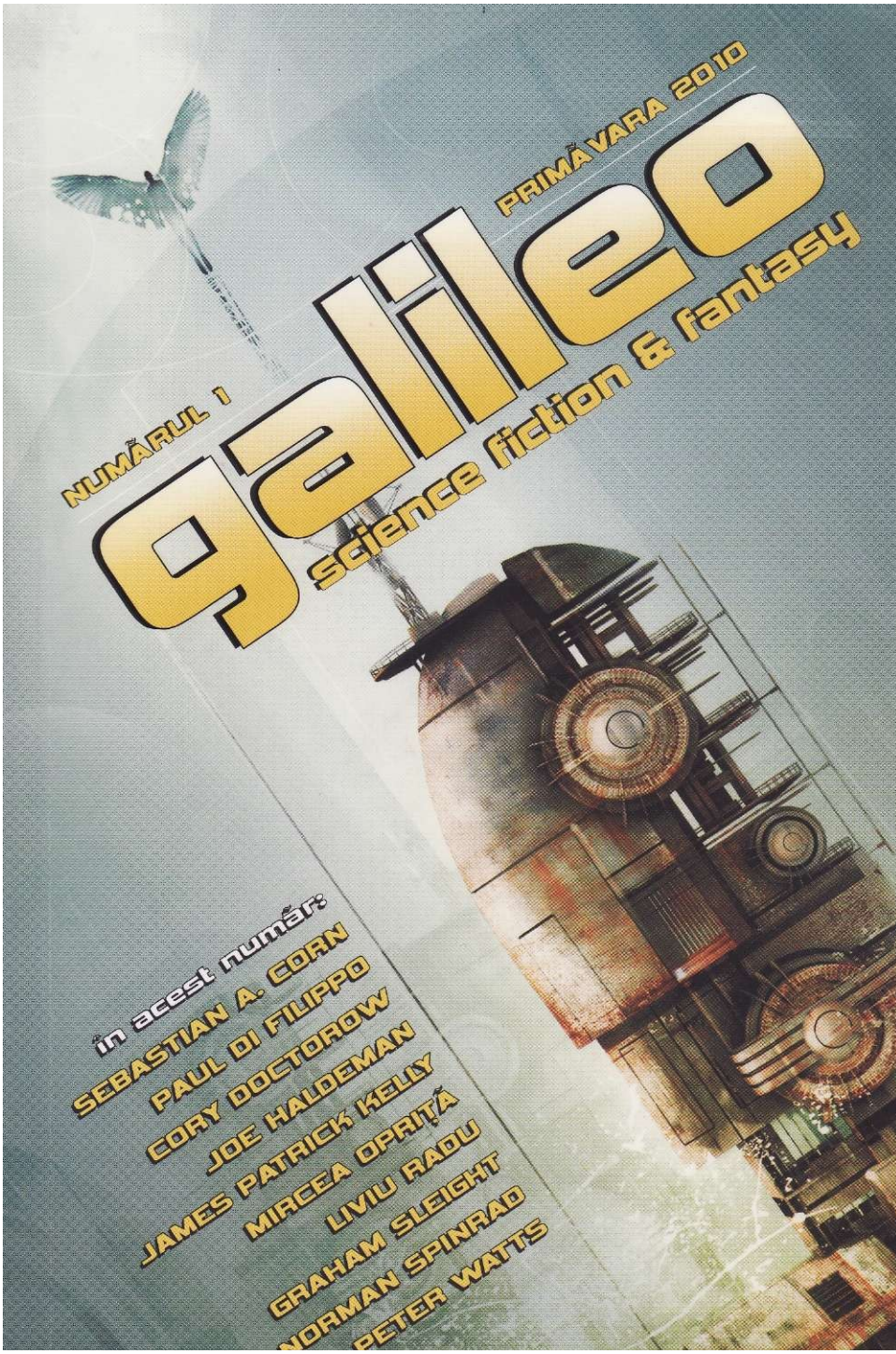
PRIMĂVARA 2010
galileo
science fiction & fantasy
NUMĂRUL 1
În acest număr:
SEBASTIAN A. CORN
PAUL DI FILIPPO
CORY DOCTOROW
JOE HALDEMAN
JAMES PATRICK KELLY
MIRCEA OPRIȚĂ
LIVIU RADU
GRAHAM SLEIGHT
NORMAN SPINRAD
PETER WATTS

GALILEO SCIENCE FICTION & FANTASY
NUMĂRUL 1 / PRIMĂVARA 2010
GALILEO SCIENCE FICTION & FANTASY este o publicaţie trimestrială editată de Millennium Press / Satu Mare.
REDACŢIA:
Redactor-şef: Horia Nicola Ursu Redactor: Michael Haulică
Prepress: Ona Frantz Design: Vlad-Mihai Botta Ilustraţia copertei: Adam Tredowski
DATE DE CONTACT:
Millennium Press www.millenniumpress.ro
Str. G.V. Popescu Nr. 7 440021 Satu Mare, România e-mail: officemillenniumpress.ro
Reproducerea integrală sau parţială, sub orice formă, a materialelor publicate în paginile revistei Galileo Science Fiction & Fantasy se poate face numai cu acordul scris al editorului.
Copyright © Millennium Press, 2010.
SUMAR
NR. 1 / PRIMĂVARA 2010
EDITORIAL Horia Nicola Ursu 5 EppUR şi muove!
POVESTIRI
Liviu Radu 54 Sebastian A. Corn 75 Joe Haldeman 215
Doi bătrâni, pe o bancă…
Vonu
Mortuare
nu
James Patrick Kelly Norman Spinrad
VELE
8 o şansă din i016 110 Însemnări din Ane Molimei
F I C T I O N A R Mircea Opriţă 40 Elogiul unei cariere
VIITORUL ANTERIOR Graham Sleight 199 Ray Bradbury
INTERVIU
Adolescenţii şi sexul Cyberpunk după 25 de ani „Ce-

ar fi să decolăm şi să-i facem praf de pe orbită?”

Cory Doctorow 105 Paul Di Filippo 228 Peter Watts 235

Joe Haldeman *în* dialog 209 „Meseria se învaţă *scriind* cu Horia Nicola Ursu proză scurtă”.

ZEITGEIST

EDITORIAL

Horia Nicola Ursu EPPUR ŞI MUOVE!

Ceea ce ţineţi în mână este materializarea unui vis. Un vis început în urmă cu mulţi ani, la începutul anilor nouăzeci. De-a lungul anilor, avatarurile sale s-au numit *Supernova*, *Alternativ SF*, *Ficţiuni*, *Lumi Virtuale*, *Fiction.ro*. Fiecare dintre aceste reviste a fost o treaptă, o etapă în drumul lung şi întortocheat care ne-a adus acolo unde suntem astăzi, la începutul unui drum, la primul număr al unei noi publicaţii dedicate literaturii science fiction & fantasy. Este Revista cu R mare, pentru noi, cei care am pus-o între coperte. Suma experienţei noastre editoriale, o publicaţie aşa cum ne-am dori noi, dintotdeauna, să citim.

…Şi totuşi, de ce o revistă? De ce nu o antologie, dacă tot ne-am propus să promovăm proza scurtă? De ce nu o serie de culegeri de autor? Sigur, şi acestea sunt importante, şi acestea au un rol bine definit în dinamica genului. Dar o revistă este ceva viu, exprimă un anumit moment, e parte din Zeitgeist. Fiindcă avem mereu tendinţa să pierdem momentul prezent. Căci una e să publici o poveste acum, la un an, o lună sau chiar o săptămână după ce a fost scrisă, şi altceva e să aştepţi vremea când se vor fi adunat destule poveşti pentru un volum de autor sau o antologie. Fiindcă, aşa cum au dovedit sondajele de opinie pe care le-am desfăşurat în etapa de pregătire, o revistă este necesară.

De ce noi şi nu alţii? Fiindcă Millennium Press, editura care girează publicarea revistei, a ajuns în punctul în care îşi poate permite să susţină o astfel de publicaţie până în momentul în care ea va fi capabilă să se ţină pe propriile picioare din punct de vedere financiar. Fiindcă

între obiectivele pe care şi le-a propus Millennium Press se numără şi unul esenţial: promovarea prozei scurte, cea care a şi făcut din science fiction şi fantasy genuri literare în deplinul sens al cuvântului, în perioada de pionierat a lui Gernsback şi Campbell. Fiindcă, de-a lungul ultimilor 15 – 20 ani, cei care şi-au asumat responsabilitatea publicării acestei reviste au dobândit experienţa necesară din încercări succesive, inovând, acumulând, astfel încât acum se consideră îndreptăţiţi să poată spera că rezultatul muncii lor va fi cât mai aproape de modelele pe care şi le asumă, şi anume publicaţiile clasice ale genului din spaţiul anglo-saxon: *Fantasy & Science Fiction Magazine*, *Asitnov's*, *Analog* şi *interzone*, între altele.

Ce veţi găsi în paginile acestei reviste? Poveşti care să vă facă să visaţi, să speraţi, să cădeţi pe gânduri. Texte esenţiale ale genului, de la noi şi de aiurea. Texte proaspete, scrise anume pentru cititorii noştri. Texte care le-au adus autorilor lor cele mai importante premii ale genului. Poveşti îndrăzneţe, poveşti care ignoră orice este tabu, poveşti să vă facă să simţiţi pulsul prezentului, cu gândul la viitor, dar fără a scăpa din vedere trecutul. Pe scurt, literatură de bună calitate: acesta va fi criteriul primordial după care vom alcătui sumarul viitoarelor numere.

Şi totuşi, de ce tocmai Galileo? în 1600, Giordano Bruno a fost ars pe rug deoarece a îndrăznit să îşi exprime credinţa – considerată eretică de către Inchiziţie – în infinitatea Universului. Doar treizeci şi trei de ani mai târziu, un alt om de ştiinţă – matematician, astronom, fizician şi filosof –, Galileo Galilei, era judecat de inchiziţie întrucât susţinea teoria heliocentristă a lui Copernic. Pentru a-şi salva viaţa, Galileo a fost silit să-şi declare public renunţarea la aceste convingeri. Aveau n & treacă mai bine de trei secole şi jumătate până când Biserica Catolică avea să recunoască, în 1992, că în judecarea lui Galileo „s-au comis greşeli". Dar aceasta e o altă poveste. Legenda spune că, după ce şi-ar fi anunţat dezicerea de

ideile sale, Galileo ar fi murmurat printre dinţi o sintagmă devenită celebră: *Eppur şi muove*! Şi totuşi, se mişcă…

La patru secole distanţă, revista Galileo afirmă răspicat şi în mod programatic: *Eppur şi muove*! Literatura science fiction & fantasy din România e vie, aşa cum vie este şi pasiunea celor care o citesc. Lor le dedicăm rezultatul eforturilor noastre. Sperăm că vom reuşi să le fim pe plac.

—

Copyright © Millennium Press, 2010

PREMIUL HUGO, 2001

James Patrick Kelly OSANSĂ DIN 016

a

„Călătoria în timp nu este posibilă şi nu va fi niciodată; cea mai bună dovadă pe care o avem în acest sens este faptul că nu am fost invadaţi până acum de hoarde de turişti din viitor”.

Stephen Hawking, Viitorul universului îmi amintesc acum dt de singuratic eram când l-am întâlnit pe Cross. Nu am spus niciodată nimănui nimic despre asta pentru că, pe vremea aceea, acest lucru nu mă făcea chiar atât de nefericit. În plus, nu eram decât un copil. Credeam că vina nu era decât a mea.

Mi se părea că aveam prieteni. În 1962 făceam parte din echipa de înot şi fusesem ales Asistent al Conducătorului de Patrulă în Patrula Lupilor, în Regimentul Şapte al Cercetaşilor. Iar când se alegeau participanţii la jocul de kickball, în pauză, eram întotdeauna a patra sau a cincea opţiune. Nu eram cel mai bun la învăţătură în clasa a şasea de la John Jay Elementary School – Betty Garolli mă întrecea. Dar eram inteligent, iar ceilalţi copii mă făceau să mă simt prost din cauza asta. Şi atunci am încetat să mai ridic mâna dacă ştiam răspunsul şi am început să îmi supraveghez vocabularul. Îmi amintesc că am spus o dată „în ciuda faptului că…” în clasă şi după aceea m-au tachinat mai multe săptămâni în şir. Grupuri de fete se apropiau de mine pe terenul de joc.

— Ah, Ray! strigau ele.

Iar când mă întorceam, începeau să ţipe:

— În ciudă, în ciudă!

Şi o rupeau la fugă, înecându-se de râs.

Nici măcar nu îmi doream să fiu popular sau aşa ceva. Tot ce îmi doream cu adevărat era un prieten, un singur prieten, un prieten căruia să nu trebuiască să îi ascund nimic. Apoi a apărut Cross şi această perioadă a luat sfârşit.

Una dintre probleme era că locuiam departe de miezul evenimentelor. Pe atunci, Westchester County nu se transformase încă într-un cartier al oraşului. Casa noastră era ascunsă adânc în pădure, în modestul Willoughby, New York, acolo unde se termina Cobb's Hill Road. În timpul iernii, puteam zări Long Island Sound, un ac de argint la linia orizontului, care indica spre oraş. Dar şcoala se afla la o distanţă de o jumătate de oră cu autobuzul, iar cel mai apropiat copil locuia la Ward's Hollow, la cinci kilometri de noi, şi era doar un prostănac din clasa a patra.

Aşadar, nu aveam niciun prieten adevărat. În schimb, aveam science-fiction-ul. Mama obişnuia să se plângă că eram obsedat. Mă uitam la *Superman* în reluare de mai multe ori în fiecare zi, după şcoală. În serile de vineri tata mă lăsa să stau până târziu, să văd *Zona crepusculară*, dar în acea toamnă CBS anulase temporar difuzarea serialului. A revenit în ianuarie, după ce s-a întâmplat totul, dar nu a mai fost niciodată acelaşi lucru. Sâmbetele vizionam vechi filme SF la sala Adventure. Preferatele mele erau *Planeta interzisă* şi *Ziua în care pământul s-a oprit*. Cred că îmi plăceau din cauza roboţilor. Am hotărât că atunci când voi creşte mare şi voi ajunge în viitor îmi voi cumpăra unul, ca să nu mai fiu niciodată singur.

În dimineţile de luni îmi primeam alocaţia săptămânală – o monedă de 25 de cenţi. De obicei coboram din autobuz în aceeaşi după-amiază în Ward's Hollow, să mă pot duce la

Village Variety. Douăzeci şi cinci de cenţi îmi erau suficienţi pentru două cărţi de benzi desenate şi un pachet

de lemn dulce, de culoare roşie. Cel mai mult îmi plăceau *Lanterna Verde* de la DC, *Cei patru fantastici* şi *Incredibilul Hulk* de la Marvel, dar eram dispus să cumpăr aproape orice supererou. Citeam toate cărţile SF din bibliotecă de două ori, deşi mama mă pisălogea neîncetat să încerc şi alte lucruri.

Dar ceea ce îmi plăcea cel mai mult şi mai mult era revista *Galaxy*. Tata avea un abonament la ea, şi după ce termina de citit noile numere, mi le strecura şi mie. Mama nu era de acord cu asta. Obişnuiam să le citesc sus în pod sau afară, în şopronul pe care îl înjghebasem în pădure. După aceea le depozitam sub patul meu de campanie din adăpostul de bombe. Ştiam că, după războiul nuclear, nu va mai exista nici televiziune, nici radio, nimic de genul acesta, şi voi avea nevoie de ceva să-mi ocupe timpul în clipele în care nu mă războiam cu mutanţii.

În 1962 eram prea mic pentru a putea înţelege că mama era alcoolică. Hram în stare să remarc faptul că în timpul serilor devenea spirituală şi apoi începea să se împleticească; dar dimineaţa era întotdeauna trează, să-mi facă un mic-dejun cald înainte de şcoală. Şi mă aştepta cu biscuiţi graham şi cu unt de arahide când veneam acasă de la şcoală – ba uneori chiar cu pâine prăjită cu scorţişoară. Tata spunea că nu ar trebui să o rog pe mama să mă plimbe cu maşina după ora cinci după-amiaza, pentru că era obosită din cauza muncilor din gospodărie pe care le făcea pentru noi. El vindea ferestre Anderson şi era mai mult plecat, de aceea eram cam singur în cea mai mare parte a timpului. Dar îşi făcuse un obicei din a fi acasă în prima zi de marţi a fiecărei luni, ca să mă ducă la întâlnirea Cercetaşilor, la 19.30.

Acum, amintindu-mi de toate astea, nu pot spune cu adevărat că am avut o copilărie nefericită – până când l-am întâlnit pe Cross.

Îmi amintesc că era o după-amiază caldă de sâmbătă, în luna octombrie. Frunzele care acopereau pământul erau încă fragede, iar mireasma lor condimenta aerul. Eram în şopronul pe care îl construisem în acea primăvară, în

primul rând pentru a exersa legăturile drepte şi încrucişate de care aveam nevoie pentru Cercetaşi. Citeam *Galaxy*. Îmi amintesc chiar şi povestea: „Balada pierdutei c'Mell" de Cordwainer Smith. Cu siguranţă că veveriţele chiţăiau de o bună bucată de vreme, dar eu fusesem prea captivat de problemele Lordului Jestocost, să remarc acest lucru. Apoi, am auzit un *scârţâit* uşor, la mai puţin de trei metri depărtare. Am încremenit, cu urechile ciulite. *Scârţ, scârţ*... Apoi linişte. Ar fi putut fi un câine. Şi totuşi, câinii nu au obiceiul de a se strecura prin pădure. Speram să fie o căprioară – nu văzusem niciodată căprioare în Willoughby până atunci, deşi auzisem vânători trăgând focuri. Am traversat rapid, pe furiş, podeaua de pământ afinat, şi am aruncat o privire printre puieţii uscaţi.

La început nu am văzut nimic, şi acesta era un lucru ciudat. Pădurea nu era atât de deasă, iar frunzele căzuseră de mult din arbuştii pitici. M-am întrebat dacă nu cumva îmi imaginasem acele sunete; nu ar fi fost pentru prima oară. Apoi, am auzit o creangă plesnind, poate la o distanţă de vreo treizeci de centimetri. Peretele s-a clătinat de parcă ceva s-ar fi frecat de el, dar nu era nimic acolo. *Nimic*. Atunci ar fi trebuit să ţip, dar gâtul mi se înfundase. Am auzit chestia aia strecurându-se până în faţa şopronului. Mă uitam cu groază cum o greutate invizibilă făcea o ghindă să se scufunde în pământul moale şi, în acel moment, m-am împleticit îndărăt, până în colţul cel mai îndepărtat. Şi abia în clipa aceea am observat că, dacă nu mă uitam fix în direcţia aceea, aerul din locul unde ar fi trebuit să fie chestia invizibilă tremura ca un miraj. Legăturile care ţineau construcţia au scârţâit, de parcă s-ar fi aplecat să vadă ce anume capturaseră şi s-ar fi pregătit să mă târască până afară, în lumina soarelui, în timp ce eu ţipam, şi să...

— O, futu-i, a spus făptura cu o voce ascuţită, cuprinsă de panică, şi a pornit spre pădure, zvârcolindu-se.

Din acel moment atitudinea mea s-a schimbat – şi presupun că şi istoria s-a schimbat definitiv. Făcusem ceva care alungase chestia aceea, eu, un sfrijit de doisprezece

ani!

Dar mult mai important era ceea ce spusese. Evident, eram conştient şi până atunci de existenţa cuvântului „fute”, dar nu avusesem niciodată curajul de a-l folosi, şi nici nu îmi aminteam să-l fi auzit vreodată rostit de un adult. Un tăntălău cum era puştiul Murphy îl mai mormăia din când în când în barbă, dar cine se uita în gura lui? M-am gândit întotdeauna la acest cuvânt ca la bomba nucleară a vocabularului; folosit aşa cum trebuie, acest cuvânt putea face creierii să se ofilească şi timpanele să explodeze. Dar când chestia aia invizibilă a spus „futu-i” şi apoi *a rupt-o la fugă*, acest lucru a trădat o vulnerabilitate care m-a făcut să devin nechibzuit, şi mai prost decât ar fi fost cazul.

— Hei, opreşte-te, am zis şi am pornit în urmărire.

Nu mi-a fost deloc greu să urmăresc chestia aia. Nu avea dexteritatea lui Davy Crockett*, era gălăgioasă, neîndemânatică şi lentă. În timp ce ea înainta împleticit, am izbutit să îi desluşesc un contur luminos. M-am apropiat până la vreo şase metri şi ceva, apoi am ales să rămân puţin în urmă, altfel aş fi ajuns-o. Habar nu aveam ce să fac de acum încolo. Am bâjbâit înainte, cu mişcări din ce în ce mai lente, până când m-am oprit pur şi simplu.

— Ss… stai, am strigat eu. Ceea… ce vrei?

Mi-am pus mâinile în şolduri şi m-am aplecat înainte, de parcă aş fi încercat să îmi trag sufletul, deşi nu simţeam cu adevărat nevoia.

Chestia s-a oprit la rândul ei, dar nu mi-a răspuns. În schimb, a început să inspire aerul cu şuierături întretăiate, astmatice. Era mai greu de sesizat acum, când stătea pe loc, dar bănuiesc că se întorsese spre mine.

— Te simţi bine? am întrebat eu.

— Eşti un copil.

Vorbea cu un accent ciudat, ca un ciripit. „Copil” devenise „coo-piiil”.

— Sunt în clasa a şasea.

M-am îndreptat şi am întins braţele în faţă, să îi arăt că nu reprezentam un pericol.

— Cum te cheamă?

David Crockett (1786 – 1836) – Renumit soldat, revoluţionar şi politician american, (n.tr.)

Nu mi-a răspuns. Am făcut un pas spre ea şi am aşteptat. Nu a spus nici acum nimic, dar cel puţin nu a încercat să fugă.

— Eu sunt Ray Beaumont, am continuat eu în cele din urmă. Locuiesc acolo, am arătat cu degetul. Cum se face că nu to pot vedea?

— Ce dată e?

Rostise ceva de genul „daaah-teeh”.

Pentru o clipă, am crezut că îmi cere date. Ce date? Am rămas perplex, gândindu-mă la un răspuns. Nu voiam să creadă că eram doar un copil mic şi prost.

— Nu ştiu, am răspuns eu precaut Douăzeci octombrie?

Chestia a stat să proceseze informaţia, apoi mi-a pus o întrebare care mi-a tăiat respiraţia.

— Şi ce an e?

— O, Dumnezeule, am răspuns.

În clipa acea nu m-aş fi mirat dacă Rod Seriing[1] în persoană ar fi sărit brusc de după un copac şi ar fi început să ţină un discurs unui public de televiziune nevăzut. Printre aceştia m-aş fi putut afla şi eu, numai că această poveste mi se întâmpla în realitate.

— Ai idee ce ai… ce înseamnă atunci când…

— Ce, ce? vocea i-a devenit mai ascuţită, alarmată.

— Eşti invizibil şi nu ştii în ce *an* suntem? Toată lumea ştie în ce an suntem! Tu eşti… tu nu eşti de aici.

— Ba da, ba da, sunt. 1962, bineînţeles. Suntem în anul 1962. Iar eu nu sunt invizibil.

Introdusese vreo opt silabe în cuvântul „invizibil”.

Am auzit un sunet asemănător cu fâşâitul hârtiei.

— Nu e altceva decât un cam.

Sau, cel puţin, asta mi s-a părut că a spus.

— Cam?

---

1 Rod Serling (1924-1975) - Creatorul serialului de televiziune Zona crepusculară, (n. tr.)

— Nu, camu.

Aerul din faţa mea s-a încreţit şi s-a dat la o parte din faţa unui chip măsliniu.

— Nu ai auzit niciodată de camuflaj?

— Da, sigur că da, camu.

Presupun că fiinţa încercase să mă liniştească arătându-se, dar nu a reuşit decât să obţină efectul contrar. Da, avea doi ochi, un nas şi o gură. A început să-şi scoată camuflajul pentru a dezvălui un costum de afaceri din trei piese gri, călcat impecabil, o cămaşă albă şi o cravată în dungi albastre şi roşii, în timpul nopţii, pe o stradă aglomerată din Manhattan, poate că aş fi trecut indiferent pe lângă el – tata mă învăţase să nu mă holbez la scrântiţii de prin oraş. Dar în lumina după-amiezii puteam observa toate amănuntele nepotrivite din deghizarea lui. De exemplu, părul. Nu era o tunsoare militară, mai degrabă un fel de mirişte, ca ţepii de pe bărbia domnului Rudowski, atunci când se decidea să-şi lase barbă. Făptura asta era mult prea slabă, avea pielea strălucitoare, degetele prea lungi, iar chipul lui… arăta întocmai ca o păpuşă Barbie.

— Sunteţi băiat sau fată? am întrebat eu.

A sărit ca ars.

— E ceva în neregulă?

Am înclinat capul într-o parte.

— Cred că e din cauza ochilor dumneavoastră. Sunt prea mari, sau nu ştiu. Purtaţi machiaj?

— Sunt mascul din punct de vedere biologic, s-a zbârlit ea… el în timp ce ieşea de tot din costumul de camuflaj. Ochii nu au sex.

— Dacă spuneţi dumneavoastră…

Îmi dădeam seama că va avea nevoie de ajutor pentru a se descurca, chiar dacă nu părea să fie conştient de asta. Speram că îşi va dezvălui identitatea, că mă va pune pe scurt în temă despre misiunea lui. Ba chiar îmi trecuse prin cap o modalitate de a-l contacta pe Preşedintele Kennedy sau pe cel cu care trebuia el să se întâlnească. Domnul Newell, comandantul echipei de

Cercetaşi, fusese colonel în armată – şi cu siguranţă că se cunoştea cu vreun general care ar fi putut să sune la Casa Albă.

— Cum vă cheamă? am întrebat eu.

El îşi împături haina peste braţ.

— Cross.

Am aşteptat restul numelui, în timp ce el îndoia haina în două.

— Cross şi atât? am insistat eu.

— Numele care mi s-a dat este Chitmansing.

L-a ciripit de parcă ar fi chemat păsărelele.

— E în regulă, am răspuns eu. Hai să rămânem la „domnul Cross”.

— Cum doriţi, domnule Beaumont.

Şi-a împăturit haina din nou, şi din nou, şi *din nou*.

— Hei!

Continuă să o împăturească.

— Cum faceţi chestia aia? Pot să văd şi eu?

Mi-a întins-o. Costumul camu era şi mai neverosimil acum decât fusese pe când era invizibil. Îl redusese până la dimensiunile unei cartele pătrate de cincisprezece centimetri, subţire 1 flexibilă ca o damă de pică. Am împăturit-o şi eu în două – cele două margini părură să se lipească unele de altele; ar fi încăput perfect în portofelul meu.

M-am întrebat dacă Cross îşi dădea seama cât de aproape eram de a o rupe la fugă cu invenţia lui genială. Nu m-ar fi prins niciodată. Aproape că vedeam frânturi din cariera mea strălucitoare de supererou invizibil. *Poveşti năucitoare* prezintă: Originea lui Camu Kid! Am întors cartela pe o parte şi pe cealaltă, încercând să-mi dau seama cum s-o despăturesc. Nu exista nicio cusătură, niciun declic. Cum aş fi putut-o folosi dacă nu ştiam cum să o deschid?

— Foarte tare, am spus.

Ezitând, i-am înapoiat cartela.

În plus, adevăraţii supereroi nu dispuneau de puteri furate.

L-am privit pe Cross cum îşi strecura cartela în buzunarul de la vestă. Nu îmi era frică de el. Lucrul de care îmi era frică era faptul că ar fi putut ieşi din viaţa mea dintr-o clipă în alta. Trebuia să găsesc o modalitate de a-i spune că eram de partea lui, oricare ar fi fost aceasta.

— Aşadar, locuiţi prin apropiere, domnule Cross?

— Sunt din insula Mauritius.

— Unde-i asta?

— Pe Oceanul Indian, domnule Beaumont, în apropiere de Madagascar.

Ştiam unde era Madagascar, din jocul de Risc[2], şi i-am mărturisit acest lucru, dar după aceea nu mi-a mai trecut prin cap ce i-aş mai putea spune. În cele din urmă a trebuit să storc ceva din mine – orice – pentru a umple tăcerea.

— E drăguţ pe-aici. Cu adevărat liniştit, mă înţelegeţi. Intim.

— Da, nu mă aşteptasem să mă întâlnesc cu rumeni.

Şi el părea încurcat.

— Am treabă în New York, pe 26 octombrie.

— New York este foarte departe.

— Serios? Cât de departe consideraţi că este?

— Cincizeci de mile. Şaizeci, poate. Aveţi maşină?

— Nu, nu ştiu să conduc, domnule Beaumont. O să iau trenul.

Cea mai apropiată gară era New Canaan, în Connecticut.

Am fi putut ajunge acolo cu autostopul în care o jumătate de zi. Dar peste câteva ore se întuneca.

— Dacă nu aveţi treabă decât pe 26, veţi avea nevoie de un loc unde să vă cazaţi.

— Plănuiesc să îmi iau o cameră la un hotel din Manhattan.

— Asta costă bani.

El a deschis un portofel şi mi-a arătat un teanc de bancnote noi, foşnitoare. Pentru o clipă, am presupus că trebuie să fie contrafăcute; nu îmi dădusem seama că poza

2 Risc - Joc de tactică şi strategie militară, (n. tr.)

lui Ben Franklin trebuie să fie pe orice bancnotă. Cross se uita la mine cu cel mai tâmp zâmbet. Intuiam pur şi simplu că ăia l-ar fi mâncat de viu în New York, şi ar fi scuipat oasele.

— Sunteţi sigur că vreţi să staţi la hotel? am întrebat eu.

El s-a încruntat.

— De ce nu?

— Ascultaţi-mă, aveţi nevoie de un prieten, domnule Cross. Aici, lucrurile stau altfel decât... decât pe insula dvs. Uneori oamenii fac lucruri urâte, dacă mă înţelegeţi. Mai ales în oraş.

Ela dat din cap şi şi-a vârât portofelul la loc.

— Sunt conştient de pericole, domnule Beaumont. Am fost antrenat să nu atrag atenţia asupra mea. Am echipamentul corespunzător.

Pipăi buzunarul în care se afla camu.

M-am abţinut să-i pun în vedere că, în pofida antrenamentului şi a echipamentului, fusese descoperit de un puşti de doisprezece ani.

— Desigur, bineînţeles. Doar… uite, am un loc unde puteţi ta, dacă doriţi. Nimeni nu va şti.

— Părinţii dvs., domnule Beaumont...

— Tatăl meu e în Massachusetts până vinerea viitoare. Călătoreşte, face tranzacţii cu geamuri. Iar mama nu o să îşi dea seama.

— Cum să nu îşi dea seama că ai invitat un străin în casă?

— Nu în casă, am intervenit. Tata ne-a construit un adăpost de bombe. Vei fi în siguranţă acolo, domnule Cross. E locul cel mai sigur pe care îl cunosc.

Îmi amintesc cum Cross a părut că îşi pierde interesul faţă de mine, faţă de misiunea lui şi faţă de întregul secol douăzeci din clipa în care a intrat în adăpost. Şi-a petrecut acolo întreaga zi de duminică, fentând toate încercările mele de a-l scoate afară. Pirea neatent, de parcă ar fi ascultat o conversaţie pe care eu nu o puteam auzi. Când nu era dispus să vorbească, jucam jocuri.

La început, cărţi: gin şi şeptic, mai ales. După-amiază, m-am dus până acasă şi am adus tabla de şah şi Monopoly. Cu toate că nu părea să fie deloc atent, m-a bătut de m-a rupt. Nu am avut nicio şansă, în nici unul dintre jocuri. Dar nu chestia asta mă deranja. Eram sigur că acest om venise din viitor, iar eu îmi pierdeam timpul construind hoteluri pe Baltic Avenue!

Lunea era zi de şcoală. Cross va obiecta, credeam eu, împotriva planului meu de a-l încuia şi de a lua cu mine atât cheia mea, cât şi pe a mamei, dar nu a scos niciun cuvânt. I-am spus cĂ era singura modalitate de a mă asigura că mama nu îl prindea întâmplător. În realitate, mă îndoiam că ea ar veni până la adăpost. Se ţinuse departe de el, după ce tata i-l arătase; avea aceeaşi lipsă de interes faţă de războiul nuclear, ca şi pentru SF. Şi cu toate acestea, habar nu aveam ce făcea toată ziua, în timp ce eram plecat. Nu voiam să risc nimic. Şi, în plus, era o metodă bună de a mă asigura că nu eram tras pe sfoară de Cross.

Tata construise acest adăpost în loc să plece în concediu în 1960, anul în care Kennedy îl învinsese pe Nixon. Era subteran, şi se afla la vreo cincizeci de metri depărtare de casă. Nu era nimic special – doar o mică pivniţă fără nimic construit deasupra. Intrarea avea un acoperiş de oţel, iar cinci trepte duceau în jos spre o altă uşă de fier. Încăperea era destul de strâmtă; conţinea două paturi, o chiuvetă şi o toaletă. Aproape jumătate din spaţiu era ocupat de provizii şi echipamente. Nu avea ferestre, şi avea un miros cam închis, dar îmi plăcea la nebunie să cobor în adăpost şi să îmi imaginez bombele care cădeau pe deasupra.

Când am deschis uşa adăpostului, după ce am revenit luni de la şcoală, Cross zăcea exact aşa cum îl lăsasem în noaptea precedentă, tolănit pe patul cel mare, cu privirea pierdută în gol. Îmi amintesc că mă îngrijorase puţin, crezusem că poate îi era rău. M-am aşezat lângă el, dar el nu mi-a remarcat prezenţa.

— Vă simţiţi bine, domnule Cross? am spus eu. Am

adus jocul de Risc.

M-am aşezat alături de el pe pat şi l-am îmboldit cu colţul cutiei, pentru a-l trezi.

— Aţi mâncat?

El s-a ridicat în şezut, a scos capacul cutiei şi a început să citească regulile.

— Preşedintele Kennedy va ţine o cuvântare în faţa naţiunii, a spus el, în această seară la ora şapte.

Pentru o clipă, am crezut că auzisem greşit.

— De vinde ştiţi chestia asta?

— Am auzit anunţul noaptea trecută.

Mi-am dat seama că pronunţia lui se îmbunătăţise considerabil: „*anunţ*” avea doar trei silabe.

— Am examinat aparatul de radio.

Am păşit spre radioul aflat pe raftul de lângă chiuvetă. Tata a spus că ar trebui să îl lăsăm deconectat – ceva despre bombele care făceau o supratensiune tranzistorială. Era un Heathkit nou-nouţ, rezistent, cu mai multe benzi de frecvenţă, iar eu îl ajutasem să îl asambleze. Când am apăsat butonul de pornire, am auzit brusc nişte femei care cântau despre cumpărături: „*Unde valorile cresc*, *cresc*, *cresc*, / *Iar preţurile scad*, *scad*, *scad*”. L-am oprit din nou.

— Faceţi-mi o favoare, vă rog, i-am spus eu. Data viitoare, după ce terminaţi, puteţi scoate chestia asta din priză? Aş putea avea nişte probleme, chiar dacă dvs. nu le veţi avea.

M-am aplecat să îl scot rapid din priză.

Când m-am ridicat, el ţinea în mână o foaie de hârtie.

— O să am nevoie de câteva obiecte pentru mâine, domnule Beaumont. V-aş fi recunoscător dacă m-aţi putea ajuta.

Am aruncat o privire peste listă, fără să înţeleg nimic. Trebuia să o fi bătut la maşină – deşi nu exista nicio maşină de icris în adăpost.

De cumpărat:

— Un radio cu tranzistori One General Electric cu căşti

— Căşti de rezervă One General Electric

— Două baterii de nouă volţi Eveready Heavy Duty

— Un „New York Times” din 23 octombrie

— Harta Rand McNally a oraşului New York şi a împrejurimilor

De procurat monede:

— Douăzeci de cânţi centţi

— Zece de zece centţi

— Douăsprezece de douăzeci şi când de centţi

Când am ridicat privirea, am remarcat schimbarea care se petrecuse în el. Privirea lui era electrică; părea să îmi facă nervii să pocnească. Îmi dădeam seama că răspunsul meu urma să aibă o importanţă crudală.

— Nu înţeleg, am spus eu.

— Există vreo neclaritate?

Am încercat să câştig timp.

— Uitaţi, o să plătiţi aproape dublu dacă vom cumpăra un radio cu tranzistori la Ward’s Hollow. Va trebui să îl cumpăr la Village Variety. Aşteptaţi câteva zile – putem cumpăra unul mult mai ieftin în Stamford.

— Nevoia mea este urgentă.

A întins mâna şi mi-a îndesat ceva în buzunarul cămăşii.

— Sunt sigur că asta vă va acoperi cheltuielile.

Îmi era teamă să mă uit, deşi ştiam ce era acolo. Îmi dăduse o bancnotă de o sută de dolari. Am încercat să i-o arunc înapoi, dar el a făcut un pas lateral, iar bancnota a căzut pe podea între noi.

— Nu pot cheltui banii ăştia.

— Trebuie să învăţaţi să citiţi ce scrie pe banii dvs., domnule Beaumont.

A ridicat bancnota şi a adus-o în lumina becului gol agăţat de tavan.

— „Această bancnotă este mijlocul legal de plată al tuturor datoriilor publice şi private”.

— Nu, nu, nu mă înţelegeţi. Un copil ca mine nu poate apărea prin Village Variety cu o sută de marafeţi. Domnul Rudowski o s-o sune pe mama.

— Dacă aveţi probleme, am să vă susţin eu.

Mi-a întins din nou bancnota.

Dacă nu eram de acord, ar fi plecat şi, mai mult ca sigur, nu s-ar fi întors niciodată. Începeam să mă supăr pe el. Totul ar fi putut fi atât de simplu dacă ar fi recunoscut ceea ce ştiam amândoi că este. Atunci aş fi putut face tot ce îmi cerea cu o conştiinţă curată. Dar în loc de asta, el îşi păstra toate secretele nepotrivite şi se purta extrem de ciudat. Mă făcea să mă simt murdar, de parcă aş fi ajutat un pervers.

— Care-i treaba? am întrebat eu.

— Nu ştiu ce să vă răspund, domnule Beaumont. Lista este la dumneavoastră. Citiţi-o acum şi spuneţi-mi cu care articol aveţi o problemă.

Am înşfăcat bancnota de o sută de dolari din mâna lui şi am îndesat-o în buzunarul pantalonilor.

— De ce nu aveţi încredere în mine?

S-a încordat de parcă l-aş fi lovit.

— V-am lăsat să staţi aici. Nu am spus nimănui nimic. Trebuie să îmi *daţi ceva*, domnule Cross.

— Ei, bine…

Părea să se simtă stânjenit.

— O să vă rog să păstraţi restul.

— Vai, mersi, am pufnit eu dezgustat. Bine, o să cumpăr toate chestiile astea mâine, imediat după ce ies de la şcoală.

După asta, păru să-şi piardă din nou interesul. După ce am dmehis tabla de Risc, mi-a arătat unde era insula lui, numai că aceasta nu era pe tablă pentru că era prea mică. Am jucat trei partide şi m-a zdrobit de fiecare dată. Îmi amintesc cum, la finalul ultimului joc, mă uitam neîncrezător la el, care terminase de construit un zid de armate invadatoare de-a lungul ţărmurilor de nord ale Africii. Ultimul meu continent, America da Sud, era condamnat.

— Se pare că o să învingeţi din nou, am spus eu.

Am schimbat ultimele cărţi pentru armate noi şi am lansat Un contraatac final, inutil. După ce am terminat, el

a examinat o clipă tabla de joc.

— Cred că Risc nu e o simulare prea bună, domnule Beaumont. Amândoi ar trebui să pierdem pentru că participăm la un asemenea război.

— Asta este o tâmpenie, am spus eu. Nu au cum să piardă ftmbele părţi.

— Ba pot, replică el. Uneori, se întâmpla ca învingătorii să îi invidieze pe cei ucişi.

În acea noapte, îmi amintesc că am fost pentru prima oară deranjat de obiceiul mamei de a da răspunsuri televizorului. Şi u vorbeam cu televizorul. Când Buffalo Bob întreba cât este ceasul, strigam *E vremea pentru Howdy Doody*![3], ca orice alt copil din America.

— Concetăţenii mei, spunea preşedintele Kennedy, nimeni nu poate contesta faptul că ne-am angajat într-un efort dificil (1 periculos. (Mi se părea că preşedintele arăta obosit, ca domnul Newell în a treia zi a unei excursii cu corturile) Nimeni nu poate prevedea cu exactitate care va fi cursul evenimentelor, care vor fi costurile, şi care va fi numărul victimelor.

— O, Dumnezeule, a răcnit mama spre el. O să ne omori pe toţi!

În ciuda faptului că se apropia ora ei de culcare şi că răcnea la preşedintele Statelor Unite, mama arăta minunat. Purta o rochie neagră, strălucitoare, şi un şirag de perle. Se îmbrăca întotdeauna frumos seara, indiferent dacă tata era acasă sau nu. Presupun că majoritatea copiilor nu observă cum arată mamele lor, dar toată lumea remarca întotdeauna cât de frumoasă e mama. Şi pentru că şi tata credea acelaşi lucru, mă aliniam şi eu opiniei generale – atâta timp cât nu deschidea gura. Problema era că, în cea mai mare parte a timpului, spusele mamei nu aveau niciun sens. Iar când mă făcea să mă simt stânjenit,

---

3 Howdy Doody - spectacol de televiziune pentru copii. Buffalo Bob Smith (1917-1998) asigura vocea personajului Howdy Doody, care era o marionetă. Spectacolul a fost transmis în perioada 1947-1960. (n. r.)
David McClure Brinkley (1920-2003), crainic de televiziune american. (n. r.)

frumuseţea ei nu mai conta. Nu îmi doream decât să mă pot furişa pe după canapea.

— Matnăl

În timp ce se apleca spre televizor, Martini-ul din paharul ei era aproape să se reverse peste buza paharului.

Preşedintele Kennedy era calm:

— Calea pe care am ales-o pentru prezent e plină de riscuri, ca orice altă cale – dar este tina cât se poate de adecvată personalităţii noastre, curajului care ne defineşte pe noi, ca naţiune, şi obligaţiilor pe care le avem faţă de alte ţări din toată lumea. Preţul libertăţii este întotdeauna ridicat – dar americanii l-au plătit de fiecare dată. Şi o cale pe care nu ar trebui să o alegem niciodată este calea supunerii sau a renunţării.

— Taci din gură! Prostovanule, *încetează cu chestia asta*!

A sărit de pe scaun şi, în clipa aceea, o parte din băutura ei s-a vărsat.

— O, la dracu'!

— Ia-o uşor, mamă.

— Nu înţelegi?

Ea a pus jos paharul şi a smuls un şerveţel din cutia de pe măsuţa de la capătul canapelei.

— Vrea să înceapă al treilea război mondial!

Şi-a tamponat partea din faţă a rochiei şi, în clipa aceea, a sunat telefonul. Am ripostat:

— Mamă, nimeni nu-şi doreşte un al treilea război mondial.

Ea m-a ignorat, a trecut valvârtej pe lângă mine şi a ridicat fgceptorul în timpul celui de-al treilea ţârâit.

— O, slavă Domnului, a zis.

Îmi dădeam seama după tonul vocii ei că era tata.

— L-ai auzit?

Îl asculta, muşcându-şi buza.

— Da, dar…

Privindu-i chipul, a început să-mi pară rău că eram în clasa fi şasea. Era mai bine să fi fost din nou vin copilaş mic şi prost, Cire crede că adulţii ştiu totul. M-am întrebat

dacă Cross fiuzise discursul.

— Nu, nu pot, Dave. Nu.

A acoperit receptorul cu mâna.

— Raymie, opreşte televizorul ăla.

Nu suportam să îmi spună Raymie, de aceea nu am făcut dtrât să dau sonorul mai încet.

— Trebuie să vii acasă acum, Dave. Nu, *tu* să mă asculţi pe Rţine. Nu vezi că omul ăsta este obsedat? Doar pentru că el are Un dinte împotriva lui Castro, asta nu înseamnă că ar trebui Uiat să…

Cu sonorul dat la minimum, Chet Huntley* arăta de parcă AR fi ţinut un discurs la propria sa înmormântare.

— *Nu* am de gând să mă duc acolo fără tine.

Cred că tata începuse să urle, pentru că mama şi-a îndepărtat receptorul de ureche. A aşteptat ca el să se liniştească, apoi a continuat:

— Şi nici Raymie nu se va duce. Va sta aici, cu mine.

— Lasă-mă să vorbesc eu cu el, am intervenit.

Am sărit de pe canapea. Privirea pe care mi-a aruncat-o m-a făcut să încremenesc pe loc.

— Pentru ce? l-a întrebat ea pe tata. Şi acum o să terminăm această conversaţie, David, mă auzi?

L-a ascultat pentru o clipă.

— Bine, în regulă, dar să nu îndrăzneşti să închizi.

Chester Robert „Chet” Huntley (1911 – 1974), crainic de televiziune american, (n.r.)

Mi-a făcut un semn să mă duc până acolo şi mi-a trântit receptorul în mână, de parcă eu aş fi trimis rachetele militare în Cuba. Apoi s-a îndreptat furioasă spre bucătărie.

Aveam atâta nevoie de un adult, încât aproape că am izbucnit în plâns când am auzit vocea tatii.

— Ray, mi-a spus el, mama ta este foarte tulburată.

— Da, am răspuns eu.

— Vreau să vin acasă – *voi veni* acasă –, dar nu pot în clipa asta. Dacă mă ridic pur şi simplu şi plec, şi se află, îmi voi pierde locul de muncă.

— Dar, tată…

— Ai grijă de toate până ajung acasă. M-ai înţeles, fiule? Dacă soseşte momentul, totul depinde de tine.

— Da, tată, am şoptit eu.

Am auzit şi ceea ce nu spusese – faptul că nu depindea de *ea*.

— Vreau să te duci în adăpost în seara asta. Aşteaptă până adoarme. Umple boilerele cu apă. Scoate toată benzina din garaj şi depoziteaz-o lângă generator. Apoi, iată lucrul cel mai important. Ţii minte sacii cu orez? Trage-i într-o parte, cu platforma lor mobilă cu tot. Dedesubt o să găseşti o trapă, pe care o descuie cheia de la uşa ecluzei pneumatice. Vei găsi două arme noi de foc şi destulă muniţie. Revolverul este un Magnum.357. Fii foarte atent cu el, Ray, poate face o gaură într-o maşină, dar este greu să ţinteşti cu el. Mitraliera cu două ţevi este uşor de mânuit, dar trebuie să fii aproape, pentru a putea produce vreun rău. Şi aş vrea să duci acolo şi Gamemasterul din debaraua mea, şi.38-ul din sertarul măsuţei mele de toaletă.

Vorbise de parcă nu ar mai fi existat ziua de mâine. Apoi s-a oprit să-şi tragă răsuflarea.

— Astea toate doar aşa, preventiv, da? Voiam doar să fii informat.

Nu fusesem niciodată atât de speriat până acum.

— Ray?

Ar fi trebuit să îi spun atunci despre Cross, dar mama tocmai se strecura în cameră, împleticindu-se.

— Am înţeles, tată, am murmurat eu. Iat-o.

Mama îmi zâmbea. Era un zâmbet strâmb care încerca să pară curajos, dar nu izbutea să simuleze prea bine acest lucru. Avea un pahar nou în mână, iar acesta era plin. A întins mâna după receptor, iar eu i l-am dat.

Îmi amintesc că am aşteptat până aproape de ora zece în acea noapte, citind cu o lanternă pe sub pături. Cei patru fantastici au invadat Latveria pentru a-l apăra pe doctorul Doom; Superman – a păcălit pe domnul Mxyzptlk să-şi mai rostească o dată numele invers. Când am deschis uşa dormitorului părinţilor mei, im auzit-o pe mama

sforăind. M-a oripilat; nu îmi dădusem Mama că femeile pot face chestia asta. M-am gândit să mă strecor înăuntru şi să iau armele, apoi am decis să mă ocup de ele mâine.

M-am furişat până la adăpost, am băgat cheia în încuietoare fi am tras de uşa care dădea spre trepte. Aceasta nu s-a mişcat. Bra neverosimil, de aceea am smucit-o cu putere. Uşa de oţel a ICOS un zăngănit răsunător, dar nu s-a clintit. Aerul devenise îngheţat, iar sunetul s-a răspândit prin valurile de ger. Mi-am ţinut răsuflarea, ascultându-mi pulsul. Casa a *rămas* învăluită în întuneric, iar adăpostul tăcut ca o stâncă. După câteva clipe am făcut o ultimă încercare, înainte să accept ceea ce se întâmplase.

Cross încuiase uşa cu zăvorul, din interior.

M-am întors în camera mea, dar nu am izbutit să adorm. Mă tot duceam la fereastră, să privesc cerul de deasupra New York-ului, aşteptând o sclipire de lumină ucigaşă. Eram absolut convins că oraşul va arde în flăcări termonucleare chiar în noaptea respectivă, iar mama şi cu mine vom muri în chinuri după prea puţin timp, bătând la uşile neclintite de oţel ale adăpostului nostru. Tata îmi dăduse o responsabilitate, iar eu U lăsasem baltă.

Nu înţelegeam de ce ne încuiase Cross pe dinafară. Dacă ştia că urma să înceapă un război nuclear poate că îşi dorea adăpostul numai pentru el. Dar chestia asta l-ar fi transformat într-un monstru, iar eu nu puteam să-l văd ca pe un monstru. Am încercat să mă conving singur de faptul că adormise şi nu mă auzise la uşă – dar acest lucru nu putea fi adevărat. Şi dacă venise să preîntâmpine războiul? spusese că are treabă în oraş joi; poate că făcea ceva cu adevărat, dar cu adevărat futuristic acolo jos, o chestie pe care nu putea să mă lase s-o văd. Sau poate că avea alte probleme. Poate că bacteriile noastre din secolul al douăzecilea îl afectaseră, aşa cum îi uciseseră şi pe marţienii lui H.G. Wells.

Cu siguranţă că mi-au trecut cel puţin o sută de idei diferite prin minte în acea noapte, printre plimbări până la fereastră şi priviri îndreptate spre ceas. Ultima oră pe care

mi-o amintesc este patru şi un sfert. Am încercat să rămân treaz, să fiu martor la marele final, dar nu am izbutit.

Nu eram mort când m-am trezit a doua zi dimineaţă, deci a trebuit să mă duc la şcoală. Mama terminase de preparat grişul cu lapte pentru mine, când m-am târât până la masă. Deşi era spirituală şi vioaie, o simţeam că îmi aruncă priviri materne când nu mă uitam la ea. Ştia întotdeauna dacă ceva nu era în regulă. Am încercat să nu îi dezvălui nimic. Nu aveam timp să mă furişez până afară, la adăpost; abia am izbutit să termin micul dejun înainte ca ea să mă târască la autobuz.

Imediat după ce clopoţelul a sunat de intrare, domnişoara Toohey ne-a spus să deschidem *Istoria Statului New York* la Capitolul Şapte, „Resurse şi Produse”, şi ne-a cerut să citim în gând. Apoi a părăsit încăperea. Ne-am uitat uluiţi unul la celălalt. L-am auzit pe Bobby Coniff mormăind ceva. Cu siguranţă era ceva murdar; câţiva puştani au chicotit.

Capitolul Şapte începea cu o hartă cu simboluri ale produselor. Două vaci mititele păşteau în apropiere de Binghamton. Rochester era o barcă de pescuit şi o pereche de ochelari. Elmira era un calculator, Oswego un măr. Pe deasupra cascadei Niagara era desenat un fulger. Tata promisese că ne va duce până acolo într-o bună zi. Aveam senzaţia bolnăvicioasă că asta nu se va întâmpla niciodată.

Domnişoara Toohey era palidă atunci când a revenit, dar acest lucru nu a împiedicat-o să ne dea un test de ortografie. Am obţinut 95 de puncte. Cuvântul pe care îl scrisesem greşit fusese „enigmă”. La prânz am primit American Chop Suey, o chiflă, o salată, şi un bol cu budincă de caramel. După-amiază am făcut calcule cu zecimale.

Nimeni nu a spus nimic despre sfârşitul lumii.

Am hotărât să cobor din autobuz în Ward’s Hollow, să cumpăr lucrurile pe care le dorea Cross şi să mă prefac că nu ştiam fi încuiase uşa adăpostului în noaptea precedentă. Dacă avea apună ceva despre asta, urma să mă prefac că sunt uimit. Iar tficA nu o făcea… n-aveam noi o idee cum

să procedez.

Village Variety se afla lângă Warren’s Esso şi peste drum de dKciul poştal. Odată, acolo fuseseră două magazine diferite Hth acelaşi acoperiş, dar după aceea domnul Rudowski cumpărase întreaga clădire şi dărâmase peretele despărţitor. În partea distractivă a magazinului se găseau stilouri, creioane, Mrtie, cărţi poştale ilustrate, reviste, cărţi, reviste de benzi tfffftenate şi bomboane. În partea cealaltă nu existau decât irticole plictisitoare de menaj şi electrocasnice mici.

Domnul Rudowski vorbea la telefon când am intrat, dar, pe de altă parte, el vorbea întotdeauna la telefon în timp ce lucra. Putea să îţi vândă un ciocan sau un pachet de cartonaşe cu jucători de baseball, să îţi spună o glumă, să te întrebe despre familia ta, să se plângă din cauza vremii şi, în tot acest timp, (tuşea să îl înveselească şi pe tipul de la celălalt capăt al firului.

Totuşi, de această dată, când m-a văzut intrând s-a întors cu patele la mine, trecându-şi firul telefonului peste umăr.

Am traversat rapid magazinul şi am găsit tot ce-şi dorise Cross. A trebuit să suflu praful de pe cutia radioului cu translatori, dar bateriile păreau noi. Mai era un singur număr din *New York Times*, iar titlurile primei pagini erau atât de mari, tnrât te înspăimântau.

SUA IMPUNE ASEDIU MILITAR ASUPRA CUBEI

DUPĂ DESCOPERIREA BAZELOR DE RACHETE NUCLEARE KENNEDY E PREGĂTIT PENTRU CONFRUNTAREA CU UNIUNEA SOVIETICĂ

Navele trebuie oprite Preşedintele e hotărât Pregătit să rişte declanşarea războiului.

Mi-am aşezat cumpărăturile pe tejghea, în faţa domnului Rudowski. El şi-a înclinat capul într-o parte, ţinând receptorul telefonului între cap şi umăr, şi a început să îmi înregistreze obiectele în casă. Ziarul era dedesubtul grămezii.

— De când citeşti tu *Times*, Ray?

Domnul Rudowski l-a tastat în casa de marcat, apoi a

apăsat butonul „Total”.

— Am primit ultimul număr din *Cei patru fantastici*.

Sertarul casei de marcat s-a deschis.

— Poate mâine, am răspuns eu.

— Bine. Doisprezece dolari şi patruzeci şi şapte de cenţi.

I-am dat bancnota de o sută de dolari.

— Ce e asta, Ray? s-a holbat la ea şi apoi la mine.

Aveam povestea pregătită.

— I-am primit cadou de ziua mea de la bunica din Detroit. Mi-a spus că pot să îi cheltuiesc pe ce vreau eu, de aceea am hotărât să mă răsfăţ, dar voi pune restul în bancă.

— Tu cumperi un radio? De la mine?

— Păi, ştiţi… M-am gândit că ar trebui să am unul la mine, cu toate câte se întâmplă.

Timp de o clipă, n-a mai zis nimic. S-a rezumat să scoată un sac de hârtie de sub tejghea şi mi-a băgat lucrurile în el. Avea umerii cocoşaţi; am presupus că se simţea poate vinovat pentru că mi-a cerut prea mulţi bani pentru radio.

— Ar trebui să asculţi muzică, Ray, a spus el cu blândeţe. Îţi place Elvis? Elvis le place tuturor copiilor. Sau poate individul ăla de culoare, ăla care cântă twist?

— Sunt buni… Cred.

— Eşti prea mic pentru a-ţi face griji din cauza ştirilor. Mă auzi? Politicienii ăia…

A clătinat din cap.

— Va fi bine, Ray. Ascultă-mă pe mine.

— Bineînţeles, domnule Rudowski. Mă întrebam totuşi dacă mi-aţi putea schimba cinci dolari în mărunţiş?

Îl simţeam cum mă priveşte în timp ce îndesam toate aceste obiecte în ghiozdan. Eram sigur că o va suna pe mama, dar nu a făcut-o. Casa noastră era la vreo cinci kilometri distanţă, pe Cobb’s Hill. Am parcurs această distanţă în patruzeci de minute; un record.

Îmi amintesc că începusem deja să alerg când am văzut luminile intermitente. Maşina poliţiei lăsase urme de

derapaj pe pietrişul aleii din faţa casei.

— Unde ai fost? năvăli mama afară din casă, în timp ce Inversam pajiştea. Doamne, Raymie, mi s-a făcut rău de grijă.

M-a cuprins în braţe.

— Am coborât din autobuz la Ward’s Hollow. Aproape că mă *asfixia*; *m-am* zbătut să mă eliberez.

— Ce s-a întâmplat?

— Acesta e băiatul, doamnă? a spus poliţistul venind agale în urma ei.

Avea o pălărie asemănătoare cu cea a Comandantului de Cercetaşi Newell.

— Da, da! O, slavă Domnului, domnule ofiţer! Poliţistul m-a mângâiat pe cap de parcă aş fi fost un câine pierdut.

— Ai speriat-o pe mama ta, Ray.

— Raymie, ar fi trebuit să-mi spui.

— Să-mi spună şi mie cineva ce s-a întâmplat! am întrebat eu. Un al doilea poliţist a apărut din spatele casei. L-am privit b» timp ce se apropia.

— Niciun semn care să indice existenţa unui intrus. El părea plictisit; mie îmi venea să urlu.

— Intrus? am întrebat eu.

— A intrat cu forţa în adăpost, spuse mama. Îmi ştia numele.

— Nu există niciun semn care să denote o intrare forţată, zise cel de-al doilea poliţist.

L-am văzut cum schimba o privire cu partenerul său.

— Din câte am văzut, nu era niciun deranj.

— N-a avut timp, a răspuns mama. Când l-am văzut în adăpost, am alergat înapoi spre casă şi am luat puşca tatălui tău din dormitor.

Imaginea mamei ţinând în mână un.38 m-a îngrozit. Eu aveam o insignă de ţintaş profesionist, dar ea nu ştia să facă diferenţa dintre un trăgaci şi un ciocan.

— Doar nu l-ai împuşcat?

— Nu, a negat ea din cap. A avut suficient timp să plece, dar era în continuare acolo când m-am întors. Atunci

mi-a rostit numele.

Niciodată nu am fost atât de furios pe ea, ca acum.

— Tu nu te duci niciodată la adăpost!

Ea avea privirea aceea tulburată pe care o avea întotdeauna seara.

— Nu îmi găseam cheia. A trebuit să o folosesc pe cea pe care o lasă mereu tatăl tău în uşa palierului intermediar.

— Puteţi repeta ce a spus, doamnă? Intrusul.

— A spus: „Doamnă Beaumont, nu reprezint niciun pericol pentru dumneavoastră". Iar eu l-am întrebat: „Cine sunteţi?" Şi atunci el s-a îndreptat spre mine şi mi s-a părut că spune „Margaret" şi am început să trag.

— Deci l-ai împuşcat!

Cu siguranţă că ambii poliţişti au auzit panica din vocea mea. Primul m-a întrebat.

— Ştii ceva despre bărbatul ăsta, Ray?

— Nu, eu… eu am fost la şcoală toată ziua, şi apoi m-am oprit pe la Rudowski…

Îmi simţeam ochii arzând. Mă simţeam atât de stânjenit; ştiam că eram pe cale să izbucnesc în plâns în faţa lor.

Mama a părut iritată de faptul că poliţiştii încetaseră să-i mai acorde atenţie.

— Da, am tras *spre* el. De trei sau patru ori, nu ştiu. Cu siguranţă că am ratat, pentru că el nu făcea decât să stea acolo şi să se holbeze la mine. A părut că a trecut o veşnicie. Apoi, a trecut pe lângă mine şi a urcat scările, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Şi nu a spus nimic?

— Nici măcar un cuvânt.

— Ei, bine, chestia asta mă depăşeşte, a admis cel de-al doilea poliţist. S-au tras patru focuri, dar nu există nicio gaură de glonţ în tot adăpostul şi nicio pată de sânge.

— Vă supăraţi dacă vă adresez o întrebare personală, doamnă Beaumont? a continuat primul poliţist.

Ea a roşit.

— Cred că nu.

— Aţi băut, doamnă?

— A, asta era?

Părea uşurată.

— Nu. Adică… vreau să spun că după ce v-am sunat aii-am turnat un păhărel. Doar pentru a-mi linişti nervii. Eram jtit de îngrijorată pentru că fiul meu întârzia atât de mult şi… Ravmie, care este problema?

Mă simţeam atât de mic. Lacrimile îmi şiroiau pe faţă.

După plecarea poliţiştilor, îmi amintesc că mama a copt nişte negrese, în timp ce eu mă uitam la *Superman*. Aş fi vrut să ies din casă şi să îl caut pe Cross, dar soarele apunea deja, şi nu puteam găsi nicio scuză pentru a da o raită pe afară, prin întuneric. În plus, ce sens ar fi avut? El plecase, alungat de mama. Avusesem o şansă să ajut un om din viitor să schimbe istoria, poate să prevină cel de-al treilea război mondial, şi o irosisem. Viaţa mea era o ruină.

Nu îmi era foame în seara aceea, nu voiam nici negrese, nici spaghete, nimic, dar mama a scos vin sunet care semăna cu un cloncănit, pentru că împingeam mâncarea de colo până colo prin farfurie, astfel că am luat câteva îmbucături doar pentru a o face să tacă. Eram surprins cât de uşor îmi era să o urăsc, şi cât de plăcut era acest sentiment. Bineînţeles, atunci nu-şi dădea seama, dar dimineaţa ar fi observat dacă nu eram atent. După cină s-a uitat la ştiri, iar eu am urcat la mine în cameră să citesc. Mi-am înfăşurat o pernă în jurul capului când am auzit-o ţipând la David Brinkley. Am stins lumina la opt şi jumătate, dar nu puteam să adorm. Ea a urcat în camera ei puţin după aceea.

— Domnule Beaumont?

Probabil că aţipisem, dar mi-am revenit pe loc când i-am auzit vocea.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Cross? m-am uitat eu atent prin întuneric. Am cumpărat obiectele pe care le doreaţi.

Camera se umpluse de o duhoare îngrozitoare, ca atunci când mama conducea cu frâna de mână trasă.

— Domnule Beaumont, spuse el, sunt defect.

M-am strecurat jos din pat, am traversat pe pipăite camera întunecată, am încuiat uşa şi am aprins lumina.

— Aoleu!

Era prăbuşit peste biroul meu, ca un coşmar. Îmi amintesc că m-am gândit atunci că Cross nu era o făptură umană, că poate nici măcar nu era viu. Proporţiile lui erau bizare; o ureche, un umăr şi ambele picioare erau deformate de parcă s-ar fi topit. Valuri subţiri de fum ieşeau din el, încolăcindu-se; ele miroseau atât de oribil. Pielea lui devenise groasă şi strălucitoare; la fel şi costumul lui de afaceri. Mă întrebasem de ce nu îşi scotea niciodată costumul de afaceri, şi uite că găsisem răspunsul. Hainele lui erau *parte componentă* din el. Degetele din mijloc ale mâinii lui drepte se zbăteau spasmodic, izbindu-se de palmă.

— Domnule Beaumont, a spus el. După calculele mele, aveţi o şansă din 1016.

— O şansă din ce? am întrebat eu. Ce s-a întâmplat cu dumneavoastră?

— Ascultaţi-mă cu cea mai mare atenţie, domnule Beaumont. Distrugerea mea este o nenorocire pentru istorie. Acum, dumneavoastră va trebui să modificaţi probabilităţile liniei temporale.

— Nu înţeleg.

— Guvernul dumneavoastră supraestimează cu mult potenţialul nuclear al Uniunii Sovietice. Dacă iniţiaţi o primă lovitură, Statele Unite vor obţine o victorie zdrobitoare.

— Ştie preşedintele chestia asta? Trebuie să-i spunem.

— John Kennedy nu va primi prea bine o astfel de informaţie. Dacă va începe acest război, va fi responsabil de moartea a zeci de milioane de ruşi şi americani. Dar el nu îşi dă seama de viitorul cursei înarmărilor. Războiul trebuie să aibă loc acum, pentru că cei care vor veni după aceea vor construi şi vor construi până când vor controla arsenale care pot distruge lumea de mai multe ori la rând.

Oamenii nu sunt în stare să se gândească pe termen lung la asemenea arme înfricoşătoare. Ei se vor sătura de ideea sfârşitul lumii şi vor deveni indiferenţi la ea. Construcţia va încetini, dar nu se va opri, iar ei se vor felicita în sinea lor pentru că au supravieţuit. Dar vor fi în

Continuare prea multe arme, iar acestea nu pleacă nicăieri. Cel dt-al Treilea Război Mondial va veni ca o surpriză. Primul Război a fost supranumit cel care va încheia toate războaiele. Cel de-al Treilea e singurul război care să poată face asta, domnule Beaumont, pentru că el va rade tot. Istoria se încheie în 2009. Mă înţelegeţi? Peste un an, nu va mai exista viaţă. Totul va fi mort, iar pământul va fi o stâncă fierbinte, despuiată.

— Dar dumneavoastră…?

— Eu nu sunt nimic, sunt *un produs*. Domnule Beaumont, vă Og mult, şansele sunt de 1 din 1016, a spus el. Ştiţi cât de improbabilă este chestia asta?

Râsul lui răsuna ca un sughiţ.

— Dar, pentru acele câteva posibilităţi atât de valoroase, trebuie să continuăm. Există un bărbat în New York, un politician. Dacă el va muri joi noaptea, acest lucru va crea un Incident care va forţa mâna lui Kennedy.

— Va muri?

Timp de mai multe zile, îmi dorisem cu disperare ca el să vorbească, iar acum tot ce voiam era să o rup la fugă.

— Vreţi să omorâţi pe cineva?

— Lumea ar putea supravieţui unui Al Treilea Război Mondial care ar începe vineri, 22 octombrie 1962.

— Şi ce va fi cu mine? Cu părinţii mei? *Noi* am supravieţui?

— Nu am acces la acel şir al evenimentelor. Nu am un răspuns sigur pentru dumneavoastră. Vă rog, domnule Beaumont, acest politician va muri de atac de cord în mai puţin de trei ani. Nu va aduce nicio contribuţie însemnată pentru istorie şi, cu toate acestea, asasinarea lui ar putea salva lumea.

— Şi ce vreţi de la mine?

Dar ghicisem deja.

— El va ţine un discurs extrem de elocvent la sediul Naţiunilor Unite, vineri seara. Apoi va cina cu prietena lui, Ruth Fields. În jurul orei zece se va întoarce la reşedinţa lui, la Turnurile Waldorf. Nu la Hotelul Waldorf Astoria, ci la Turnuri. Va lua liftul până la Apartamentul 42A. El este Ambasadorul Americii la ONU. Se numeşteAdlai Steve nson.

— Încetează! Nu mai scoate niciun cuvânt!

Când a oftat, a expirat un nor de aburi cu miros usturător.

— Mi-am bazat calculele probabilităţilor temporale pe două puncte faptice, domnule Beaumont, pe care le-am descoperit în adăpostul dumneavoastră de bombe. Primul este revolverul Magnum.357, situat sub o platformă mobilă cu saci de orez. Sunt sigur că ştiţi de această armă, nu?

— Da, am şoptit eu.

— Al doilea este dat de colecţia de reviste de sub patul dumneavoastră de campanie. S-ar zice că aveţi un interes pronunţat pentru ce va să vină, domnule Beaumont, şi acest lucru v-ar putea dărui curajul de care veţi avea nevoie pentru a întoarce această probabilitate temporală de la dezastru. Ar trebui să aflaţi că nu există *un singur* viitor. Există un număr infinit de versiuni ale viitorului, în care sunt exprimate toate posibilităţile; un număr infinit de Raymond Beaumont.

— Domnule Cross, eu nu pot…

— Poate că nu, a ripostat el, dar cred că o altă variantă a dumneavoastră poate.

— Nu mă înţelegeţi…

Am văzut oripilat cum un furuncul i s-a umflat pe o parte a feţei şi a pocnit, lăsând să iasă un val sinistru de abur gălbui.

— Ce se întâmplă?

— O, futu-i.

Acesta a fost ultimul lucru pe care l-a rostit.

S-a prăbuşit pe podea – sau poate că nu era decât un corp în clipa respectivă. Mai multe valuri de abur s-au format şi au ţâşnit din el. Am deschis toate ferestrele

camerei mele, am scos ventilatorul din debara, şi tot nu îmi vine să cred că duhoarea nu a trezit-o pe mama. În decursul următoarelor câteva ore s-a vaporizat, nu ştiu cum.

După ce s-a terminat, nu a mai rămas decât o pată lipicioasă, întunecată, pe podea, de mărimea pernei mele. Am mutat covoraşul cel mic dintr-un capăt al camerei în celălalt, s-o acopăr. Nu aveam nimic care să demonstreze existenţa lui Cross, cu excepţia unui radio cu tranzistori, a doua baterii, a unor căşti, şi a optzeci şi şapte de dolari şi cincizeci şi trei de cenţi în mărunţiş.

Poate că aş fi procedat altfel dacă nu aş fi avut o zi de gândire. Nu îmi amintesc cum am ajuns miercuri la şcoală, cu cine am vorbit, ce am mâncat. Mă străduiam cu disperare să îmi dau «cama ce ar trebui să fac şi cum anume. Nu aveam cui să mă adresez pentru răspunsuri, nici domnişoarei Toohey, nici părinţilor mei, nici Bibliei sau *Manualului Cercetaşilor* şi, evident, nici revistei *Galaxy*. Orice aş fi făcut, decizia trebuia să fie a mea.

Am urmărit ştirile împreună cu mama în seara respectivă. I reşedinţele Kennedy anunţase stare de alertă de nivel maxim pentru armată. Conform anumitor rapoarte, câteva nave ruseşti părăsiseră Cuba; altele îşi continuaseră itinerariile. Tata ne-a sunat şi ne-a spus că i se scurtase călătoria şi va ajunge iicasă a doua zi. Dar era prea târziu.

M-am ascuns pe după zidul de piatră când a sosit autobuzul, joi dimineaţă. Doamna Johnson a claxonat de câteva ori, tipoi s-a îndepărtat. Am pornit spre New Canaan, cu ghiozdanul în spate. În el aveam radioul, bateriile, monedele, harta oraşului New York şi revolverul.357. Restul banilor lui Cross îi ţineam în portofel.

Mi-a luat mai mult de cinci ore să ajung la gară. Mă aştept, isem să fiu speriat, dar în tot acest timp m-am simţit uşor ca «ierul. M-am tot gândit la ceea ce îmi spusese Cross despre viitor şi despre faptul că nu eram decât unul dintre milioanele şi milioanele de Raymond

Beaumont. Majoritatea lor erau la şcoală, făcând schemele propoziţiilor şi privind-o pe domnişoara Toohey cum îşi roade unghiile. Eu eram cel special, cel care intra în istorie. Era minunat. Am prins trenul de 2.38, l-am Schimbat la Stamford şi am ajuns la Grand Central puţin după ora patru. Aveam şase ore. Mi-am cumpărat un covrig fierbinte şi o Coca Cola, şi am încercat să mă hotărăsc unde să mă duc. Nu puteam să stau în holul hotelului în tot acest timp; m-am gândit că acest lucru ar atrage prea mult atenţia. Am decis să urc până pe acoperişul lui Empire State Building. M-am plimbat agale pe Park Avenue şi am încercat să ignor toate fantomele pe care urma să le fac. În holul lui Empire State Building m-am folosit de mărunţişul lui Cross pentru a suna acasă.

— Alo?

Nu mă aşteptasem să răspundă tata. I-aş fi închis dacă nu aş fi ştiut că poate vorbeam cu el pentru ultima oară.

— Tată, sunt Ray. Sunt în siguranţă. Nu te îngrijora în privinţa mea.

— Ray, unde eşti?

— Nu pot să vorbesc. Sunt în siguranţă, dar nu voi ajunge acasă în noaptea asta. Nu îţi face griji.

— Ray!

Era disperat.

— Ce se întâmplă?

— Îmi pare rău.

— Ray!

Am închis; trebuia să o fac.

— Te iubesc, i-am mărturisit tonului de apel.

Îmi puteam imagina expresia de pe chipul tatii, în timp ce-i va povesti mamei ce spusesem. În cele din urmă, se vor certa în privinţa asta. El va începe să urle; ea va izbucni în plâns. În timp ce urcam cu liftul m-am înfuriat pe ei. Nu el ar fi trebuit să ridice receptorul. Ar fi trebuit ca ei să mă protejeze de Cross şi de viitorul din care venea el. Eram în clasa a şasea şi nu ar fi trebuit să trec prin aşa ceva.

Platforma de observaţie era aproape goală. Am ocolit-o în întregime, privind oraşul care se întindea la picioarele mele în toate direcţiile. Începea să se întunece; clădirile erau ca nişte umbre în lumina din ce în ce mai palidă. Nu mă mai simţeam ca Ray Beaumont; el era identitatea mea secretă. Eram supereroul Bomb Boy; aveam puterea de a aduce războiul nuclear. Oriunde îmi aţinteam privirea cumplită maşinile se topeau, iar oamenii erau învăluiţi în flăcări.

Iar mie îmi plăcea nespus.

Era întuneric când am coborât de pe Empire State Building. Am cumpărat o pizza cu cârnaţi şi o Coca Cola pe Strada 47. În timp ce mâncam, mi-am pus căştile şi am început să ascult radioul. Am căutat după ştiri. Un crainic spunea că discuţia era încă în toi, la Consiliul de Apărare. Ambasadorul nostru îi punea întrebări Ambasadorului Zorin. Am rămas pe acel post pentru un timp, sperând să îi aud vocea. Desigur, ştiam cum arăta. Adlai Stevenson candidase de câteva ori la preşedinţie, pe când eram eu mic. Dar nu îmi aminteam vocea lui. Ar fi putut să mi se adreseze, să mă întrebe ce căutam în hotelul lui; voiam să fiu pregătit pentru chestia asta.

Am ajuns la Turnurile Waldorf în jurul orei nouă. Mi-am ales un scaun pluşat şi îmbrăcat în catifea, care avea vedere directă spre zona liftului, şi am rămas acolo timp de vreo zece minute. Nimeni nu părea să mă bage în seamă şi, cu toate acestea, îmi era greu să stau liniştit. M-am ridicat în picioare şi m-am dus până la baie. Mi-am pus ghiozdanul într-o boxă, am închis uşa, şi am scos, 357-le. Am ţintit spre veceu. Arma era grea şi îmi dădeam seama că împuşcătura ar fi reprezentat un şoc destul de violent. Poate ar fi trebuit să o ţin cu ambele mâini. Am blocat trăgaciul, am pus-o înapoi în ghiozdan şi am tras apa.

Când am ieşit de la toaletă încetasem să cred că voi împuşca pe cineva, că voi fi vreodată în stare să fac asta. Dar trebuia să aflu, de dragul lui Cross. Dacă chiar îmi fusese scris să salvez lumea, trebuia să fiu la locul potrivit în momentul potrivit. M-am întors la scaunul meu, m-am

uitat la ceasul de mână. Era ora nouă şi douăzeci de minute.

Am început să mă gândesc la cel care va apăsa pe trăgaci, la Ray cel neverosimil. Care era diferenţa? Oare el citise vreo poveste în *Galaxy* care mie îmi scăpase? Oare era vreo problemă cu mama? Sau cu tata? Poate efortografia corect cuvântul „enigmă”; poate Cross apăruse în alte treizeci de secunde ale evoluţiei lui temporale. Sau poate că el era, pur şi simplu, cea mai bună variantă a mea.

Eram tare obosit după toate astea. Cu siguranţă străbă-l usem mai mult de cincizeci de kilometri de dimineaţă până în acel moment şi nu dormisem prea bine de mai multe zile. În hol era cald. Oamenii râdeau şi şuşoteau. Uşile liftului scoteau un clinchet delicat. Am încercat să stau treaz şi să înfrunt istoria, dar nu am reuşit. Eram Raymond Beaumont, dar nu eram decât un puşti de doisprezece ani.

Îmi amintesc că portarul m-a trezit la ora unsprezece. Tata venise cu maşina până în oraş, să mă ia. Când am ajuns acasă, mama era deja în adăpost.

Numai că Al Treilea Război Mondial nu a început în acea noapte. Nici în următoarea.

Am pierdut dreptul de a mă uita la televizor timp de o lună.

Pentru majoritatea oamenilor de vârsta mea, cea mai cumplită amintire a copilăriei lor este aceea de la 22 noiembrie 1963[4]. Dar data pe care mi-o amintesc eu este 14 iulie 1965, când Adlai Stevenson s-a prăbuşit mort în urma unui atac de cord, la Londra.

Am încercat să fac tot ce am putut, să mă revanşez pentru ceea ce nu am izbutit să duc la bun sfârşit în acea noapte. Am muncit pentru Cauză oriunde am putut. Sunt membru al Campaniei pentru Dezarmare Nucleară, al Comitetului pentru o Politică Nucleară Sănătoasă, şi al Prietenilor Pământului, şi am susţinut activ mişcarea pentru renunţarea la arme nucleare. Cred că Partidul

4 22 noiembrie 1963 - data asasinării preşedintelui Kennedy, (n. tr.)

Ecologist (www.greens.org) este singura organizaţie politică demnă de votul dumneavoastră. Nu ştiu dacă toate acestea vor schimba predicţiile sumbre ale lui Cross; e posibil să supravieţuim în alte câteva linii temporale.

Când eram copil nu mă deranja singurătatea. Acum este insuportabilă, dat fiind că ştiu ceea ce ştiu. O, am o mulţime de prieteni, toţi sunt nişte oameni minunaţi, dar cei care mă cunosc spun că există o parte din mine pe care o ţin ascunsă pentru totdeauna. Au dreptate. Nu cred că voi putea vreodată să povestesc cuiva ce s-a întâmplat cu Cross şi ce n-am făcut în acea noapte. Nu ar fi corect faţă de ei.

În plus, orice s-ar întâmpla, există toate şansele să fie din vina mea.

Traducere din limba engleză: Lorena Lupu – «.

Nuvela 10 u toi a *apărut în* Asimov's Science Fiction Magazine *în iunie 1999*

Copyright © James Patrick Kelly, 1999

Scriitor şi editor binecunoscut fanilor SF din întreaga lume, James Patrick Kelly s-a născut în 1951 şi a debutat la sfârşitul anilor şaptezeci, fiind mereu în prim-planul actualităţii genului SF şi participând activ la disputa dintre adepţii curentului umanist şi cei ai mişcării cyberpunk. A publicat romanele *Planet of Whispers* (1984), *Freedom Beach* (1985, în colaborare cu John Kessel), *Look into the Sun* (1989) şi *Wildlife* (1994), precum şi culegerile de povestiri *Heroines* (1990), *Think Like a Dinozaur and Other Stories* (1997), *Strânge But Not a Stranger* (2002) şi *The Wreck of the Godspeed and Other Stories* (2008). În colaborare cu John Kessel a editat antologiile *Feeling Very Strânge*: *The Slipstream Anthology* (2006) *Rewired*: *The Postlyberpunk Anthology* (2007) şi *The Secret History of Science Fiction* (2009). A câştigat de două ori Premiul Hugo pentru proză scurtă, în 1996 cu povestirea „Think like a Dinozaur" şi în 2000 cu nuvela de faţă, iar în 2006 nuvela *Bum* i-a adus Premiul Nebula.

F I C Ţ I O N A R

Mircea Oprită ELOGIUL UNEI CARIERE

Ion Hobana (numele la naştere: Aurelian Manta-Roşie) este un scriitor cu multiple merite în SF-ul nostru. A descoperit genul devreme şi i-a rămas mereu credincios, servindu-l cu hărnicie în calitate de prozator, critic şi istoric literar, traducător şi organizator cultural (inclusiv agent literar, la un moment dat). S-a născut la 25 ianuarie 1931, în Sânnicolau Mare, judeţul Timiş. A urmat studii liceale la Bârlad şi la Râmnicu-Vâlcea, absolvind ulterior Facultatea de Filologie a Universităţii din Bucureşti. Şi-a susţinut licenţa cu o teză despre literatura SF. A lucrat iniţial ca redactor la ziarul *Scânteia tineretului*, apoi la revista *Luminiţa*, după care s-a angajat, pentru un deceniu şi jumătate, în sistemul editorial. În ultima parte a acestei perioade (1961 – 1968), a fost şeful redacţiei de literatură ştiinţifico-fantastică de la Editura Tineretului. După o trecere prin redacţia *Scânteia*, ca şef al secţiei de ştiinţă a ziarului, a fost secretar al Uniunii Scriitorilor între anii 1972 şi 1989. A publicat o serie de cărţi pentru copii (proză şi versuri): *Centru înaintaş* (1954), *Petrică şi ceasul vrăjit* (1957), *Caleidoscop* (1958), *Sfârşitul vacanţei* (1960), *Orar de vacanţă* (1962). Debutul în anticipaţie şi l-a făcut cu *Glasul mării*, povestire menţionată la primul concurs organizat de revista *Ştiinţă şi tehnică* (1955). Nuvela *Ultimul văl* (1957) ţine de SF-ul detectiv şi este în ton cu scrieri publicate în epocă de Ovidiu Râureanu, Dinu Moroianu şi cuplul Eduard Jurist – Leonid Petrescu. Autorul şi-a adunat povestirile în volumul de proză scurtă *Oameni şi stele* (1963), după care creaţia sa literară suferă un recul, făcând loc în scenă celei exegetice. Forme notabile de manifestare a acestei exegeze le constituie antologiile comentate copios, în care prezintă arii naţionale ale SF-ului: cel clasic francez în *Viitorul a început ieri*, 1966; SF-ul începuturilor la noi în *Vârsta de aur a anticipaţiei româneşti*, 1969; cel clasic din aria mondială în *Odiseea marţiană. Maeştrii anticipaţiei clasice* (1975). Apărută la Meridiane în 1968, o monografie despre filmul SF se intitulează *Imaginile posibilului*. Lucrări de prezentare critică a unor autori străini, mai mici ca

întindere, dar redactate în acelaşi spirit al comparatismului şi al comentariului exigent, sunt numeroasele prefeţe apărute fie la traducerile realizate de el însuşi, în special din franceză (*Insula cu elice*, *în secolul XXIX*. *O zi din viaţa unui ziarist american*, *Cele cinci sute de milioane ale Begumei*, *Steaua Sudului*, *Şarpele de mare* – toate de Jules Verne; *Uimitoarea călătorie a lui Harton Ironcastle* şi *Navigatorii infinitului* de J.H. Rosny-Aîné, *Statele Lunii* şi *Statele Soarelui* de Cyrano de Bergerac), fie în numeroase volume traduse de alţii din SF-ul mondial, dar introduse de Hobana pentru publicul român. Mai multe antologii ale autorului (*Viitorul*? *Atenţie*! selecţie de articole critice despre gen, 1968; *Fantascienza*, în colaborare cu criticul italian Francesco de Turris, dedicată prezentării SF-ului italian, 1973; culegerea de SF românesc adult *o falie în timp*, 1976; precum şi cea dedicată copiilor, sub titlul lui Adrian Rogoz *Fugă în spaţiu-timp*, 1981) stau mărturie pentru o largă operă de informare, pedagogică totodată, având ca obiect anticipaţia de calitate, în dublă selecţie, geografică şi istorică, ontologică şi sincronică.

Jules Verne constituie, de altfel, un subiect de interes major pentru Ion Hobana, care i-a dedicat, pe lângă prefeţele amintite, o întreagă monografie (*20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne*, 1979). Acestei cărţi i se adaugă scrieri de o mai specializată analiză a vieţii şi operei „Maestrului de la Amiens", precum *Jules Verne în România*? (1995). Ca să nu lase dezechilibrată construcţia de temelie a SF-ului mondial, autorul a scris şi monografia dedicată celuilalt pilon clasic al anticipaţiei: *Un englez neliniştit*: *H.G. Wells şi universul SF*, 1996. În ce priveşte contribuţia sa la studiul comparatist al temelor şi motivelor genului, aceasta este cuprinsă în *Science Fiction*: *autori*, *cărţi*, *idei* (1983) şi continuarea, volumul al doilea, care din cauza schimbărilor conjuncturale de abordare ideologică a genului nostru, practicate la nivelul Comitetului Central PCR, n-a mai putut apărea decât cu titlul schimbat: *Literatura de anticipaţie*: *autori*, *cărţi*, *idei* (1986).

Scriitor activ şi mobil, şi-a publicat unele dintre cărţi şi în străinătate (*20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne*, spre exemplu, la Editrice Nord din Milano), iar povestirile *Un fel de spaţiu* şi *Emisiune nocturnă* au fost incluse în antologiile *Twenty Houses of the Zodiac* (New English Library, 1979), respectiv *The Penguin World Omnibus of Science-fiction* (Penguin Books, 1986). Numeroase contribuţii i s-au tipărit în enciclopedii şi în alte tomuri exegetice memorabile, precum *Survey of Science-fiction Literature* (Salem Press, 1979), *Grande Enciclopedia della Fantascienza* (Editoriale Del Drago, 1980), *Science-fiction et fiction speculative* (Editions de l'Université de Bruxelles, 1985), *Anatomy of Wonder* (R.R. Bowker, 1987), *Utopia e modernită* (Gangemi Editore, 1989), *Il mondo delle passioni nell'immaginario utopico* (Giuffre Editore, 1997).

Fiind şi unul dintre marii specialişti români în domeniul ozenologiei, autorul a publicat câteva cărţi remarcabile: *OZN, o sfidare pentru raţiunea umană* (în colaborare cu scriitorul flamand Julien Weverbergh, 1971), precum şi *OZN-uri în Est şi în Vest*, în două volume, 1972, lucrare tradusă şi publicată ulterior în Anglia, Franţa, Germania şi Argentina. Contribuţii mai recente sunt volumele *Enigme pe cerul istoriei* (1993) şi *Misterul Roswell* (1997). A prefaţat volume de referinţă pentru domeniu: *Amintiri despre viitor*, doctrina paleoastronautică a lui Erich von Däniken, şi *Experienţa OZN* de J. Allen Hynek, acesteia din urmă dându-i şi versiunea românească, în colaborare cu Petre Grigore Năstase.

Pe parcursul carierei sale prodigioase, Ipn Hobana a fost încununat cu importante premii naţionale (de patru ori Premiul Uniunii Scriitorilor, pentru volumele *Vârsta de aur a anticipaţiei româneşti*, *20.000 de pagini în căutarea lui Jules Verne*, *Science fiction, autori, cărţi, idei*, *Un englez neliniştit*: *H.G. Wells şi universul SF*) şi premii internaţionale. Între acestea din urmă: Premiul primului Congres European de SF, Trieste, Italia, 1972, Premiul special „Europa" la al V-lea Eurocon, Stresa, Italia, 1980,

Premiul „Aripile de Aur ale Fanteziei”, Poznan, Polonia, 1980, iar pentru întreaga sa carieră, Marele Premiu al Ministerului Polonez pentru Artă şi Cultură (1973) şi Harrison Award pentru îmbunătăţirea statutului internaţional al SF-ului, la convenţia mondială din Brighton, Marea Britanie (Worldcon 1984). Autorul a fost coordonator pentru România al Societăţii Europene de Science Fiction, devenind ulterior preşedintele secţiunii române a Asociaţiei Mondiale (World SF).

Acea teză cu subiect SF, prima în România şi printre primele din Europa, cu care studentul Hobana îşi finaliza în 1954 cursurile universitare, avea în vedere câţiva clasici din aria mondială a genului. În primul rând Jules Verne, pe care autorul îl cunoştea din copilărie, citindu-l în original, şi încă – după propriile-i mărturisiri – în spectaculoasa ediţie „or et rouge”, cea tipărită de Hetzel la Paris, spre sfârşitul secolului al XIX-lea. Lucrarea se baza, de asemenea, pe operele lui Edgar Poe şi H.G. Wells, scriitori cărora autorul nostru avea să le rezerve ulterior, ca şi lui Verne, studii speciale. Nu puteau intra în discuţie anticipatorii români, domeniul lor era încă nedesţelenit. Dintre cei cărora le acordăm astăzi o aură de clasicitate, doar Felix Aderca mai avea unele ecouri, întrucât G. Călinescu scrisese în voluminoasa lui *Istorie* dedicată literaturii române de la origini până în 1941 un articol interesant despre romanul *Oraşele scufundate*. Ceilalţi „clasici” români pluteau în uitare. Despre Anestin se ştiau lucruri vagi până la cercetările specializate din anii ’70, şi nici Henric Stahl nu stătea mult mai bine, cu romanul său *Un român în Lună*. Alţi anticipatori vechi, mulţi încadrabili în categoria – repede trecătoare prin scenă – de musafiri ai genului, au ieşit la lumină în urma unor cercetări ulterioare ale autorului însuşi, în culegerea din 1969, *Vârsta de aur a anticipaţiei româneşti*. Cât despre SF-ul românesc contemporan, terenul său arăta la mijlocul veacului trecut ca un peisaj selenar. Abia în 1954 – 1955 aveau să mai fie publicate povestiri de anticipaţie, în revistele *Flacăra* şi *Ştiinţă şi tehnică*, apoi, neîntrerupt

până la suspendarea sa, în *COSF*. Rătăcite în labirintul tehnicismului, aceste încercări erau de o valoare atât de scăzută încât, chiar dacă teza de care vorbim ar fi fost scrisă şi susţinută cu cinci-şase ani mai târziu, autorul n-ar fi putut face apel la ele pentru o exegeză validă şi onorabilă.

Argumentele de până acum vor să sprijine ideea că, asemenea multora dintre noi, Hobana s-a familiarizat cu anticipaţia românească pe măsură ce aceasta îşi constituia aspectul contemporan, lăsându-şi, totodată, dezgropate „din mers" rădăcinile. Exegetul temeinic de mai târziu a început să-şi dezvolte o bază teoretică tot astfel, din răspunsuri fugitive la probleme pe care anticipaţia minoră a deceniului şase din secolul trecut le ridica în faţa cititorului ei. Autorul a intervenit în fiecare anchetă la care era solicitat să-şi spună opinia, începând de la masa rotundă lansată de *Scânteia tineretului* în 1957, şi unde trebuiau „puse la colţ" judecăţi eronate ori aproximări ezitante ale unor Max Solomon, Ovidiu Râureanu şi I.M. Ştefan. Articolele din presă nu reprezentau, poate, locul cel mai potrivit unde să se formeze, apoi să se dezvolte o teorie a SF-ului, ordonată şi consistentă. Ele au fost, totuşi, arena unor dueluri polemice pe care Hobana le-a purtat civilizat şi cu inteligenţă critică. I-au mai permis, de asemenea, să cearnă materialul adunat an de an în publicaţiile specializate şi să-l „disciplineze" (tematic şi valoric) în serii utile formării propriei sale concepţii despre SF. Unele studii mai largi: *Pe marginea colecţiei de literatură ştiinţifico-fantastică* (1959), *Dincolo de zidul luminii* (1961), *Literatura ştiinţifico-fantastică* (1963), sau *Direcţii şi tendinţe în literatura ştiinţifico-fantastică românească* (1968) oferă o lărgită bază, analitică şi critică, pentru o discuţie valorică asupra anticipaţiei noastre, dar şi pentru dirijarea unora dintre argumente spre planul teoretic. Dimensiunile şi caracterul convenţiei în SF, limitele fanteziei cu alte cuvinte, raportul anticipaţiei cu ştiinţa, relaţia cu ariile învecinate (fantasticul, insolitul, utopicul, abordarea de tip realist), toate aceste chestiuni

pe care SF-ul românesc le scotea atunci în evidenţă au constituit pentru autor prilejuri, fericite şi aşteptate, pentru forjarea unor concepte de teorie a genului, aşa cum se întrezăreau ele de la nivelul epocii când s-au publicat textele amintite. Şi chiar dacă limitată de o asemenea manieră pronunţat publicistică, o conştiinţă teoretică s-a născut, la Ion Hobana, nu fără ezitări urmate de replieri ulterioare. Inteligenţa sa critică şi modul diplomatic în care îşi aborda obiectele discutate l-au scutit de erorile majore pe care alţii (I.M. Ştefan, Râureanu, mai dispuşi să se lase antrenaţi în concepţii rigide, orientate *pro domo*) au trebuit să le plătească ulterior, pe măsură ce SF-ul românesc evolua. Marcat iniţial şi el, inclusiv în creaţia proprie, de imaginea unui SF convergent cu literatura poliţistă sau cu cea destinată prioritar cititorilor de vârstă mică, autorul şi-a depăşit destul de repede această concepţie limitatoare. Iar în privinţa unor motive delicate, precum viteza luminii, de nedepăşit în virtutea argumentelor ştiinţifice fluturate de alţii, Hobana, deşi atent la premisele ştiinţifice ale unui text de anticipaţie, s-a dovedit mai elastic în libertăţile îngăduite teoriei generice. Argumentul său major, în repetate rânduri scos în scenă, era postulatul că anticipaţia nu reprezintă o creaţie ştiinţifică, şi nici măcar una de popularizare distractivă a ştiinţei, ci o creaţie esenţialmente literară. Teoria sa prinde contur vizibil şi consistenţă ideatică pe măsură ce autorul şi-a lărgit sistemul de referinţe, incluzând în analiză autori şi scrieri din alte arii ale genului, de la producţiile clasice franţuzeşti şi universale, până la texte de dată recentă, din aria anglo-saxonă şi europeană a anticipaţiei.

Principiile fundamentale ale acestei teorii sunt găsite de autor la Edgar Allan Poe şi la S.T. Coleridge. Într-o notă la povestirea *Hans Phaall*, Poe, preocupat să se detaşeze de restul fanteziştilor care îşi trimiseseră personajele în Lună, susţinea că intenţia sa „este originală în măsura în care reprezintă un efort către verosimilitate, în aplicarea principiilor ştiinţifice”. Câştigat pe deplin de expresie şi de

irizările proiectate de ea în direcţia genului nostru, exegetul vede în acest *efort către verosimilitate* „expresia concentrată a uneia dintre constantele fantasticului ştiinţific” şi, totodată, un instrument util în înţelegerea modului cum operează mecanismul intim al genului. Principiul pereche, fără de care SF-ul nu-şi poate debloca în mod eficient mecanismul pomenit, ar fi *suspendarea voluntară a incredulităţii*, miracolul artistic pe care Coleridge îl pretinde realizat în cititor pentru ca propunerile ficţionale să fie acceptate şi să aibă efect. „Efortul spre verosimilitate” dă, în plus, cheia raportului ştiinţă-fantezie, o relaţie de-a dreptul obsedantă în anii ’60. În debusolarea teoretică a epocii, nu puţini autori erau dispuşi să mizeze totul pe „cartea” ştiinţei, apreciind că SF-ul, ca să rămână pe un teren ferm şi cunoscut, nu avea voie să alunece dincolo de perimetrul faptelor ştiinţifice acceptate. Convenţia aceasta e falsă, consideră Hobana, întrucât anticipaţia nu se bazează pe „simple pretexte convenţionale”, ci pe „nişte idei menite să stimuleze imaginaţia cititorului, să-l facă să discute cu sine însuşi şi să-şi precizeze noţiunea posibilului în raport cu perspectivele progresului tehnico-ştiinţific”. Fundamentalismul generic (dacă se poate spune aşa şi în contextul nostru special) e subminat inclusiv de manifestările surprinzătoare ale ştiinţei moderne. Însăşi ştiinţa ezită, bate în retragere, se repliază pe noi poziţii, lăsându-le descoperite pe cele vechi, de care practicanţii SF-ului se cramponează uneori, tenace, ca de o plută salvatoare.

„De altfel, ştiinţa oferă, nu o dată, soluţii contradictorii în probleme dintre cele mai arzătoare pentru autorii de anticipaţii. Multă vreme planeta Venus a fost considerată un corp ceresc cu un mare grad de umiditate, fertil şi prielnic vieţii. Încă în ianuarie 1963, astronomul francez Audoin Dollfus afirma că atmosfera venusiană conţine vapori de apă. Dar în iunie 1967, colegul său american Gerald Kuiper nega categoric această posibilitate – fără să-i convingă, de altfel, pe cei care împărtăşesc

opinia lui Dollfus. În această situaţie, Adrian Rogoz avea tot dreptul să-şi imagineze existenţa unor stranii făpturi venusiene, în *Omul şi Năluca*. O stranietate care ţine nu numai de aspectul oamenilor-plante, ci şi de natura lor intimă. Căci metabolismul heterotrof al pământenilor e înlocuit de un metabolism autotrof: venusienii se hrănesc cu… raze de soare, realizând prin imenşii lor ochi verzi o asimilaţie clorofiliană de tipul celei caracteristice regnului vegetal terestru”!

Iar mai departe, tot în legătură cu absolutizarea criteriului scientist în detrimentul unei mai libere mişcări a fanteziei:

„Când savanţii înşişi proclamă necesitatea unei «idei nebuneşti» pentru a duce mai departe fizica particulelor elementare (Niels Bohr), orice încercare de a îngrădi fantezia pe temeiul unor referiri la stadiul actual al ştiinţei şi tehnicii ne recheamă în memorie răspunsul dat în anul 1903 de comisia aeronautică a Academiei de ştiinţe din Franţa proiectului lui Traian Vuia privind «aeroplanul-automobil»: «Realizarea şi rezolvarea zborului cu un aparat mai greu decât aerul sunt himerice». Peste trei ani, aeroplanul lui Vuia zbura”.

Asemenea argumente de bun-simţ nu au totuşi calitatea de a se constitui în concepte de teorie autentică. Ele fasonează însă conştiinţele pentru a deschide calea unei înţelegeri mai „normale” a rosturilor şi temeiurilor anticipaţiei. Întrucât literatura aceasta este confundată de unii cu previziunea ştiinţifică, iar „valoarea unei cărţi este apreciată direct proporţional cu şansele de înfăptuire *ad litteram* a ideilor tehnico-ştiinţifice ale autorului”, criticul face apel la Jules Verne precum la o instanţă supremă. Văzut de contemporanii lui ca un veritabil „inventator fără atelier”, născocitor de invenţii tehnice precum submarinul, avionul, cinematograful sonor, nici măcar Verne nu mai poate fi menţinut într-o asemenea prejudecată. Nu gadget-urile mirabile, unele chiar fabuloase, constituie în fond adevăratul merit al anticipatorului francez. De la obiectele în sine, unghiul se deschide spre o zonă circulată de

concepte. „Previziunea ştiinţifică a scriitorului se verifică doar pe planul marilor idei anticipatoare”, afirmă Hobana. „Jules Verne a prevăzut nu avionul şi vehiculul cosmic ca atare, ci faptul că viitorul este al aparatelor de zbor mai grele decât aerul şi că oamenii vor străpunge cuirasa gravitaţiei”. Constatarea sprijină ca un parapet de nezdruncinat dreptul fanteziei la liberă creştere în cadrul relaţiei sale cu riguroasele argumente ale ştiinţei. Dacă la prima vedere principiul „efortului către verosimilitate” părea să pledeze, în cazul producţiilor SF, pentru o temeinică argumentaţie ştiinţifică, criticul va constata la un moment dat că autorul îşi poate permite chiar să şi renunţe la explicaţiile amănunţite dacă acestea ameninţă statutul artistic al scrierii sale. Înţelegerea simplistă a rolului previziunii şi dozajul greşit al „efortului către verosimilitate” pot duce la „boala copilăriei SF-ului”, la tehnicism. Tehnicismul nu este doar o dezagreabilă îngrămădire de informaţie popularizată. El poate primi chiar trăsături ridicole şi absurde:

„Tehnicismul este însoţit uneori şi de o pierdere a simţului perspectivei. Autorul sau eroii discută cu lux de amănunte despre lucruri obişnuite, banale nu numai pentru epoca în care se desfăşoară acţiunea, dar şi pentru oamenii de azi. E ca şi cum, mergând cu automobilul, am începe să dezbatem problema motorului cu explozie, datorită căruia circulăm astăzi altfel decât în urmă cu o sută de ani”.

În drumul său spre concepte, analiza întâlneşte inevitabil texte şi autori. Teoreticianul anticipaţiei e obligat să-şi sprijine opiniile pe argumente extrase din scrierile citite. Dar situaţia criticului producţiei autohtone din perioada 1955 – 1964 nu este deloc de invidiat. Hobana scrie mult prea aproape de fenomenul aflat în desfăşurare. La data când şi-a redactat articolele pe baza cărora autorul îşi construia propria poziţie critică şi teoretică, SF-ul românesc era încă deficitar, şi ca volum de scrieri, şi ca valoare artistică. Deşi multe dintre ele slabe, scrierile acestea nu puteau fi neglijate cu un aer superior şi nici

criticate pe cât o meritau. Lucrul acesta se simte. Când face obiecţii serioase şi perfect îndreptăţite unora dintre lucrări (*Sahariana* de I.M. Ştefan şi Max Solomon, *Expediţia „Zero K”* de Horia Matei şi Florin Petrescu, *Paradoxala aventură* de Ion

Mânzatu), criticul simte imediat nevoia să ofere ceva în compensaţie, să trateze cu un plus de înţelegere alte scrieri ale aceloraşi, deşi la fel de criticabile. Judecata aceasta de tip rabinic se împarte între nevoia de a-şi exersa corect menirea şi o abordare calculat-diplomatică. Ambele soluţii au, în fond, rol pedagogic. Tratamentul prea îngăduitor în unele cazuri urmăreşte menajarea unor orgolii, dar şi să nu descurajeze elanuri abia începute. Să nu trântească uşi grele peste speranţele unor veleitari care, treptat, s-ar fi putut profesionaliza. De la distanţa pe care o avem astăzi, constatăm cu uşurinţă că multe nume şi titluri pe care s-au susţinut comentariile în studii precum *Literatura ştiinţifico-fantastică* şi *Direcţii şi tendinţe în literatura ştiinţifico-fantastică românească* nu mai rezistă probei timpului. E de presupus că autorul însuşi, în caz că l-ar tenta să-şi ducă la bun sfârşit teoria generică lansată cu mai multe decenii în urmă, ar dezvolta-o altfel, cu argumente dintr-un mai exigent set de lucrări, acumulate pe parcurs. Aceasta însă e doar o ipoteză. Concret rămâne faptul că, după iniţiativele critico-teoretice de odinioară, Ion Hobana s-a dedicat altui tip de studii, axate pe istoria genului. Cele două volume de *Science fiction*. *Autori*, *cărţi*, *idei* sunt edificatoare în această privinţă. Materialele selectate în cuprinsul lor vizează fie autori clasici de felul lui Jules Verne, Edgar Allan Poe, Villiers de l’Isle-Adam şi H.G. Wells, fie teme mai generale ale anticipaţiei: călătoria în timp, reprezentarea alienilor, invizibilitatea, ficţiunile din jurul energiei atomice. Câteva studii se consacră unor autori români: Alexandru Macedonski, Victor Anestin şi mai multora implicaţi în viziunile urbanistice din secolul al XIX-lea. Acestui registru de largă cuprindere istorico-literară i se racordează şi monografiile dedicate lui Jules Verne şi lui

Wells. Aici examenul exegetic e amplu, cu un imens aparat critic, cu un sistem de referinţe ce dovedeşte documentare tenace şi remarcabile capacităţi asociative. Un motiv ajuns în discuţie antrenează cu sine o avalanşă de informaţii prilejuite de regăsirea sa în lucrări similare, în urmă sau la mare distanţă geografică. Un luxuriant corpus de date pune în evidenţă rădăcinile invizibile ale scrierilor, îmbogăţind receptarea textului prin plasarea sa în conjuncturi surprinzătoare şi semnificative. Până şi Anestin, cu romanele lui de stângace utopie astronomică, are parte de un asemenea tratament:

„Cosmonava electrică apare, de pildă, în romanul lui Louis-Guillaume de La Folie, *Filosoful neînfumurat sau Omul rar, lucrare fizică, chimică, politică şi morală, dedicată savanţilor* (1775). În 1894, marele chimist Marcellin Berthelot vorbea despre alimentaţia sintetică sub formă de mici tablete azotate. De aici şi până la pastilele din roman… În 1896, Jean Richepin îşi imagina, în *Monstrul*, că în secolul 30 oamenii se vor hrăni prin injecţii, iar Pierre de Selene scria, în o *lume necunoscută*. *Doi ani pe Lună*: «Elementele indispensabile vieţii, oxigen, carbon, hidrogen, azot, pătrundeau în organismul lor (al sale niţilor) în stare gazoasă…» Comunicarea cu ajutorul formelor geometrice fusese propusă, printre alţii, de matematicianul şi astronomul Karl-Friedrich Gauss, în prima jumătate a secolului… Să nu-l copleşim însă pe Anestin sub aceste referiri, care indică precedenţe şi nu neapărat împrumuturi, şi să-i recunoaştem originalitatea în ceea ce priveşte dragostea cosmică”.

Nu trebuie uitat totuşi că exegetul informat şi complex pe care l-a construit în timp autorul plecase de la o creaţie literară proprie, ale cărei povestiri s-au adunat în două culegeri: *Oameni şi stele* (1963) şi *Un fel de spaţiu* (1988). O parte din texte, între care *Lumea „tăcerii”*, *Drum deschis*, *Marele business*, *Sub oglinzile mării*, sunt mai vechi şi mai vizibil legate de estetica instructiv-tehnicistă a Momentului 1955. Ele îşi dezvoltă subiectul în jurul vreunui aparat anticipat, cu proprietăţi şi performanţe

incitante, sau îşi deturnează substanţa în pamflet politic tendenţios. În schimb, nuvela *Oameni şi stele* se ridică peste nivelul general al cărţii şi interesează prin tipul de personaj neconformist pe care îl imaginează pentru aventura sa cosmică: un inadaptabil la condiţiile dure ale unui lung zbor interplanetar. Excelent şahist, dar claustrofob şi pândit îndeaproape de o violentă criză de nebunie, Larsen ajunge treptat o povară pentru restul echipajului. Obsedat să revină cu orice preţ pe Pământ, el va pune la un moment dat într-un grav pericol expediţia, sfârşind prin a fi proiectat, de un gest sinucigaş, în imensitatea mortală a spaţiilor siderale. *Cea mai bună dintre lumi*, povestire pentru care autorului i s-a atribuit premiul II la etapa naţională a concursului organizat de revistele de popularizare a ştiinţei din mai multe ţări socialiste (1962), este piesa de vârf din volum. Şi personajul ei intră în categoria „suciţilor”, a astronauţilor dificili, dar din alte motive decât amintitul Larsen. În urma unui accident produs în spaţiu, pilotului readus pe Pământ i se reface o parte din creier, implantându-i-se o „masă celulară de schimb”. Reuşita tehnică a operaţiei nu înseamnă şi o echivalentă izbândă a recuperării lui pentru societate. Născut printre stele, ca şi comandantul de astronavă marţiană al lui Mihu Dragomir, personajul îşi suportă cu dificultate convalescenţa. Starea lui este agravată şi de conştiinţa acută a inadecvării sale la viaţa planetei, de unde nu va mai putea reveni la misiunile pentru care se credea special făcut. Cu memoria afectată şi ros de sentimentul inutilităţii, el îşi trăieşte zbuciumul fără orizont până când i se va oferi şansa de a lua totul de la început, într-un simulacru de călătorie experimentală, derulată cu viteză supraluminică. Pe traseu, însoţitorul său îl conduce prin peisaje impresionante, vizitate odinioară de personaj. Tensiunea povestirii sfârşeşte într-o tulburătoare revelaţie: lumile după care pilotul singuratic tânjea se găsesc, concentrate, chiar la îndemână, pe Pământ – o planetă cu care omul spaţiilor extraterestre va putea, de acum înainte, să convieţuiască la modul firesc.

„Întoarse capul spre tovarăşul său şi-l văzu fără cască, pierdut într-o contemplaţie care-i dădea un aer de neaşteptată tinereţe. În ochii lui se răsfrângeau parcă imaginile pătrunse de aspra, tumultuoasa şi fermecătoarea poezie a acestei planete descoperite în amurgul unei vieţi de neistovite căutări. Cu un sentiment amestecat – uşurare, jenă, bucurie – tânărul îşi scoase şi el casca, trăgând în piept mireasma palmierilor Saharei.

«Oare a înţeles încă din jungla Amazoanelor?... Sau abia în adâncul Pacificului?»..."

Volumul *Un fel de spaţiu* reia, în variante îmbunătăţite stilistic, povestirile din *Oameni şi stele*. În plus, figurează în el două povestiri noi, *Emisiune nocturnă* şi *Timp pentru dragoste*. Prima închipuie o dramă planetară mută, recepţionată în mod neaşteptat de ecranul televizorului, fără să lămurească însă dacă fereastra în timp se deschisese spre trecut, ori spre un viitor oarecare. Mai reuşită e *Timp pentru dragoste*, unde doi îndrăgostiţi din lumea de mâine alunecă în trecutul îndepărtat, ca să ia locul frumoasei Nefertiti şi al sculptorului Tutmosis. În acest act de cronoplastie, comunicarea peste mari straturi temporale se face prin înseşi busturile falsei regine, pe care falsul Tutmosis le trimite spre contemporaneitatea noastră ca pe nişte mesaje secrete. O ultimă operaţie de modernizare a vechilor povestiri s-a produs în volumul *Timp pentru dragoste* (2009). Nu este vorba doar de un simplu şi necesar retuş stilistic. Unele povestiri sunt rescrise în întregime, figuri conjuncturale şi scene erodate de timp se elimină fără ezitare. Perfecţionându-şi textele vechi, autorul le face compatibile şi cu gusturile schimbate ale cititorului de azi. Ele mai păstrează marcaje de epocă, dar au şi o savoare pe care subtitlul culegerii („Douăsprezece povestiri SF în dulcele stil clasic") o sugerează cât se poate de reuşit.

Copyright © Mircea Opriţă, 2010

Mircea Opriţă (n. 1943) a absolvit facultatea de Filologie la Cluj, a fost lector la Editura Dacia, director al

Institutului Cultural Român din Budapesta. Este membru al Uniunii Scriitorilor, a fost preşedinte al Asociaţiei Scriitorilor Cluj şi preşedinte al Asociaţiei Române de Science Fiction (ARSFan). A debutat în 1961, iar editorial în 1966 cu volumul *întâlnire cu meduza*.

Bibliografie selectivă: *Nopţile memoriei* (1973 – Premiul Uniunii Scriitorilor), *Semnul licornului* (1980), *H.G. Wells*: *utopia modernă* (1983 – Premiul Asociaţiei Scriitorilor Cluj), *Anticipaţia românească* (1994, 2003 – premiul Asociaţiei Scriitorilor Cluj), *Figurine de ceară* (2004, integrala prozei scurte), *Cronici de familie* (2008). A tradus din H.P. Lovecraft şi John Brurmer.

Liviu Radu DOI BĂTRÂNI, PE O BANCĂ…

Ştiam că n-avea niciun rost, ştiam că unele lucruri trebuie făcute la timpul lor sau nu mai trebuie făcute niciodată… ştiam, dar ceva mă îmboldea să nu mă opresc, pentru că întâlnirea aceea neaşteptată – pe care, de fapt, o evitasem din răsputeri, pentru că doar astfel îmi puteam explica peregrinările mele neîncetate prin acele părţi ale lumii în care n-o puteam întâlni – dovedea că exista ceva, o instanţă supremă, sau poate soarta, care decisese că trebuia să aflu… Nu-mi era nici mie clar ce trebuia să aflu, ci doar că trebuia să aflu ceva, ca să-mi potolesc viitoarea neîncetată a gândurilor, să pun capăt regretelor şi reproşurilor, să-mi găsesc liniştea.

Ce căuta ea în Florenţa? Ce căutam eu în Florenţa? Să fi fost doar o coincidenţă?

Nu dormisem toată noaptea, punându-mi întrebări ale căror răspunsuri nu aveam cum să le ştiu şi, de fapt, necăutând vreun răspuns, ci doar un motiv ca să evit şi de data asta să lămuresc nişte lucruri pe care, de fapt, mă temeam să le lămuresc. Fiindcă adevăratul răspuns la întrebările mele putea să dovedească fie că îmi irosisem viaţa, meditând fără încetare la lucruri care, în final, se dovediseră a nu avea importanţa pe care le-o atribuiam eu, fie că o persoană dragă mie săvârşise o faptă groaznică, condamnându-se atât pe sine, dt şi pe alţii, la damnarea veşnică…

Decisesem în cele din urmă, să-mi joc soarta la zaruri, să las întâmplarea să hotărască în locul meu. Adică făcusem ceea ce făceam cam de-o jumătate de veac. Numai că, de data asta, eram dispus să risc un pic, nu prea mult, doar atât cât să nu-mi pot reproşa ulterior că şi de data asta fugisem ca un laş… Mi-am propus s-o aştept în locul în care o zărisem şi s-o las pe ea să decidă dacă avea să discute cu mine. Mai mult, aveam să ţin în mână o carte – ba chiar aveam să mă prefac că citesc cu atenţie din cartea aceea – care să-i atragă atenţia şi să-i deschidă apetitul pentru conversaţie.

Aşadar, a doua zi pe la ora zece – ora la care o văzusem cu o zi înainte – m-am dus în parc şi m-am aşezat pe banca pe care stătuse ea atunci când o zărisem. Nu aveam nicio garanţie că avea să vină din nou, nu ştiam dacă se plimba de obicei prin parcul acela, nici dacă avea să se aşeze din nou pe aceeaşi bancă.

Îmi spuneam că făcusem tot ce-mi stătea în putinţă. Încercasem, în felul meu, s-o găsesc. Urma ca soarta sau puterea care îmi decidea viitorul să o aducă pe banca aceea – sau să n-o aducă. Stabilisem de la bun început că aveam să o aştept timp de o oră. Dacă nu apărea, însemna că totul se terminase, că nu trebuia să mă mai gândesc la subiectul acela, ci să-mi închei cât mai iute treburile în Florenţa şi să mă întorc pe plantaţia mea de dincolo de ocean…

M-am uitat nerăbdător la ceas. Trecuseră doar cinci minute. Ar fi fost de mirare să fi trecut mai mult, abia venisem. De ce eram atât de nervos?

Ca să-mi găsesc ceva de făcut, am deschis cartea şi am început să citesc din ea – de fapt, să recitesc, pentru a nu ştiu câta oară – şi mi-am dat seama că discuţia pe care voiam s-o provoc nu ar fi avut sens decât aş fi citit întreaga carte, aşa că am deschis-o aproape de sfârşit, ca să pot pretinde că tocmai o terminasem…

Fără să vreau, m-am lăsat captivat de paginile acelea finale, pline de durere şi regrete – şi de făgăduiala unei morţi care să aducă liniştea. M-a şocat din nou ideea

rugului funerar menit să distrugă trupul ce adusese numai suferinţă…

Şi, când am terminat ultimele rânduri, am închis cartea, oftând, uitând că, de fapt, trebuia să mă prefac că citesc…

Am ridicat privirea, cufundat în gânduri, şi am văzut-o în faţa mea, în picioare, privindu-mă curioasă.

N-am simţit când se apropiase, apăruse ca printr-o vrajă.

— Nu te supăra, tinere, ce carte citeşti cu atât de multă dăruire?

Nu mi se mai spusese „tinere” de multă, multă vreme… Şi-mi venea greu să cred că la vârsta mea – aveam aproape şaizeci de ani – mai puteam fi considerat tânăr. E adevărat că viaţa activă, sănătoasă, în aer liber, mă menţinuse într-o formă… hai să-i zicem rezonabilă. Dar femeia din faţa mea nu putea să aibă – din dte ştiam eu – mai mult de şaptezeci şi doi, şaptezeci şi trei de ani – adică era bătrână, dar nu cu mult mai bătrână decât mine, nu într-atâtând să mă considere tânăr. Pe de altă parte, era posibil ca vederea să-i fi slăbit, să mă vadă ca prin ceaţă şi să nu-şi fi dat seama de vârsta pe care o aveam în realitate…

Ca şi cum ar fi vrut să-mi contrazică gândurile, doamna se aşeză oftând lângă mine şi-mi spuse:

— Când te-am văzut citind, am avut impresia că zăresc pe cineva pe care l-am întâlnit cu mulţi, mulţi ani în urmă… apoi mi-am dat seama că nu puteai fi el, pentru că atunci când l-am cunoscut era cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine, deci acum ar fi trebuit să fie foarte bătrân… dar semeni foarte mult cu el… sau, poate, amintirile încep să mă bântuie şi am impresia că întâlnesc fantome din trecut… Dar nu mi-ai spus ce citeşti.

Am tresărit, dându-mi seama că, uluit de apariţia ei neaşteptată, fusesem nepoliticos şi uitasem să răspund la întrebare. Am bâiguit nişte scuze şi m-am grăbit să-i arăt coperta cărţii, fără să mă gândesc că s-ar putea să nu fie în stare să desluşească scrisul. În clipa în care mi-am dat

seama de gafa pe care era posibil s-o fi făcut, m-am grăbit să-i explic ce citeam:

— *Frankenstein*, de Mary Shelley.

— Şi ce părere ai? mă întrebă ea, cu o mutră nevinovată, de parcă n-ar fi avut nici o legătură nici cu cartea, nici cu autoarea ei.

Am zăbovit o clipă înainte de a-i răspunde, încercând să-mi fac un pic de ordine în gândurile care o luaseră razna şi colcăiau ca nişte ţipari puşi într-o cadă. Am remarcat, în primul rând, că arăta, evident, îmbătrânită, dar că-şi păstrase trăsăturile şi că era uşor de recunoscut în ciuda anilor care trecuseră.

Sigur, o recunoscusem în primul rând datorită portretului care-mi fusese pus la dispoziţie de agentul meu din Londra, dar aş fi recunoscut-o şi fără el. Rămăsese un pic dolofană, ca în tinereţe, avea pielea la fel de frumoasă – numai că acum era plină de riduri – doar părul ei, negru ca tuşul, devenise acum alb ca hârtia… La rândul ei, mă privea cercetătoare, ca şi cum ar fi încercat să-şi dea seama cine eram, ca şi cum ar fi scotocit prin dosarele amintirilor, străduindu-se să mă identifice. Având în vedere că mă văzuse ultima oară cu cincizeci şi patru de ani în urmă, nu cred că avea vreo şansă.

Am tras aer în piept şi m-am străduit să-i răspund astfel încât să nu-i trezesc nicio bănuială.

— Este o carte extraordinară, o poveste tulburătoare, potrivită vremurilor pline de schimbări pe care le trăim. Dar, după opinia mea, povestea în sine nu are multă importanţă. Avem de-a face mai degrabă cu o alegorie despre creator şi creaţia sa. Iar această alegorie m-a şocat profund. Pentru că, în mod normal, creatura ar trebui să-i fie recunoscătoare celui ce i-a dat viaţă, chiar dacă n-a făcut-o perfectă. Oare noi, făpturi evident imperfecte, ar trebui să-l hulim pe Dumnezeu, care ne-a însufleţit, în loc să-L slăvim şi să-l mulţumim pentru darul minunat pe care ni l-a făcut?

— Eram cu toţii tineri pe atunci şi credeam că ştim totul, spuse ea, cu un soi de resemnare. Viaţa a avut grijă

să ne demonstreze cât de mult greşeam… Eu însămi, după multe suferinţe, m-am împăcat cu Dumnezeu şi am găsit acum, la bătrâneţe, liniştea după care tânjeam…

Ştiam că se convertise la catolicism, dar nu ştiam atunci că se afla în Italia. Sau, poate, agentul meu îmi spusese şi ascunsesem informaţia undeva, în străfundurile minţii mele, iar hotărârea de a veni la Florenţa fusese luată, de fapt, ştiind că ea se găsea în oraşul acela…

Am zăbovit o clipă, apoi am continuat.

— Însă ceea ce m-a tulburat, de fapt, a fost senzaţia că nu-i vorba de făptura monstruoasă din carte. Creatura produce o repulsie teribilă atunci când e văzută, o repulsie care provoacă agresivitate… adică o reacţie de respingere care nu poate fi provocată doar de urâţenie. Atunci când are de-a face cu un orb, care nu-i poate vedea urâţenia, creatura este acceptată fără nicio problemă.

Femeia mă privi cu ochi sclipind de interes, aşteptând cu nerăbdare să continui, ca şi cum şi-ar fi dorit de multă vreme să audă o asemenea opinie. Încurajat de reacţia ei, am continuat:

— Ai zice că, mai degrabă, avem de-a face cu o persoană care are o defecţiune morală sau sufletească, o defecţiune care nu-i vizibilă şi care îi permite să fie considerată o fiinţă obişnuită, normală. Dar atunci când cei din jur îşi dau seama de… defectul ei moral, atunci reacţia lor este de respingere, de oroare. Adică, scumpă doamnă, senzaţia mea este că monstrul care provoca adversitate, care-i făcea pe toţi cei care îl cunoşteau să-l alunge cu scârbă dintre ei, arăta, din punct de vedere fizic, ca oricare dintre noi. Urâţenia sa nu era fizică, ci morală.

— Bravo, bravo, exclamă femeia, aplaudând uşor cu mâinile-i înmănuşate. Interesante concluzii!

Atunci m-am gândit că e cazul să profit de ocazie şi să fac încă un pas.

— De fapt, cred că nu-i vorba de un defect moral – pentru că un defect moral poate fi înlăturat prin educaţie, prin autocontrol –, ci de ceva mai complicat, de ceva atât de monstruos şi de greu de înlăturat, încât creatura îşi

doreşte să se întindă pe un rug, pentru ca trupul său să fie distrus în totalitate… adică să nu rămână nicio dovadă a ceea ce a fost ea, în realitate… Deci, ca să concluzionez, creatura este monstruoasă, dar acest lucru poate fi ascuns, iar ea ar prefera să moară decât să se ştie cum este în realitate. Şi ar dori ca moartea ei să şteargă urmele monstruozităţii sale pentru totdeauna. De ce ar dori un monstru acest lucru? Asta-i mai degrabă reacţia cuiva celebru, care şi-ar dori ca notorietatea să nu-i fie afectată şi ar prefera să distrugă dovada monstruozităţii sale, chiar dacă acest lucru l-ar costa viaţa.

— Deci, ca să concluzionăm, spuse femeia, părând uşor dezamăgită, crezi că romanul lui Mary este, de fapt, o parabolă despre geniile pe care le cunoscuse foarte bine, oameni cu un talent ieşit din comun, dar măcinaţi de vicii, şi care şi-ar fi dorit ca aceste vicii să nu fie cunoscute de lume. Creatura lui Frankenstein este, în realitate, omul de geniu care tânjeşte după integrarea în societate.

— Asta ar fi interpretarea cea mai simplă, m-am grăbit eu s-o contrazic. E o interpretare care se rezumă doar la litera cărţii, neţinând seama de ceea ce s-a întâmplat… în jurul ei, ca să zicem aşa.

Bătrâna mă privi din nou cu ochi lucitori, iar gura i se mişcă uşor, într-o strâmbătură ce părea să însemne „poate că totuşi nu m-am înşelat…”

— Şi ce s-a întâmplat „în jurul cărţii”, ca să-ţi folosesc expresia?

— Nu ştiu, am recunoscut eu. Ştiu doar ceea ce ştie toată lumea, ceea ce se ştie, dar nu-i băgat în seamă de nimeni. Ştim că romanul despre care discutăm a fost conceput, după spusele autoarei, în urma unei discuţii la care au participat patru persoane. Într-o seară de iunie, în anul 1816, în vila Diodati de pe malul lacului Geneva, Mary Shelley, Percy Bysshe Shelley, George Gordon Byron şi John William Polidori au decis să scrie fiecare câte o poveste de groază. E interesant de remarcat faptul că cei doi poeţi, Byron şi Shelley au scris fiecare dte un fragment lipsit de importanţă. Shelley a compus doar o strofă dintr-

un poem, Byron a început o povestire pe care n-a terminat-o. În schimb, cele două persoane care nu se remarcaseră prin creaţii literare până atunci au scris fiecare câte o lucrare remarcabilă: Mary Shelley romanul *Frankenstein*, iar Polidori povestirea *Vampirul*.

Expresia femeii se schimbă uşor, figura ei deveni bănuitoare:

— Ştii cam multe lucruri pentru cineva care a terminat de citit *Frankenstein* în faţa mea…

— Stimată doamnă, n-am afirmat niciodată că am citit cartea asta abia acum. Sincer vorbind, am citit-o şi am recitit-o de multe ori. De fapt, am studiat-o cu atenţie şi continui s-o studiez, în speranţa că voi găsi, în cele din urmă, explicaţia pe care o caut. Şi m-am interesat de condiţiile în care a fost scrisă, de soarta celor care au contribuit la conceperea ei, tocmai pentru că sunt convins că aş putea găsi explicaţia aceea în afara cărţii…

M-am oprit pentru o clipă, întrebându-mă cum să continui. Trebuia să-mi drămuiesc informaţiile, să le scot la iveală cu ţârâita, dirijând conversaţia către momentul culminant al dezvăluirii? Sau să declar deschis ce voiam, sperând că, luând-o prin surprindere, o voi prinde cu garda jos? Dar dacă nici ea nu ştia mai mult decât ştiam eu? Sau dacă ştia mult prea mult?

Am decis să fac în continuare pe cititorul dezinteresat.

— Întrebările pe care mi le-am pus – şi pe care vi le împărtăşesc acum dumneavoastră – au fost declanşate de două lucruri aparent fără legătură. În primul rând, doamna Shelley adoptă în romanul său o postură cel puţin ciudată. Punctul său de vedere este cel al creaturii. Deşi doctorul Frankenstein îşi povesteşte viaţa şi suferinţele, se vede clar că autoarea nu se implică, se vede că transmite informaţiile despre Frankenstein cu indiferenţă. În schimb, atunci când dă cuvântul creaturii, ne dăm seama că este alături de aceasta, că se identifică pe deplin cu ea. De ce oare? în al doilea rând, din ceea ce povesteşte doamna Shelley despre geneza romanului său, rezultă că la vila

Diodati s-au citit poveşti cu fantome, iar cei patru strânşi în seara aceea acolo au decis să compună şi ei asemenea poveşti. Dar niciunul n-a scris poveşti cu fantome! Mă rog, dacă ignorăm cele câteva versuri ale lui Shelley, în care apare cuvântul „fantomă”…

Femeia mă privi, mijindu-şi ochii şi zâmbind ciudat.

— Continuă. Sunt curioasă unde vrei să ajungi.

— Stimată doamnă, după părerea mea, la vila Diodati s-a discutat în seara aceea despre altceva, despre ceva ce nu avea legătură cu fantomele, dar care a avut ca rezultat textele despre care am amintit…

Femeia tresări. Apoi privi gânditoare în gol, ca şi cum ar fi încercat să zărească ceva din alt loc, din alt timp, şi şopti, doar pentru ea, ca şi cum ar fi uitat că stăteam alături de ea, pe bancă:

— M-am gândit şi eu la asta… dar n-am aflat niciodată ce s-a discutat în seara aceea…

— Bineînţeles că n-aţi ştiut. Byron v-a interzis în ziua aceea să mai călcaţi vreodată în vila sa. N-aţi ştiut niciodată de ce, dar se pare că există o anumită legătură între o mulţime de fapte ce par să nu aibă nicio legătură…

— Da, m-am întrebat întotdeauna de ce s-a despărţit de mine… Oricum, cred că nu m-a iubit niciodată… Eu eram tânără şi proastă… şi-l iubeam aşa cum doar o femeie tânără şi proastă poate să iubească… Legătura cu el mi-a adus câteva minute de plăcere şi o viaţă întreagă de necazuri…

După aceea, păru să se trezească din starea aceea de visare şi se uită din nou la mine cu privirea aceea bănuitoare, cercetătoare:

— Am impresia că vă închipuiţi că ştiţi cine sunt. Sunt convinsă că mă confundaţi cu altcineva.

— Nu vă confund, am oftat eu. Sunteţi domnişoara Claire Clairmont, sora vitregă a doamnei Mary Shelley, aţi fost iubita lui Byron şi mama fiicei acestuia.

— Credeam că măcar acum, la bătrâneţe, o să scap de reporteri şi de scandaluri… Cine eşti dumneata, tinere care-ţi bagi nasul în viaţa mea?

Ştiam că o să vină şi clipa aceasta, dar nu eram încă pregătit să-i explic cine eram şi ce voiam. Aşa că am bâiguit, astfel încât numele să nu fie complet inteligibil:

— Nu sunt reporter. Mă numesc Wilhelm… (aici m-am întrerupt, copleşit de un acces de tuse) … bach…

— Neamţ? N-ar trebui să fii mai interesat de războiul cu francezii, decât să hăituieşti o biată bătrânică?

— Nu sunt neamţ. E adevărat că mi-am petrecut o parte din copilărie la Hamburg, dar sunt elveţian, iar acum locuiesc în America de Sud şi-s supus brazilian.

— Şi ce doreşti de la mine? Lucrurile care puteau atrage atenţia lumii asupra mea s-au petrecut cu multă vreme în urmă, frumuseţea care putea atrage atenţia bărbaţilor a dispărut şi ea cu multă vreme în urmă… Sunt doar o bătrână care a descoperit cât de mult preţuieşte liniştea şi împăcarea… şi care îşi doreşte să fie ignorată, să nu-i fie tulburată liniştea găsită atât de greu.

— Nu-mi doresc decât să mă ascultaţi până la capăt… şi să completaţi golurile din deducţiile mele.

— Presupun că n-are rost să fug, pentru că o să mă regăseşti în alte împrejurări. Hai, spune ce ai de spus. O să te ascult, după cum mi-ai cerut. Iar dacă din viaţa mea, care a fost cunoscută, mult prea cunoscută lumii întregi, ţi-a rămas ceva necunoscut, o să-ţi spun, pentru că toţi cei pe care i-am iubit au murit de mult, mult timp, aşa că nu le mai pot face niciun rău… Şi sper că nici tu nu vei avea puterea să le tulburi liniştea…

— Bine, am oftat eu. O să încep prin a prezenta mai întâi faptele cunoscute de toată lumea, fără să le comentez în niciun fel. După aceea, o să încerc să fac anumite corelaţii şi o să vă rog să mă urmăriţi cu atenţie, ca să-mi spuneţi dacă greşesc undeva. S-ar putea ca totul să fie doar o obsesie a mea, o obsesie provocată de o interpretare greşită a acestor fapte unanim recunoscute…

Am tăcut un timp, încercând să-mi fac ordine în gânduri, încercând să găsesc cea mai potrivită ordine de expunere a faptelor. Bătrână mă privea cu o expresie ce oglindea o oarecare nerăbdare şi un pic de spaimă – abia

aştepta să audă ce aveam de spus şi, în acelaşi timp, îi era teamă de ce-ar fi putut auzi.

Mi-am dres glasul şi am început:

— În vara anului 1816, patru tineri s-au întâlnit în Elveţia, pe malul lacului Geneva…

— Cinci, mă întrerupse domnişoara Clairmont. Cinci, nu patru. Am impresia, tinere, că nu m-ai pus la socoteală tocmai pe mine, care sunt cauza principală a tot ce s-a întâmplat.

— Dumneavoastră?

— Da. Căci eu am convins-o pe Mary să călătorească în Elveţia.

— Bineînţeles! Da, dumneavoastră doreaţi să vă reîntâlniţi cu Byron, aşa că v-aţi convins sora vitregă să părăsească Anglia, împreună cu iubitul ei. Da, cinci tineri s-au întâlnit în Elveţia. S-au plimbat uneori cu barca pe lacul Geneva – nu prea des, pentru că vremea era mohorâtă –, apoi, într-o seară, patru dintre ei – adică Byron, Shelley, Mary Wollstonecraft Godwin (care avea să devină Shelley peste câţiva ani) şi John Polidori, medicul lui Byron – s-au întâlnit în vila închiriată de Byron. Dumneavoastră n-aţi fost în seara aceea. Care-i motivul real?

— Sincer vorbind, nu-l cunosc. Byron mi-a spus că nu mai vrea să mă întâlnească decât în prezenţa surorii mele şi a iubitului acesteia. Deci, în mod normal, ar fi trebuit să fiu şi eu de faţă la discuţia din seara aceea. George mi-a transmis că au ceva de discutat, iar prezenţa mea nu e de dorit. Am fost foarte jignită, dar, în acelaşi timp, eram şi foarte curioasă, pentru că bănuiam că se va discuta despre sarcina mea – abia descoperisem că sunt gravidă, iar tatăl era Byron, nimeni nu contesta asta. De aceea am fost foarte supărată când am aflat ulterior că cei patru citiseră poveşti nemţeşti cu fantome şi că-şi propuseseră să scrie şi ei asemenea poveşti. Sau cel puţin aşa mi-a spus Mary. Iar Polidori mi-a confirmat ulterior spusele ei.

— Deci, din câte ştiţi dumneavoastră, nu a existat un motiv anume ca să nu fiţi invitată, din moment ce sora

dumneavoastră şi iubitul ei erau de faţă…

— Ce vrei să spui?

— Că la întâlnirea care a dus la apariţia romanului *Frankenstein* a lipsit cineva care, în mod normal, n-ar fi trebuit să lipsească.

— Aşa e. Lucrul ăsta are vreo importanţă?

— S-ar putea să aibă. Dar să continuăm. Cei patru îşi propun să scrie poveşti cu fantome, după cum a afirmat ulterior Mary Shelley, deşi niciunul dintre ei nu mai fusese atras de un asemenea gen. Mai mult, niciunul dintre ei n-a scris asemenea poveşti, în ciuda angajamentului luat.

— Aici te înşeli, mă întrerupse domnişoara Clairmont. Shelley a scris, peste câţiva ani, câteva poveşti cu fantome, care au fost incluse într-un jurnal al său, dacă nu mă înşel.

— Corect. E singurul care a pomenit de fantome şi în cele câteva versuri pe care le-a scris, conform angajamentului luat în seara aceea.

— Şi ce vrei să spui cu asta?

— Deocamdată nimic. Vreau doar să subliniez faptul că ştim că în seara aceea s-au citit poveşti cu fantome şi că s-a propus ca şi cei patru participanţi să scrie poveşti cu fantome, doar pentru că aşa spune sora dumneavoastră în introducerea romanului său. Nu avem o altă mărturie. Iar versurile lui Shelley, ca şi poveştile cu fantome din jurnalul acestuia, au fost publicate postum. Avem vreo garanţie că textele respective n-au fost introduse acolo de văduva poetului, pentru a-şi susţine afirmaţiile din prefaţa romanului *Frankenstein*?

— Bineînţeles că nu avem nicio garanţie, bineînţeles că e posibil să fie aşa. Mary a făcut diferite corecturi şi modificări în textele soţului ei. De exemplu, a modificat un poem în care Percy se referea la mine. Şi ce-i cu asta?

— Aveţi răbdare. Deocamdată prezint nişte fapte… iar apoi vom vedea ce înţeles pot să aibă acele fapte. Am vrut doar să vă arăt că, de fapt, nu ştim ce s-a discutat în vila Diodati, că singura relatare a evenimentelor îi aparţine surorii dumneavoastră, care ar fi putut să… aranjeze dovezile în sprijinul afirmaţiilor sale.

— Da, sigur, s-ar putea să ai dreptate. E posibil ca Mary să fi minţit şi să se fi străduit să creeze dovezi care să-i susţină minciuna. Dar de ce ar fi făcut aşa ceva? Cu ce scop?

— Pentru a stabili pentru totdeauna o anumită versiune a adevărului, versiunea sa. În octombrie 1831, când a apărut prima ediţie „populară”, într-un singur volum, a cărţii surorii dumneavoastră, aceasta a fost prevăzută cu o prefaţă „înfrumuseţată”, care oferea versiunea acceptată acum de toată lumea a genezei romanului. Numai că... în momentul acela nu mai exista nimeni care ar fi putut s-o contrazică. Mary Shelley era singura supravieţuitoare a celor patru care se întâlniseră în vila Diodati. După cum se ştie, după cum prea bine ştiţi, Polidori a murit în 1821, Shelley la mai puţin de un an după acesta, în 1822, iar Byron în 1824.

— Da... Toţi trei au pierit tineri şi în cel mai tragic mod. Polidori... despre Polidori se spune că s-a sinucis, deşi verdictul a fost de moarte naturală... Percy a murit înecat, a fost surprins de o furtună pe mare, iar trupul i-a fost găsit după câteva zile, pe coasta de lângă Viareggio. S-au spus multe despre moartea sa, care a părut suspectă, s-a sugerat chiar că ar fi fost ucis de serviciile secrete ale coroanei... Iar George a avut parte de un sfârşit la fel de tragic în Grecia. Se implicase în lupta de eliberare a elenilor, care îl divinizau, se spunea chiar că intenţionau să-l proclame rege al statului ce avea să apară în urma războiului de independenţă... Dar George s-a îmbolnăvit subit şi a murit înainte de începerea luptelor, spre marea disperare a grecilor... Iar Mary a trăit până în 1851, după cum probabil că ştii... Numai eu am supravieţuit, numai eu am apucat să îmbătrânesc, eu, cea mai neajutorată şi mai puţin înzestrată dintre toţi...

Bătrână tăcu, cufundată în amintiri, şi am avut impresia că am văzut o lacrimă apărându-i la colţul unui ochi. Am tăcut şi eu, pregătindu-mi următoarea lovitură.

Tăcerea domni un timp în parc, doar din depărtare se auzea rumoarea surdă a oraşului, zvon de râsete şi

discuţii, de cântece şi de zăngănit de trăsuri – sunete ale vieţii ce ne părea străină nouă şi conversaţiei noastre despre morţi şi despre alte vremuri.

În cele din urmă, am îndrăznit să redeschid discuţia.

— Toţi trei au murit tineri, aşa cum aţi spus. Dar există şi alte elemente comune ale acestor decese tragice.

Claire Clairmont păru că se trezeşte din visare şi se uită la mine cu o privire indiferentă. Nu-i trezisem încă interesul… sau atenţia ei era încă îndreptată spre trecutul care, probabil, îi era mai viu în minte decât prezentul insipid.

— Trupul lui Shelley a fost ars pe un rug improvizat pe plaja din Viareggio, am spus eu, cu glas inexpresiv. Edward Trelawny a extras inima trupului care ardea şi a înmânat-o lui Mary, care a păstrat-o toată viaţa – a fost găsită printre lucrurile ei, după moartea sa.

Bătrâna nu reacţionă în niciun fel. Ştiam că îl iubise pe Shelley, ştiam că între ei existase ceva – sau măcar aşa se zvonea…

— Probabil că trupul lui Shelley era într-o stare avansată de descompunere, am continuat eu, după ce stătuse trei zile în apa mării. Nu găsesc altă explicaţie pentru incinerare.

Nici de data asta n-am provocat vreo reacţie.

— După moartea lui Byron, trupul i-a fost îmbălsămat pentru a fi trimis în patrie. Dar grecii i-au păstrat inima – care a fost depusă într-o urnă, la Missalonghi…

Sperasem că de data asta voi atinge o coardă sensibilă – dar se părea că toate corzile sufletului ei fuseseră rupte cu multă vreme în urmă.

Nu ştiam ce să mai spun, aşa că am tăcut, ascultând ciripitul nepăsător al păsărelelor.

— Inima lui Polidori n-a fost scoasă din trupul său, zise ea brusc, dovedindu-mi că, în ciuda aparenţelor, fusese atentă la tot ce-i spusesem, că înţelesese exact ce dorisem să-i transmit.

Am rânjit, în sinea mea. Era exact răspunsul pe care-l aşteptam, care-mi dovedea că nu eram nebun – sau nu în

totalitate – din moment ce şi altcineva putea să ajungă la aceeaşi concluzie…

— Nu-s foarte convins. Ştim că trupul său prezenta semne evidente de otrăvire cu acid Prusic – iar acest lucru impunea o autopsie. Judecătorul care a decis că a fost o moarte naturală a fost silit să ordone autopsia, ca să înlăture orice suspiciune. Nu ştiu care-i adevărul, n-am reuşit să aflu toate detaliile cazului Polidori, dar există mari şanse ca inima să-i fi fost scoasă – măcar temporar – din trup.

— E posibil, spuse domnişoara Clairmont, dând încet din cap. Da, e posibil…

Rămase tăcută un timp, apoi exclamă, oarecum surprinsă:

— Dacă în cazul lui Polidori ai găsit un răspuns suficient de convingător, sunt sigură – foarte sigură – că nu există nimic îndoielnic în cazul morţii lui Mary. Se poate spune că a murit destul de tânără – la doar cincizeci şi trei de ani, în comparaţie cu mine, care am trecut de şaptezeci de ani şi trăiesc încă – dar era bolnavă, a zăcut îndelung şi moartea a însemnat pentru ea o adevărată uşurare. N-a fost nimic ciudat, nimic neobişnuit, nimic interpretabil.

— Aveţi perfectă dreptate. Dacă nu ne întrebăm de ce a cerut familiei s-o înmormânteze în cimitirul parohiei St. Pancras Old Church.

— Tinere, nu eşti în toate minţile, îmi zise pe un ton dojenitor domnişoara Clairmont. E normal ca Mary să fi cerut să fie îngropată la St. Pancras, pentru că acolo se afla mormântul părinţilor săi.

— Aceasta este justificarea, explicaţia valabilă pentru fiul şi nora sa – care, de altfel, nici măcar nu i-au respectat dorinţa şi au înmormântat-o într-un cimitir din vecinătate, unde au construit un mausoleu pentru întreaga familie. Dar motivul adevărat pentru care cred că sora dumneavoastră a dorit să fie îngropată la St. Pancras este că acolo fusese înmormântat şi Polidori…

Bătrână mă privi printre ochii mijiţi:

— Nu pricep…

— Era convinsă că o să-şi găsească şi ea odihna acolo, din moment ce Polidori şi-o găsise…

Domnişoara Clairmont închise ochii pentru o clipă, păru a se cufunda într-un hău al gândurilor, apoi, printr-o bătaie a genelor, ieşi din nou la suprafaţă şi-mi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Ai terminat cu prezentarea faptelor?

— Ar mai fi ceva…

— Ascult.

— Deşi doamna Shelley nu spune nicăieri în mod explicit că monstrul a fost creat din bucăţi de cadavre, totuşi doctorul Frankenstein povesteşte – în treacăt – că-şi aduna materia primă de prin săli de disecţie şi osuare… Deci creaţia doctorului Frankenstein este legată, într-un fel, de moarte. Pentru ca monstrul, creatura, să poată trăi, trebuie ca mai întâi să fi murit.

— În romanul lui Mary nu se spune un asemenea lucru!

— Sigur că nu se spune direct, dar rezultă din atitudinea personajelor, din amănuntele plasate ici, colo…

— Uite ce-i, tinere, am început să mă satur de insinuările dumitale fără acoperire!

— Mai aveţi un pic de răbdare. Să vă mai spun un singur lucru.

— Spune, oftă ea.

— Atât în *Vampirul* lui Polidori, cât şi în fragmentul de povestire rămas de la lordul Byron există câte un fragment în care textul este aproape identic. Unul dintre personaje îl roagă pe celălalt să-i ascundă moartea, îl imploră să jure pe ce are mai scump că va face acest lucru. În cazul poveştii lui Polidori este clar despre ce-i vorba, nu ne rămâne decât să presupunem că şi povestea lui Byron este tot o poveste cu vampiri.

— Cred că ai terminat cu prezentarea faptelor şi o să treci la concluzii. Simt, deja, cum mă trec fiorii…

— De ce, stimată domnişoară?

— Pentru că anticipez care sunt concluziile acelea.

Bineînţeles că le anticipa. Întrebarea era dacă le anticipa pentru că prezentarea mea fusese convingătoare sau pentru că ştia lucruri pe care eu nu aveam de unde să le ştiu. Am decis să nu mă grăbesc şi să continui să-mi prezint argumentele.

N-am mai apucat, pentru că bătrâna domnişoară Clairmont se grăbi ea şi-mi spuse, batjocoritor:

— Ai descoperit că George era vampir şi că i-a transformat şi pe ceilalţi în vampiri!

— E posibil ca el şi Polidori să fi crezut ceva… de genul ăsta. E posibil ca arderea pe rug a cadavrului lui Shelley şi mutilările de după moarte ale trupurilor lui Polidori şi Byron să fi avut ca motiv tot o credinţă asemănătoare. Dar nu cred că lordul Byron a fost vampir.

— Ai reuşit să mă zăpăceşti complet. A fost sau n-a fost?

Am oftat şi am început să-mi prezint concluzia.

— Din motive pe care nu le cunosc, cei patru care s-au întrunit la vila Diodati au fost convinşi că li s-a întâmplat ceva care i-a transformat în fiinţe blestemate. Au fost siguri că trebuie să ascundă acest lucru cât mai sunt în viaţă şi au luat măsuri să fie ascuns şi după moartea lor. Presupun că atunci, în vila Diodati, n-au citit poveşti cu fantome, nici nu şi-au propus să scrie istorisiri de groază. Am impresia că nu ştiau prea bine ce li s-a întâmplat. Din motive necunoscute, au crezut că au suferit ceva… catastrofal, ceva legat de moarte şi de învierea de după moarte. Lordul Byron aflase nişte legende balcanice, despre vampiri, şi le povestise, cândva, şi celorlalţi. Ca atare, s-au temut cu toţii că au păţit ceva asemănător cu transformarea în vampiri. Mai mult, cred că le-a fost frică să discute în mod deschis între ei. Totul a fost clădit pe suspiciuni neîntemeiate pe fapte concrete, pe fraze neterminate, pe autosugestii… Modul în care au reacţionat la această autoamăgire reciprocă a fost corespunzător obsesiilor fiecăruia. Mary Shelley şi Polidori – care sufereau, probabil, pentru că erau membrii inferiori ai grupului, cei fără talent literar recunoscut – şi-au

manifestat aceste obsesii în scris. Cei doi poeţi – a căror glorie era oricum asigurată – şi-au văzut de opera literară, dar viaţa lor personală a luat-o razna… Mai mult, fiecare a crezut altceva în legătură cu ceea ce au păţit, iar acest lucru a fost influenţat de preocupările lor anterioare… întâmplării pe care nu o cunosc. Byron şi Polidori fuseseră preocupaţi de vampiri, sora dumneavoastră de lucrările doctorului Erasmus Darwin, în legătură cu efectul electricităţii asupra cadavrelor. Iar Shelley… Nu mi-e clar ce-l obsedase până atunci… Reacţia sa a fost alta decât a celorlalţi…

— Viaţa noastră personală, a tuturor, nu numai a celor doi poeţi, o luase razna cu mult înainte, domnule… Cum ai zis că te cheamă, tinere?

De data asta nu mai aveam niciun motiv să-mi ascund numele, aşa că l-am rostit puternic şi limpede:

— Wilhelm Frankenbach.

Domnişoara Clairmont mă privi atentă – ca şi cum atunci m-ar fi văzut cu adevărat – apoi pe figură îi apăru un zâmbet înrântat.

— Bătrâneţea are un avantaj uluitor: îţi aminteşti perfect lucruri petrecute cu zeci de ani în urmă. Când te-am văzut, am avut impresia că îţi recunosc figura, dar ceva nu se potrivea, vârsta nu era cea care ar fi trebuit să fie. Acum m-am lămurit! Nu eşti Siegfried, ci fratele lui! Tu eşti micul William, cum îţi «punea Mary, traducându-ţi numele în engleză! Iar fratelui tău i i zicea Victor, pentru că aceasta fusese traducerea cea mai apropiată de înţelesul numelui german… Apropo, ce mai face doctorul? Mai trăieşte? Pentru că avea câţiva ani mai mult decât mine, era deja medic cu diplomă, pe vremea când eu eram doar o puştoaică îndrăgostită…

— Fratele meu a murit în anul 1816, la scurt timp după ce. Îţi părăsit Cologny. A fost lovit de fulger, în timpul unei furtuni. Părinţii mei au decedat şi ei, la câteva luni după aceea… eu am fost luat de nişte rude din Hamburg, unde mi-am terminat studiile… apoi am tot călătorit prin lume…

Bătrână mă privi din nou, nu cu compătimire, cum mă aşteptam – şi cum mă temeam – ci cu o înţelegere înţeleaptă.

— Bietul de tine… După ce i-ai pierdut pe cei dragi, după ce ai rătăcit prin lume, ai descoperit întâmplător un roman care te-a făcut să crezi că ţi-ai pierdut fratele a doua oară… şi te-ai temut pentru sufletul lui. Am dreptate?

— Aveţi perfectă dreptate. Îmi aminteam doar că fratele meu făcuse nişte experienţe legate de galvanism… iar tatăl meu râdea de el că vrea să reînvie morţii… apoi, peste ani, am citit cartea surorii dumneavoastră… şi m-am întrebat dacă nu cumva reuşise…

Am tăcut un timp, cufundat în amintiri, după care m-am scuturat de lanţurile aducerilor aminte şi am continuat, sec:

— Mi-a fost clar că Mary Shelley îl considera vinovat de ceva înfiorător. Ea era de partea creaturii, nu a creatorului. Se identifica în mod făţiş cu creatura. De ce? Care era vina fratelui meu, de-l ura atât de mult? Am încercat să aflu ce se întâmplase în realitate. Aş fi vrut să discut cu doamna Shelley… dar aceasta murise, muriseră toţi cei care ar fi putut să-mi spună adevărul. Dintre cei care fuseseră atunci în Cologny, doar dumneavoastră aţi rămas în viaţă. Am vrut să vă caut, dar agentul meu n-a reuşit să vă dea de urmă. Ştia doar că aţi plecat în Rusia… după un timp a aflat că eraţi în Germania… Iar între timp cercetasem tot ce se putea cerceta în legătură cu geneza romanului *Frankenstein* şi cu cei ce fuseseră alături de autoare în acele momente. Şi m-am temut de clipa în care am fi stat faţă în faţă şi mi-aţi fi răspuns la întrebări.

— Iar acum soarta face să ne întâlnim. Mi-ai explicat ce te frământă. Şi m-am îngrozit. Există o logică impecabilă în tot ce mi-ai spus. Cred că premisele sunt false, cred că şi concluziile sunt false… dar, în ciuda acestei credinţe, demonstraţia mi se pare de necombătut. Hai, pune-mi întrebarea care te frământă de atâta vreme. Să vedem dacă cunosc răspunsul.

— Opinia mea este că în Cologny s-a întâmplat ceva –

poate un lucru mărunt – care a provocat o anumită înlănţuire de idei. Iar acel eveniment – repet, s-ar putea să fi fost ceva aparent lipsit de importanţă a avut loc în ziua întâlnirii de la vila Diodati. A precedat cu puţin timp acea întâlnire. Ce s-a întâmplat în ziua aceea? Ce a dezlănţuit totul?

Domnişoara Clairmont se gândi îndelung. Se vedea pe figura sa că se străduia din greu să-şi amintească. După un timp, clătină din cap şi recunoscu:

— Nu-mi vine în minte nimic care ar putea să aibă vreo legătură cu ceea ce te preocupă.

— Nu vă amintiţi nimic din ziua aceea?

— Cum să nu-mi amintesc? E ziua în care George mi-a declarat că nu vrea să mă mai întâlnească decât în prezenţa surorii mele vitrege şi a iubitului acesteia. E o zi înfiorătoare, pe care n-am s-o uit niciodată. Iar seara s-au întrunit toţi patru, fără să mă bage în seamă. Niciodată nu m-am simţit mai umilită.

Nu puteam spune că eram dezamăgit. Ceea ce simţeam era mai mult decât dezamăgire. Aveam impresia că-mi irosisem ani întregi din viaţă inutil, că nu voi scăpa niciodată de îndoielile care mă frământau de atâta vreme…

Tăceam amândoi, tăcuseră şi păsărelele din parc… parcă întreg universul tăcea, îngrijorat şi îmbufnat.

În cele din urmă am zis – mai mult ca să dau dovadă de compasiune, decât dintr-un interes real:

— Ce s-a întâmplat? De ce v-a interzis să-l mai întâlniţi?

A început să-mi povestească imediat, ca şi cum ar fi avut cuvintele pregătite, ca şi cum ar fi repetat în minte de nenumărate ori totul, încercând să priceapă ceea ce era de neînţeles:

— Era o zi înnorată, cu izbucniri de furie ale vântului, dar eu eram fericită şi mi se părea o zi minunată. George mă invitase să vin cu el la plimbare pe lac – dar pe mine nu mă încântase niciodată vâslitul, aşa că l-am refuzat. Au plecat toţi patru cu barca, iar eu am decis să mă duc să culeg flori de pe pajiştea dinspre deal… Când m-am

hotărât să mă întorc în sat, m-am întâlnit cu Helena – fata de la han – care venea în fugă. De cum m-a văzut, a început să-mi facă semn, să mă grăbesc. Când am ajuns suficient de aproape, mi-a spus, gâfâind din cauza goanei:

— Domnişoară, domnişoară, mare nenorocire! S-a răsturnat barca! A prins-o o rafală de vânt şi s-a răsturnat…

N-am mai stat să ascult, am luat-o la fugă către malul lacului, dar Helena a strigat după mine:

— I-au dus la doctor!

Aşa că m-am îndreptat către locuinţa fratelui tău. îl cunoşteam cu toţii foarte bine, ne vizita destul de des, Mary îl simpatiza în mod deosebit – şi pe tine te îndrăgise, William. Când am ajuns la casa lui Victor, am văzut o mulţime de oameni strânşi în stradă, lângă gard. Mi-am făcut loc printre ei şi am intrat în curte. Doctorul tocmai ieşea din casă. M-am repezit la el, plângând, urlând – nici eu nu mai ştiu ce făceam. Am ţipat, copleşită de durere, de spaimă…

— Au murit! Nu-i aşa că au murit?

— N-au murit, mi-a răspuns el, calm.

— Ba au murit! Au murit toţi patru!

— Să nu mai spui asta! mi-a răspuns el, ridicând glasul.

— Au murit! Au murit! continuam eu să mă jeluiesc.

Mi-a tras o palmă de mi-au ţiuit urechile, apoi m-a privit în ochi şi mi-a zis:

— Să nu mai spui asta! Jură-mi că n-o să mai spui că au murit! Jură!

Am jurat, pentru că am avut impresia că se pregătea să-mi mai tragă o palmă. Şi m-am potolit suficient ca să-l întreb ce se întâmplase.

Barca se răsturnase, dar cei patru nu păţiseră nimic grav. Apa fusese rece, suferiseră un şoc, dar accidentul se petrecuse aproape de mal şi sătenii îi scoseseră imediat din apă şi-i aduseseră la doctor. Victor şi asistentul său, Heinrich, le scoseseră hainele ude, îi frecţionaseră, iar cei patru îşi reveniseră.

Am început să plâng – de uşurare, de bucurie, din cauza emoţiilor prin care trecusem – iar când m-am liniştit suficient, am văzut că George stătea în prag şi se uita la mine, furios. În spatele lui erau ceilalţi trei. Iar tu erai în curte, un băieţel blond, care mă privea cu ochi mari, plini de spaimă.

Am vrut să mă reped la George, să-l îmbrăţişez, dar el m-a respins. Mi-a şuierat printre dinţi că nu vrea să mă mai vadă niciodată. Dacă până atunci plânsesem de uşurare, de data asta am început să plâng de supărare, de frustrare – pentru că nu înţelegeam cu ce i-am greşit. Mary a început să-i spună ceva, Percy a intervenit şi el, apoi George a dat din mână, a lehamite, şi a spus, cu tonul sugerând că le face o mare favoare:

— Bine, o s-o întâlnesc, dar numai dacă veţi fi şi voi de faţă.

Apoi au plecat toţi patru, lăsându-mă plângând. Printre lacrimi, am remarcat că plecaseră fără să-i mulţumească doctorului Frankenbach, ocolindu-l ca pe un ciumat. Am remarcat că sora mea vitregă îl privise cu oroare…

Şi aşa s-a terminat scurta mea fericire… încheie povestea domnişoara Clairmont şi oftă.

Ultima piesă a puzzle-ului se potrivise perfect.

Prea perfect ca să fiu convins că nu fusese cioplită pe măsură.

Am spus, încercând să par convins şi liniştit:

— Deci a fost vorba doar de o neînţelegere, de nişte vorbe aruncate întâmplător – care se nimeriseră să coincidă cu nişte obsesii de moment. O neînţelegere care v-a distrus fericirea, o neînţelegere care a distrus vieţile unor mari artişti, o neînţelegere care mi-a distrus mie viaţa. Poate şi altora.

— William, vrei să jur că aşa a fost?

— Nu vă e teamă că o să riscaţi damnarea veşnică?

— Dragul meu, bătrâneţea m-a învăţat ceva. Poate că de-aş fi ştiut lucrul ăsta în tinereţe, viaţa mea ar fi fost alta. Iată lecţia plătită cu multă, multă suferinţă: dacă nu

există Dumnezeu, atunci nu există nici vampiri, blesteme sau alte manifestări ale supranaturalului şi nu trebuie să-ţi distrugi viaţa ţinând seama de ele. Iar dacă există Dumnezeu, atunci acesta e mult mai înţelept decât cred oamenii şi ne va judeca ţinând seama de alte legi decât cele pe care ni le imaginăm noi. Erai prea mic ca să-ţi cunoşti suficient de bine fratele, dar trebuie să ştii că Victor a fost cu adevărat un om bun. Lasă-l să se odihnească în pace, William, lasă-i pe Mary, pe Polidori, pe Percy şi pe George să se odihnească liniştiţi, pentru că o să ne vină şi nouă rândul şi o să ne dorim uitare şi iertare…

Bătrână se ridică, mă sărută pe obraz şi plecă, fără să mai scoată vreun cuvânt.

Am rămas un timp, ascultând ciripitul vesel al păsărilor fără grijă, simţind cum, treptat, mă părăsesc şi pe mine grijile. Grijile cele vechi, pentru că trebuia să mă gândesc la bunul mers al plantaţiei, la seminţe, la contracte pentru vânzarea mărfii… Alte griji, de alt fel, cărora simţeam că pot să le fac faţă, chiar dacă îmbătrânisem…

Copyright © Liviu Radu, 2010

Liviu Radu s-a născut în 1948 în Bucureşti. Tot aici a absolvit Facultatea de Automatică a Politehnicii, secţia calculatoare.

A debutat cu povestirea „Faţa reală a planetei Marte” în revista Quasar nr. 5/1992. A publicat proză scurtă, romane, recenzii, eseuri. A tradus peste 40 de cărţi. A obţinut numeroase premii, cel mai important dintre ele fiind cel al Convenţiei Europene de SF din2000 (Gdańsk, Polonia). A publicat romanele *Trip-Tic* (1999), *Opţiunea* (2004), *Spaime* (2004), *Waldemar* (2007), *Blocul câş* (2008), *O după amiază cu bere şi zâne* (2009), volumele de proză scurtă *Spre Ierusalim* (2000), *Constanţa 1919* (2000), *Babl* (2004), *Cifrele sunt reci, numerele-s calde* (2006), *Povestiri fantastice* (2008). Non-ficţiune: *Manipularea maselor*: *cazuri celebre din ultimul mileniu* (2005).

Sebastian A. Corn VONU

Amir ieşi din terminalul Purani undeva la nord de Hale şi o luă agale pe trotuar, fluierând un cântecel vechi, învăţat *acasă*, la baza-mamă din Punjab. Habar n-avea despre ce era cântecelul şi, de fapt, nici nu-i plăcea, dar monitorii îl puseseră să-l repete la nesfârşit pentru că aşa îi creşteau şansele de a se pierde în mulţimea din jur. După o vreme, Amir se opri din fluierat. Ajunsese la intersecţia bulevardului Piemont cu strada Apusului. Puse mâinile în şolduri şi, zâmbind din colţul gurii, îl privi din spate pe doctorul Tudor Brumă.

— Ăsta e blestematul? întrebă Zunyat, grăbindu-se să-l prindă pe Amir din urmă.

— Ăsta e.

— Măi, să fie, da' nu credeam că arată aşa! Am auzit multe despre el, da' nu mi-l imaginam aşa.

— Nici eu, pufni Amir şi se întoarse, privind buimac de-a lungul bulevardului.

Doctorului Tudor Brumă nu-i păsa de discuţie. Sculptat în marmură roşie de Ruşchiţa şi cocoţat pe un piedestal tronconic, doctorului nu-i mai păsa de nimic de o bună bucată de vreme. În fond, îşi terminase treaba cu patru decenii în urmă şi singurul lucru care-i mai rămăsese de făcut era să străjuiască intersecţia de la nord de Hale, iluminat de halogenul Turnurilor

Septentrion şi scăldat în lumina sclipitoare a birourilor de lux din OYO Nord.

— Nu dăm puţin din picioare? încercă Zunyat să se facă simpatic, dar Amir nu-i răspunse.

Se uită, în schimb, la ceas: era 18.00. Legătura lor nu apăruse încă, iar oamenii din echipă se răspândiseră, stingheri parcă, prin furnicarul de la ieşirea din terminal, tropăind încoace şi încolo pe sub cornişele scânteietoare din duraluminiu ale Turnurilor Septentrion.

Cu totul, erau douăzeci şi cinci de copţi strămutaţi în Punjab în urmă cu vreo treizeci de ani, după ce trupele Islamului Sufsunni cuceriseră Egiptul – slăvit fie numele lui Allah, al Profetului şi al Oraşului-Imperiu Punjab! Cei

douăzeci şi cinci se aflau în OYO tocmai din cauza insului sculptat de pe piedestal, decedat în urmă cu patru decenii şi înmormântat într-o criptă de andezit la cimitirul Bellu din Central…

Tudor Brumă, doctor în genetică şi scanning genealogic, laureat al Premiului Nobel pentru contribuţii aduse sociologiei structurale, murise după ce transformase o ţară cu teritoriu stabil şi populaţie relativ omogenă într-o corporaţie pe care o numise, nimeni nu ştia de ce, OYO. Activitatea lui furibundă, care pendula între laboratoare, saloane de recepţie, coloane de demonstranţi, confruntări de stradă şi tribune electorale, îi adusese peste Atlantic porecla *Broom A* – Mătura Dintâi – pentru că pusese pe făraş, după cum singur spunea, „un stat lipsit de trecut, ceea ce îl făcea susceptibil de a avea viitor, chiar dacă acest viitor se clădea pe renunţarea la caracteristicile unui stat…”

Prin urmare, de îndată ce Tudor Brumă pusese mâna pe putere, cuvântul Corporaţie începuse să fie scris cu majusculă în actele ce făceau referire la o Românie devenită, pur şi simplu, Corporaţia OYO – o structură lipsită de ipocrizia administrativ-birocratică specifică guvernărilor.

Primul produs de export al Corporaţiei: clonele Brumă, *atent* selecţionate prin scanning genealogic, fireşte, pentru că nu merita să editezi decât indivizi valoroşi d.p.d.v. caracterial sau al performanţelor mentale… Al doilea produs de export: echipe de geneticieni şi psihanalişti capabili să editeze clone la comandă: clone cu caracteristici subtile, elegante şi, mai ales, cu un comportament controlabil. Se revărsaseră peste tot în lume, răspândind moda hainelor de hârtie de unică folosinţă, scotocind prin laboratoare, biblioteci şi oficii de stare civilă după descendenţii unor nume ilustre, gata să le achiziţioneze copyrightul genetic pentru OYO şi să le editeze pentru oricine avea suficient de mulţi bani…

Toate astea se petrecuseră într-o vreme în care cei douăzeci şi cinci de copţi erau încă în faşă, fără să aibă

habar de Corporaţie sau de clone şi fără să ştie că odată şi odată vor ajunge să se învârtă prin faţa Turnurilor Septentrion, îngrijoraţi, întrebându-se dacă nu săreau cumva în ochii trecătorilor.

— Şi dacă n-am nimerit unde trebuia? Dacă locul de întâlnire nu e aici? dădu glas Zunyat temerilor tuturor.

Amir dori să-l repeadă, dar un grup de călători dădu buzna afară din terminal, repezindu-se pe trotuarele iluminate portocaliu. Bine antrenaţi, copţii se amestecară cu trecătorii, prefăcându-se grăbiţi să ajungă la nişte ţinte inexistente. Un elicopter vui pe deasupra bulevardului, iluminând faţadele clădirilor de parcă ar fi scotocit după niscaiva practicanţi clandestini de bouldering. Un şofer îşi ambala maşina fără sens. O femeie între două vârste se repezi să traverseze, stârnind un cor de claxoane.

Pe Mohamed cel ascuns în gesturi! Copţii plecaseră din Punjab în grabă şi erau complet dezorientaţi de viermuiala din OYO Nord! în plus, un copt n-o să se asemene niciodată cu ceea ce cândva, demult, purtase numele de român. Un copt este mai osos, mai brunet şi se mişcă mult mai agale, cu răbdarea celui care se pregăteşte să traverseze o mare de nisip, în timp ce localnicii din OYO erau relativ albi, cam pufoşi şi evident agitaţi – of, misiunea asta blestemată, pregătită în pripă, risca să-i azvârle, înainte de toate, în mâinile poliţiilor locale private, mai ales dacă legătura lor avea să mai întârzie…

Deodată, un Daxos opri la doi paşi de unul dintre agenţii lui Amir, iar şoferul se tot uita, întrebător, la individul înalt, măsliniu, cu tipologie uscăţivă, de deşert. Agentul privi încurcat la Amir, cerşind o sugestie.

— Pe barba Profetului, e un taxi! înţelese Zunyat.

— Cum naiba a făcut ăsta de-a oprit un taxi? scrâşni Amir, furios.

Asta era, fir-ar să fie: tâmpitul ăla de agent făcuse cine ştie ce gest necontrolat şi ajunsese să oprească un taxi! Of, Mohamed, lucrurile nu merg bine deloc, chiar dacă ne veghezi de peste tot, ascuns până şi în nasturii hainei mele, îşi spuse Amir. Dar, ce vrei… O misiune pusă

la punct de pe-o zi pe alta n-avea cum să-i înveţe subtilităţi de genul: cum să faci ca să *nu* opreşti taxiurile de care *nu* ai nevoie în OYO?

Amir nu avu de ales şi, oftând, folosi vocea *internă* pentru a-şi scoate subordonatul din încurcătură. Aminoacizii sintetizaţi în urmă cu atâta amar de ani de doctorul de pe soclu intrară în ebuliţie, revărsând spusele lui Amir în cortexul agentului său:

Dacă tot ai oprit taxiul, acum urcă-te în el.

Agentul se zgâlţâi tot, ca parcurs de curent electric. Lobul Brumă fusese, şi el, un bun de export. Dar OYO nu făcuse contract – că doar nu erau idioţi – decât pentru produsele slab performante.

Unde să-i spun că merg? *emise agentul spre Amir*. Şi în ce limbă să-i vorbesc?

Vorbeşte în idiom Mas-Sonic Youth! Spune-i că mergi la Sinaia. Ne aştepţi acolo, imbecilule.

— Ce nebunie! exclamă Amir în viu grai, apoi înghiţi în sec. Dacă ne interceptează şoferul…

— O secundă, îl întrerupse Zunyat şi emise un mesaj în lungimea de undă selecţionată la plecarea din Punjab; după câteva clipe zâmbi. E-n regulă. Şoferul de taxi nu prinde frecvenţa noastră. De altfel, monitorii m-au asigurat că frecvenţa pe care ne-au programat-o…

— Oh, mai lasă-mă cu asigurările monitorilor!

Agentul se apropiase de taxi. Şoferul deschise portiera, iar din automobil se revărsă o arie interpretată de Pavarotti, dată la maximum, auzită de Amir atât direct, în lobul Brumă, cât şi pe căile naturale, auditive, defazată cu câteva fracţiuni de secundă. Să fi fost o înregistrare originală sau era doar producţia vreuneia dintre multiplele clone Pavarotti care se învârteau în OYO în căutare de lucru?

— Necredincioşi blestemaţi… zise Amir, scuipând într-o parte, în timp ce taxiul dispărea deja pe bulevardul Piemont, printre Turnurile din traverse cromate.

Of, prin ce *casbah* nenorocită trebuie să umblu întru slava Ta, Mohamed! – îşi spuse Amir, urmărind taxiul cu

privirea. *Inch'Allah*... Chiar că era un oraş de rahat. Undeva la capătul bulevardului se înălţau, abrupt, Carpaţii Meridionali, iar la poalele acestora se zăreau ultimele clădiri din OYO Nord, ridicate fără nicio noimă printre pâlcurile de brazi şi păşuni, doar din dorinţa nesăbuită de a înălţa bare nichelate, uriaşe ecrane cu plasmă, turnuri de aluminiu şi portaluri din lemn sintetic peste pământurile curate lăsate de bunul Allah...

Creştini blestemaţi! – îşi mai zise Amir şi îşi afişă în lobul Brumă harta cu care fusese încărcat la plecarea în misiune: bulevardul Piemont se oprea la numai doi kilometri de Posada, şerpuind în paralel cu versanţii abrupte, împădurite. De la Posada începeau serpentinele ce conduceau dincolo de Carpaţi, spre Platforma Studiourilor Transilvania. Pe acolo, prin laboratoarele acelor Studiouri satanice, fuseseră educaţi inşi precum clonele cretine ale lui Pavarotti, de pildă... Eretici spurcaţi de Issa Christ! se înfurie Amir. Nici măcar chipuri cioplite în lemn n-aveaţi voie să plămădiţi, posedaţilor, iar voi editaţi, creşte-ţi şi lansaţi pe pieţele controlate de Corporaţie inşi în carne şi oase, inşi care vorbesc fără cusur, de nu mai ştii cine ce e, de habar nu mai ai care se trage din os şi sânge de muiere şi care se scoboară direct din eprubetele voastre scârbavnice...

Of, cum de i-ai lăsat să se scalde în asemenea păcat, Allah?

Şi cum de ne-ai lăsat pe noi să punem botul la găselniţa lor diavolească?

„Mai bine şi-ar trage-o în fund!" încercă Zunyat să facă un banc, semn că trăsese cu urechea la gândurile lui Amir.

— Dacă deşteptul ăla din taxi se orientează – spuse Amir, ignorându-l – o să ajungă la Sinaia înaintea noastră.

— Banerjee e bine pregătit, zise Zunyat, după care continuă, emiţând prin lobul Brumă: *Toţi suntem bine pregătiţi*.

— Suntem, recunoscu Amir din colţul gurii. Dar e prima oară când punem piciorul în OYO.

Zunyat zâmbi într-un fel cam prea cleios şi-i dădu înainte, în frecvenţa mentală: *Ţi-e frică*? *Dacă ţi-e frică*, *de ce-ai acceptat misiunea*?

„Ca să nu te avanseze înaintea mea, jigodie”, gândi Amir, excluzând lobul Brumă din toată ciorba. N-avea chef de ceartă cu scârba de Zunyat. Aşa că nu spuse decât:

— De ce nu-ţi economiseşti neurotransmiţătorii, Zunyat? Ce-o să te faci când o să începem treaba? O să-ţi sfârâie creierii pe uscat.

Zunyat strâmbă din nas şi privi în sus. Câteva elicoptere huruitoare se năpusteau printre Turnurile Septentrion, coborând dinspre muntele îndepărtat, către OYO Central. Era treaba lui dacă avea să-şi consume depozitele sinaptice din lobul Brumă. Era treaba lui, nu a *domnişoarei* de Amir!

Agenţii se împrăştiară iarăşi, doar – doar aveau să scape de privirile călătorilor grăbiţi care ieşeau din terminal. Mda… Agenţii nu semănau deloc, dar *absolut* deloc, cu localnicii! Se repeziseră cu capul înainte în misiune, asta făcuseră… Ce-i drept, şi timpul fusese împotriva lor. Trebuia să dibuiască pe nevăzute, aproape, drumul spre Sinaia, să ajungă la Palatul Peleş şi să bubuie Consistoriul reunit de urgenţă într-una dintre săli. În lipsă de altceva, Amir mai trecu o dată în revistă secţiunile 2D ale oraşului şi jpegurile aeriene cu care îl încărcaseră la plecare… Mda… Dacă ar fi avut cum să intre pe culoarul sudic al Peleşului şi dacă…

— Cum dracu’ de reuşesc ăştia din OYO să acţioneze la unison când nici măcar guvern nu au? întrebă Zunyat deodată.

— Au un Consistoriu, nu? replică Amir, privind pieziş la Zunyat. Nu trebuie să aruncăm noi în aer Consistoriul ăsta?

Continuă să scotocească printre punctele de reper topografic stocate în lobul importat din OYO, care lob uite că era utilizat acum întru spulberarea aceluiaşi OYO. Amir efectuă un baleiaj mental al bulevardului Piemont până ce neurotransmiţătorii i se recalibrară şi capul începu să-i

zvâcnească. Transfocă imaginea înregistrată în cortex, suprapunând cotele marcate în lobul Brumă peste imaginile reale proiectate pe retină.

— Turnul ăla înalt, de colo, e al firmei *Genar*, nu-i aşa? îl întrebă pe Zunyat.

Zunyat se holbă spre panoul albăstrui din vârful Turnului şi începu să mişte mărunt din buze.

— Acolo scrie *Liga Start*, zise el după o vreme. *Liga Start*, nu *Genarl*

Amir se sprijini de postamentul de pe care doctorul Brumă se prefăcea că priveşte spre munte.

— Ascultă, Zunyat! Ai idee ce s-a mai petrecut la Bursa OYO de când am părăsit Punjabul?

Zunyat nu răspunse. De fapt, părea că nici nu mai respiră, de parcă fusese prins cu mâţa în sac. Eh, ce să faci, Zunyat o să rămână *mereu* doar un militar imbecil… În OYO, companiile îşi trăgeau una alteia covorul de sub picioare fără multă vorbă. Asta era legea Corporaţiei: învingătorul lua tot şi încă ceva pe deasupra, pentru că idiotul ăla de doctor lăsase în urma lui un război civil care nu se terminase nici până astăzi. Cu toate astea, nenorociţii de rezidenţi din OYO se pricepeau să se reunească într-un Consistoriu ori de câte ori Punjabul se pregătea să atace Statele Unite, sau când Statele Unite se considerau în stare de război cu Punjabul – căci cine mai pierdea timpul cu declaraţii de război? Pur şi simplu se trezeau cu toţii în stare de beligeranţă, ca şi cum brusc i-ar fi apucat tusea din cauză că schimbaseră ţigările…

Aşadar, OYO reunise un Consistoriu ca să discute problema conflictului apropiat, iar responsabilii birourilor de politică globală din Punjab ştiau foarte bine că patronilor din OYO le era o teamă de moarte de ecologiştii zbanghii care cântau prin parcuri, care vopseau pereţii şi care făceau/ree *running* printre Turnurile din Central doar ca să scrie cu spray luminescent peste tuburile promoţionale de neon. Ultimul graffito (era de-a dreptul uriaş!) înscris pe Turnul Delta Galitto friza absurdul: CONSISTORIUL PUNE POPORU’ SĂ INTERPRETEZE

STRAUSS GREATEST HITS – dar acest grafitto nu era decât dovada ghinionului nemaipomenit al Cancelariei din Punjab, obligată să suporte faptul că Mas-Sonic Youth (ecologişti amestecaţi cu loje decăzute) primeau stipendii grase numai de la Casa Albă, în loc să se îmbulzească la dinarii scrişi cu fonturi verzui în nenumăratele web-banks din Afghanistan.

Cu alte cuvinte, grafitto-ul nu era decât dovada faptului că USA şi OYO se pregăteau să-şi declare pace şi prietenie eternă tocmai acum, când Islamul Unic era gata să pună piciorul în Europa prin braţul înarmat al Punjabului şi prin cablurile de fibră optică ce vandalizau site-urile scrise cu caractere latine. Eh… Politicienii care manipulau Unified Silly Angels, câini venetici ca întotdeauna, doreau să promită patronilor din OYO că nu aveau să mai verse găleţi de bani pentru finanţarea pletoşilor din Mas-Sonic Youth. În schimb, OYO trebuia să nu intervină în conflictul dintre Washington şi flamura verde a Islamului victorios, slăvit şi difuz fii Tu, preaputernice Allah!

Dar, ce să faci? De la o vreme încoace, creştinii se cam ajutau între ei, ceea ce era o mare porcărie pentru Punjab. Prin urmare, cei douăzeci şi cinci de copţi prăpădiţi erau nevoiţi acum să facă pe dracu-n patru şi să se strecoare printre poliţiile private ale Corporaţiei ca să împiedice firmele întrunite în Consistoriu să le spună mult aşteptatul DA emisarilor de la Washington.

— Nu mi-ai răspuns, Zunyat! reluă Amir după o vreme. Ştii ce s-a mai petrecut la Bursa OYO?

— Doar nu vrei să zici că firma *Genar* a căzut… N-au trecut decât două zile de la instructaj!

Zunyat scrută lobul Brumă după fişierele stocate la plecarea de acasă.

— Uite! Punctul de reper *Genar* e la doi paşi de statuia lui Brumă, numai că pare să se afle undeva mai la vest faţă de noi… Cred că, de fapt, am greşit locul de întâlnire… *Genar* nu putea să cadă atât de repede…

— *Daxos* a făcut praf şi pulbere concernul auto *Topos*

din OYO Central în numai 18 ore! Ce naiba, Zunyat… La voi, la Şcoala de Ofiţeri din Lucknow, nu studiaţi istorie contemporană?

Zunyat îşi aprinse o ţigară şi-l privi pe Amir drept în ochi. După câteva clipe, buzele subţiri i se alungiră într-o jumătate de surâs:

— Cum să nu facem istorie contemporană? Studiem trei semestre de istorie a Oraşului-Imperiu Punjab, ceea ce-mi e mai mult decât suficient dacă am de judecat serios… În rest, îmi ajunge ce-mi spun superiorii, iar ei mi-au spus că USA e în stare să-şi atragă simpatia Corporaţiei în războiul care se pregăteşte. OYO n-are nevoie ca banii de la Washington să mai intre în buzunarele celor de la Mas-Sonic Youth. Pe de altă parte, Washingtonul are nevoie de sprijinul companiilor reunite în Consistoriu. Prin urmare, dacă USA retrage stipendiile oferite pletoşilor din Mas-Sonic Youth, OYO o să ajute Washingtonul împotriva noastră. Nu-i nevoie să citeşti prea mult ca să te prinzi de asta. E suficient un monitor-documentarist, care te învaţă rudimentele în doi timpi şi trei mişcări. Şcoala noastră de monitori – i se lărgi lui Zunyat zâmbetul –, e tot ce are Islamul mai bun. Ai uitat asta, Amir?

— Niciodată nu uit nimic, Zunyat! îi surâse Amir.

„N-ar strica să-l termin pe Zunyat în cursul misiunii”, gândi Amir. „E ambiţios, iar administraţia din Punjab e într-o permanentă idilă cu tipii ambiţioşi. Trebuie să rezolv neapărat chestia asta, trebuie s-o rezolv cu orice preţ…”

Tot gândindu-se, Amir se convinse că era *obligat* să-l facă pachet pe distinsul Zunyat. Zunyat făcea prea mult curent când deschidea gura şi, pe de altă parte, Amir doar îşi *amintea* de unii colegi de-ai să-i plecaţi în misiune cu Zunyat – nenorocitul îi trimisese pe mulţi dintre ei în beciurile amantei sale, administraţia din Punjab.

— Poate că lucrurile stau după cum te-a învăţat monitorul tău documentarist, Zunyat. Însă mie, unuia, nu-mi e clar decât că trebuie să iau legătura cu un vonu pierdut în oraş, ca să ne conducă la Sinaia. Şi vreau să-ţi mai spun că am ajuns la locul de întâlnire, Zunyat, la

jumătatea distanţei dintre fostul Turn *Genar* şi statuia lui Brumă. E clar, Zunyat?

— Uite-l pe Hendrix! îi întrerupse unul dintre agenţi.

Zunyat îşi suflă nasul într-o parte, *româneşte*, împroşcând caldarâmul cu mucozităţi, că aşa îl învăţaseră monitorii la baza-mamă. Între timp, plutonul se strânsese pe nesimţite în jurul lui Amir, profitând de aglomeraţie: un grup Mas-Sonic Youth mărşăluia spre nord printre vitrinele scânteietoare ale bulevardului Piemont. OYO e blestemat, OYO e gălăgios şi agresiv, îi prelucraseră monitorii la plecarea din Punjab, şi uite că aşa era. Până şi strada era agresivă în OYO…

— Hendrix… E doar o clonă, se strâmbă Zunyat, după care continuă în frecvenţă mentală: *Hendrix e non-Coran*! *De unde ai auzit tu de el*? îl întrebă pe agentul care îi remarcase apariţia.

Agentul nu-l băgă în seamă însă. Se holba la Hendrix. Cu chitara de gât, lansând peste carosabil un solo distorsionat, Hendrix o luase de-a curmezişul bulevardului, ţinând o mână în sus, după cum făcea totdeauna când intra într-un pizzicato. Automobilele claxonau strident, vâjâind pe lângă el, câţiva şoferi scoseseră capul pe fereastră şi înjurau, însă Jimi traversa preocupat de riff-ul lui, aclamat de pletoşii din Mas-Sonic Youth care viermuiau pe trotuare. Deodată, de undeva se ridică un ropot de aplauze, iar agentul copt se holbă spre uşile unui local care se dădură în lături. Un alt solo de chitară se revărsă peste mulţime, făcând să vibreze ferestrele Turnurilor Septentrion.

— Cine *dracu'* cântă acolo? Uite-l pe Hendrix că vine încoa, da' ăla care cântă în local e tot el! întinse agentul degetul spre vitrinele ce străluceau peste bulevard.

— E o clonă, idiotule, nu pricepi? *Altă* clonă! îţi vine să crezi că toţi nenorociţii de-aici sunt clone?! scrâşni Zunyat.

— Nu-l mai bruftului! se băgă Amir, zâmbind din colţul gurii. Poate că agentul ăsta nu ştie cum merg lucrurile în OYO! Poate că a studiat la Şcoala de Ofiţeri din

Lucknow şi-i e suficient să cunoască doar istoria Punjabului!

— Coranul, miji Zunyat ochii, Coranul e unul singur, ţi-o reamintesc! De unde să ştie un simplu agent cine e Hendrix?

— Da' tu de unde ştii?

Jimi Hendrix se apropiase de piedestalul statuii lui Tudor Brumă. Deodată, băgă mâna în buzunar, scoase o ţigară pe jumătate scuturată şi-i făcu semn lui Zunyat:

— Ai un foc, frăţioare?

Zunyat se strâmbă, scârbit, dar se scotoci prin hainele înflorate. Purta o cămaşă singaporeză impecabilă, din cele pe care Mas-Sonic Youth le spălau în prostie: n-aveau de gând să dea chix precum predecesorii lor de acum mai bine de un secol, ăia care umblau nespălaţi şi luau droguri minore, permiţându-le barosanilor din establishment să-i încarce cu nota de plată pentru SIDA, boli venerice şi consumul extins de heroină.

Zunyat găsi bricheta – o superbă piesă de alabastru, *handmade* în Daria, Afghanistan – şi aprinse ţigara lui Hendrix.

— Iarbă? îl întrebă, făcând cu ochiul.

— Ce iarbă, frăţioare? Crezi că n-am creier? pufni Hendrix, după care schimbă vorba, făcând semn spre grupul Mas-Sonic Youth. După ţoale, văd că sunteţi de-ai noştri… Nu vreţi să tragem o tură împreună?

Dinspre Hale se auziră sirenele unui convoi de pompieri – după câteva clipe, piedestalul de pe care Brumă se prefăcea că priveşte Bucegii începu să reflecte girofarurile ultramarine.

— Sunt Jimi *Conscious* Hendrix, frăţioare! Ce kilu' meu nu-mi răspunzi? îl sfredeli el cu privirea pe Zunyat.

— Jimi… Conscious?! se holbă Zunyat.

— Vrea să spună că e clonă *trezită*, se amuză Amir, dar probabil că nici despre asta nu te-au învăţat la Lucknow. Clona *trezită* acţionează de capul ei.

— În ce mă priveşte, îşi rostogoli Hendrix ochii, *trezit* înseamnă că mi-e silă de tâmpenia din jur. Mi-e silă că

până şi nonconformismul meu reproduce nonconformismul ediţiei princeps a lui Jimi… Sunt teribil de *conscious*, fir-ar să fie… încheie el, după care glasul îi răsună direct în circumvoluţiunile auditive ale lobului Brumă, cel cu care fuseseră echipaţi copţii:

N-aveţi nevoie de un vonu? *Nu vă interesează un vonu*? – vibră vocea răguşită a lui Jimi, lunecând zgrunţuros de-a lungul frecvenţelor secrete. *Sunt un vonu…*

Amir îl privi lung pe Hendrix.

Un tip din Yokohama mi-a dat acest număr de contact, *emise Amir într-o frecvenţă aleatorie*.

Hendrix nu schiţă niciun gest. Era calat pe lungimea de undă atribuită misiunii lor. Amir zâmbi, în sfârşit, şi, revenind pe frecvenţa stabilită la plecare, emise numărul de contact.

— Insul ăla, frate… ăla cu numărul de contact… îl cheamă Christian Goldberg… zise Hendrix, rar, privind la Amir dintr-o parte.

În acelaşi timp însă lobul sintetic al coptului se umplea de ecourile altui nume emis de vonu: *Lorente de No*, *Lorente de No*, *Lorente de No…*

Era parola de întâlnire.

— Exact! se bucură Amir. Christian Goldberg îl cheamă… De regulă, nu prea lucrăm noi, musulmanii, cu Goldbergi, dar acum avem o treabă mai specială!

— Eh, se strâmbă Jimi. Treaba e într-atât de specială încât până şi un Goldberg vă e bun, nu-i aşa? îl privi el pe Zunyat dintr-o parte.

— Ascultă, omule! Să nu crezi că dacă eşti persoana de contact… începu Zunyat, dar Amir îl strânse de cot.

— Linişteşte-te, Zunyat! Scrie şi în Coran că cea mai de preţ virtute a cămilei e răbdarea…

— Motiv pentru care cămila traversează şi cel mai fierbinte deşert! încheie Jimi în locul lui. Goldberg face parte şi el dintre popoarele Cărţii, le reaminti el. În plus, e băiat deştept. OYO i-a dat drept de rezidenţă, ba chiar i-a oferit şi un vot greu în Consistoriu, dar cu toate astea,

Christian doar aşteaptă acum şi se ţine departe de Consistoriu. Christian Goldberg e echipat, dacă mi-e permis, cu foarte multă răbdare.

Jimi răsuflă, obosit parcă, după care continuă direct în unde:

Christian aşteaptă să-şi vadă prietenii din Punjab cum aruncă Peleşul în aer. Afacerea i se pare corectă, pentru că regulile din OYO spun că ai voie să te pretezi la orice ca să pui mâna pe o nişă economică super.

— Ţară de degeneraţi! pufni Zunyat.

Hendrix izbucni în râs şi suflă fumul spre Amir.

— Fratele tău a mâncat prea mult orez, sau ce? De ce judecă atât de constipat?

— Fratele meu a făcut şcoli înalte.

Ascultă! – se repezi Zunyat să formuleze în frecvenţa lobului Brumă, dar Hendrix îl întrerupse, vorbind cu glas tare:

— Eu sunt acel vonu de care v-a zis Goldberg, iar şefii voştri v-au trimis la mine pentru că ştiu toate drumurile şi scurtăturile care străbat teritoriul controlat de Corporaţie. De unii singuri n-aţi fi în stare să ajungeţi nici măcar până la Posada fără să vă agaţe poliţiile private!

Hendrix se răsuci spre Zunyat şi-i zâmbi mieros:

— Sunt doar clona unui necredincios, ofiţerule, dar m-am născut aici, în OYO! Ai mare nevoie de mine, Zunyat, aşa că ciocu' mic şi să nu te pună Shaitan al tău să-mi ieşi din cuvânt!

Christian Goldberg dădu luneta deoparte şi aşteptă până ce unul dintre bodyguarzi aduse o pernă de pluş pe care aşeză, hieratic parcă, luneta aurie. Apoi trase draperia. Încă îl mai auzea pe Hendrix vorbind, la două sute de metri mai jos.

Dar vorbele lui Jimi *Conscious* nu-l mai interesau. Goldberg ieşi din apartament, luă liftul şi urcă pe terasa Turnului Septentrion III – ajuns acolo, se duse la una dintre mesele la care se juca *Nemesis*.

— Prietenii noştri din Punjab s-au ţinut de cuvânt,

domnule de No. Sunt jos, în stradă.

Lorente de No era îmbrăcat în costum de hârtie verzuie şi purta ochelari negri. Lăsă cărţile din mână şi privi către nord. Munţii întunecoşi abia se desluşeau îndărătul dârelor de lumină ce se încrucişau printre Turnuri. Undeva în stânga, pe bulevardul ce şerpuia printre dealuri îndreptându-se spre Târgovişte, nişte inşi în ţoale roşii înlocuiau firma ASTRA cu OYOCARB.

— Mas-Sonic Youth? se miră de No. Lansează un grafitto nou, sau ce naiba fac?

Goldberg clătină din cap. OYOCARB abia ce apăruse pe piaţă dar, în numai patru luni, pusese pe butuci o companie puternică de talia ASTREI. Lorente de No se încruntă, scotocind printre aminoacizii săi cerebrali dispuşi în pachete ordonate de date, stratificate cronologic în profunzimea circumvoluţiunilor umede. Păreau albume de artă, frumos stivuite în rafturi viscerale, cu coperte şi pagini transparente, în care literele şi imaginile se întrepătrundeau glacial. Găsi ce căuta, iar lobul Brumă îi rulă informaţiile de-a lungul axonilor fibrozaţi de bătrâneţe, făcându-l pe Lorente să schiţeze, într-un târziu, un zâmbet obosit.

— Oh, uitasem că la mijloc e mâna lui Moroiu… Parcă Moroiu îl cheamă pe patronul de la OYOCARB!

Christian încuviinţă din cap. Lorente continuă:

— Ştiai că până şi Medici, executivul de la conglomeratul Nova Toscana, ţine cont de predicţiile valutare ale lui Moroiu?

Christian Goldberg se încruntă:

— Ei, pe dracu’… simulă el uimirea.

Lorente de No nu era uşor de fraierit însă. Oftă preocupat, după care întrebă:

— Ce zici? O fi frig la Sinaia?

Christian Goldberg ridică din umeri. El, unul, nu era friguros. Şi chiar dacă ar fi fost, afacerile îi impuneau să fie de faţă la amorsarea crahului bursier. Fără Consistoriu, OYO avea să intre în derivă timp de două-trei zile, mai mult decât suficient pentru ca brokerii lui Lorente şi ai lui

Christian să speculeze şi să ocupe nişele financiare scăpate de sub control. Corporaţia, ca şi clonele, de altfel, nu erau naţionale şi i-ar fi primit pe amândoi la sânul ei cel mai înalt, ca să zicem aşa, la sânul ei magnific, siliconat din plin cu unităţi de cont.

Iar ei, drept mulţumire, ar fi strâns legăturile cu Oraşul-Imperiu Punjab, slăvit fie Iahve cu care, odată şi odată, aveau să-şi negocieze iertarea păcatelor…

— Sunt vonu. Un vonu se confundă cu oraşul. De ce naiba credeţi că am renunţat să mai cânt? Până şi Allah cel strict permite muzica, pentru că sunetele ei, ştiţi bine, nu denumesc, numai că eu m-am plictisit… Pe bune… Deloc nu mai doresc să ies în evidenţă, fraţilor. M-ar plăcea să mă dizolv în oraş şi, cu ajutorul unora ca voi, chiar am s-o fac.

Ajunseseră în staţia de autocar de la periferia Halelor, iar Hendrix se opri.

Zunyat strâmbă din nas. Lobul Brumă îi scria în cortex că, la câteva sute de metri în spatele lor, Goldberg oprise motorul Daxosului, urmărindu-i cu atenţie din spatele parbrizului fumuriu. Un porc, Goldberg ăsta. La fel ca Jimi, de altfel. *Conscious* Hendrix ăsta îi plimbase prin spelunci, cazinouri şi hoteluri, arătându-le toată fauna de afacerişti de la NY, Londra, Cairo şi HK veniţi în OYO de câteva zile încoace. Pretindeau – cum altfel? – că doreau să-şi petreacă sărbătorile de iarnă pe Valea Prahovei deşi, cu adevărat, aveau un singur scop serios: să convingă firmele reunite în Consistoriu să ia o decizie favorabilă politicienilor de la Washington.

Adică, o decizie nefavorabilă lui Lorente de No şi lui Christian Goldberg – ceea ce era mai mult decât nefavorabil Punjabului atotbiruitor, slăvit fie Allah şi, alături de el, mandalele florale de la Rawalpindi!

Afluxul afaceriştilor era într-atât de cartezian încât suporta explicaţii logice. Tudor Brumă – blestemat fie-i numele de necredincios chiar şi d.p.d.v. al bisericii care-l botezase! – pusese pe picioare o structură care desfiinţase un guvern dimpreună cu ambasadele, ministerele şi

prefecturile sale. Prin urmare, în OYO nu mai existau de ani de zile politicieni – ceea ce nu era rău, pentru că o lume întreagă ştia că politicienii nu făceau altceva decât să-şi ia partea din banii de taxe. În consecinţă, dacă cineva dorea să poarte o discuţie administrativă cu OYO, trebuia să facă apel la afaceriştii Corporaţiei, singurii inşi din Oyo capabili să genereze un limbaj cvasidiplomatic coerent… Umbla chiar zvonul că Washingtonul făcuse apel recent la Sean Platt, preşedintele consorţiului AT & T, care se deplasase şi el pe Valea Prahovei ca să stea de vorbă cu omologul său de la TRANSOYO, un şmecher care acum zece ani încă prepara – clandestin, fireşte – endorfine motivaţionale într-un beci sărăcăcios din Buşteni. Şmecherul cu pricina se numea Adrian Canta şi controla, prin avere, cam 45% din deciziile ordinare luate de Consistoriu.

Pe de altă parte, Consistoriul nu se mai reunise în plen tocmai din 2011, când fuseseră forţaţi să se aşeze la aceeaşi masă de o răbufnire de andropauză pură a personalităţii lui Osama bin Laden. Paradox: deşi nu mai avea timp de afaceri, distinsul Osama se îmbogăţise în asemenea hal, încât cash-flow-ul lui risca să se gripeze de tot, împrumutând numai circuitele cenuşii ce şuntau marile bănci, mai ales că în 2011 nu se auzise de web-banks. În mă-sa pe gheaţă, era el fundamentalist, terorist şi musulman de frunte, dar mangoţii i se epuizau în gol, depozitaţi numai în seifurile ONG-urilor iraniene, ale organizaţiilor caritabile somaleze şi în ascunzătorile unor paştuni amărâţi. Pe de altă parte, Osama avea bufeuri, Osama avea chef să iasă pe Wembley, la un meci de fotbal, Osama simţea nevoia să poarte o discuţie relaxată cu Paris Hilton, la Ritz – lui Osama mereu îi plăcuseră baştanele mai purii – şi, în plus, îi lipseau plimbările cu iahtul din golful Neapole, unde obişnuise să pescuiască calmari în tinereţe… Se săturase de haine rupte, alergătură, duhoare şi praf, aşa că, până la urmă, inundase conturile asiatice cu atâta amar de cash încât îi silise pe membrii Consistoriului să se strângă la Peleş, faţă în faţă, ca să vadă ce era de

făcut.

De la ilegalitatea cea mai reprobabilă la maximum de respectabilitate nu-i decât un minuscul pas, măsurabil în gigabiţii unui crah bancar înregistrat pe un singur minidisc. În 2011, ca şi acum, OYO gemuse de emisari de toate naţiile şi religiile – cu toţii doritori să pună o vorbă bună pentru refugiatul de la Tora Bora, „un amărât care se căia profund, un păcătos care îşi plătise greşelile ascunzându-se din greu atâţia ani de zile şi care acum, iată ce ghinion, nu mai era în stare să se manifeste pe pieţe la adevărata lui valoare… Ce dracu'… Omu' ăsta are bani tipăriţi pe bune, nu monedă volatilă, din aia negociată pe Wall Street! Fiţi rezonabili, pedepsele chiar nu se mai prescriu pe lumea asta?"

Cam ăsta era mesajul tuturor, iar afaceriştii veniseră să cerşească aprobarea Consistoriului, nu altceva, mai ales că sprijinul companiilor producătoare de clone era capital pentru a absorbi, dintr-odată, miile de miliarde binecuvântate de Profet, care aşteptau sub saltele prin Afghanistan, Arabia Saudită şi Somalia. Ei, acesta era trendul în acei ani de demult – toată lumea cumpăra clone făcute de OYO, toată lumea se îmbrăca în hârtie imprimată de casele de modă de pe Calea Victoriei, ba chiar şi MacDonald's introdusese mititei şi sarmale în încercarea disperată de a scoate piaţa culinară de sub presiunea unei gastronomii scăpate de sub control. Erau anii unei *captatio benevolentiae* globale, uluită de ieşirea la rampă a unor perdanţi, numai că aceşti perdanţi controlau deja fluxurile financiare dintre Asia non-Islamică şi Europa Occidentală – amândouă incapabile să genereze, altfel decât prin inflaţie, masa monetară necesară acoperirii cererii de clone…

Eh… În schimb, şmecherul de Osama *avea* acea masă monetară. *Avea* şi piaţa care aştepta clonele, în ciuda prescripţiilor religioase, dar, după cum se ştie, distanţa dintre un precept religios corect şi erezie e mai mică decât un vârf de ac, cu condiţia ca Allah să se mai gândească o dată.

Firmele din Consistoriu fuseseră pline de tact. Guru

culturali şi economici din Europa Occidentală criticaseră neîncetat trendurile originare din OYO, dar, cu toate acestea, directorii de firme din Corporaţie nu aduseseră pe tapet dispreţul suveran cu care era privită, de pildă, moda din OYO – la Paris, în saloanele din înalta societate, se spunea că hainele de unică utilizare sunt bune doar în *bidonville*-uri. Nu discutaseră nici despre ironiile încasate de gastronomia Corporaţiei, ironii în care excelau nemţii şi americanii, denumind alimentele din OYO „colesterol prăjit îndelung în seu sărat”. Mda, Consistoriul nu adusese în discuţie asemenea mizerii, solicitând doar asigurarea dreptului de decizie al clonelor (al celor conştiente, bineînţeles), indiferent de poziţia socială pe care ar fi ocupato. Erau siguri că după ce clonele vor fi invadat structurile administrative, tocăturile săţioase şi hârtia pentru haine aveau să năpădească şi ele iubita noastră piaţa globală.

Pe vremea aceea, Tudor Brumă trăia retras într-o recluziune autoimpusă – era primul vonu… În ceea ce-l privea, renunţase la deşertăciunea deciziilor şi locuia undeva în Central, într-o casă veche din cartierul Mas-Sonic Youth, poate tocmai din dorinţa de sublimare totală a ceea ce reprezenta voinţă dirijată, rezumându-se să contemple viitoarea în care intraseră lucrurile datorită lui.

Consistoriul îl căutase în căsuţa lui din strada Coloniei, o stradă pavată cu dale de lemn din structura ce purtase cândva numele de Bucureşti. Doriseră să-i cunoască opinia în legătură cu banii de nenumărat ai lui Osama bin Laden. Ce era mai avantajos pentru OYO? O ţară în adevăratul sens al cuvântului ar fi putut să profite de pe urma enormei mase monetare revărsate pe pieţe de un fundamentalist plictisit de viaţa grea, aşa că întrebarea pe care şi-o puneau toţi era dacă OYO se mai asemăna, din punct de vedere decizional, cu o ţară.

Tudor Brumă le spusese că el, unul, nu mai avea niciun fel de opinie şi că nu era în stare să le dea niciun fel de răspuns. Un semn suprem că doctorul nu se juca a fost că nici măcar n-a rostit acele ultime fraze – Tudor Brumă

le *scrisese*, pur şi simplu, în computerele Consistoriului, unde şi rămăseseră înscrise în caractere Verdana: cică era deciziilor publice semnate Tudor Brumă trecuse, OYO trebuia să-şi devină autosuficient şi era imposibil ca în structura şi situaţia dată Consistoriul să dea greş, ba mai mult, părerea lui Tudor Brumă era lipsită de orice relevanţă, având în vedere că el se simţea vonu, ori un vonu nu era altceva decât o formă de individ în care biologicul sublimase în informaţie fără scop.

Să urcăm! – se auzi şoapta răguşită a lui Hendrix în lobul Brumă.

Urmărindu-i de la câteva zeci de metri depărtare, Christian Goldberg duse mobilul la ureche şi întrebă:

— L-ai auzit?

Lorente de No mormăi ceva în aparat, după care tăcu. Stând la masă în Turnul Septentrion III, asculta foşnetul hainelor şi paşii uşori ai copţilor care se strecurau grăbiţi în autocarul de Peleş. Se auzi vocea lui Zunyat – zicea ceva în hindi – însă glasul i se dizolvă în zumzetul discuţiilor. Călătorii din jurul lui Zunyat se aşezau pe scaune, probau blitzurile, comentau traseul sau desfăceau hărţi.

— Ce-a spus Zunyat? întrebă Christian.

Iar Lorente:

— S-a asigurat că artificierii din echipa lui au tot ce le trebuie. Am înţeles că e vorba de câteva zeci de kile de nitro… Auzi, Christian, dar cum dracu' arată tipii ăştia care lucrează pentru noi? Sunt nişte bărbaţi din aceia… hm… umflaţi cu pompa, sau cum?

„Nu. Nu erau umflaţi cu pompa", remarcă Goldberg, amuzat. Erau chiar slabi; erau doar nişte profesionişti care se simţeau la îndemână acum, că dăduseră peste vonu – individul care îi camufla într-o structură urbană astfel încât să nu-i mai vadă nimeni.

Profesionişti, aşa el – *trecu bătrânul pe comunicaţie directă, făcându-l pe Goldberg să îngheţe*: *dacă vreuna dintre poliţiile private avea acces la lungimile lor de undă*?

— Sunt profesionişti! M-au întrebat de la bun început

dacă ştiu vreun vonu care să le ducă oamenii la ţintă. După ce le-am spus că am un vonu disponibil, m-au întrebat dacă nu ştiu vreun vonu care să fie o clonă faimoasă, cu copyright în regulă! Spuneau că un vonu local n-are cum să acţioneze împotriva Corporaţiei pentru că n-ar avea motivaţie, în timp ce o clonă importată, cu copyrightul plătit, păstrează reflexele unui sclav strămutat…

— Sclav strămutat… Corect, răspunse Goldberg la telefon. E bine că l-am ales pe Jimi. Nu poate fi la fel de încântat de OYO ca un vonu local.

— Nici eu nu mai sunt mulţumit de domnul Canta, de la TRANSOYO, interveni Lorente de No, aparent absurd, dar Christian Goldberg îi răspunse pe loc:

— Ştiu, ştiu. Domnul Canta e şi el la Peleş acum.

Trecură câteva clipe, iar autocarul se puse în mişcare.

Christian Goldberg se luă după ei, curios să asiste în direct la explozia care avea să zgâlţâie cursurile monetare globale. Îi veni ceva pe limbă şi puse mobilul la ureche, nu înainte de a decupla lobul Brumă de fluxul gândurilor sale.

— Domnule de No… începu Christian în şoaptă. Dar ce-o să facem cu bezmeticii ăştia de musulmani după aia?

— Ei, ce facem… Cu răsculaţii noştri cum am făcut? Dă-le bani să-şi ia case mari, mai dă-le câteva zeci de hectare de pământ şi gata, se fac cuminţi! Din clipa în care le dai o curticică în care să stea şi le pui un acoperiş solid deasupra capului, sunt ai tăi! în plus, o să facă pe dracu-n patru ca să-şi plătească taxele la timp, aşa că o să câştigăm de două ori… Cu clona lui Jimi cum am făcut, Christian, ai?

— Da, dar ăştia sunt musulmani…

— Ei, şi? Crezi că musulmanii nu mestecă floricele când se uită la tv?… Of, Christian, ce naiba se petrece cu tine? Ia ţinte tu după copţii ăia şi ai încredere în planul pe care *singur* l-ai pus la cale… Doar nu-ţi imaginezi că indivizii mai constituie variabile pentru unii ca noi?

— Posada! le spuse Hendrix după ce depăşiră

ultimele clădiri ale bulevardului Piemont.

Autostrada făcea primele bucle pe deasupra Prahovei, apropiindu-se de palatul Bibescu. Reflex, Amir îşi afişă în memorie harta Bucegilor şi îi şopti lui Zunyat:

— Nu mai avem mult. În cel mult zece minute suntem la Sinaia.

Zunyat dădu să-şi aprindă o ţigară, dar un bătrân se ridică pe loc, clătinând din cap:

— Nu se fumează în autocar, domnule! Nici chiar cei din Mas-Sonic Youth n-au asemenea tupeu!

Ce expresie aveau cei din Mas-Sonic Youth pentru astfel de situaţii? Idiomul lor prevedea ceva elaborat, legat de părinţi, cer, biserici şi dumnezei – dar cuvintele rulate de Zunyat în lobul Brumă nu-l ajutau deloc. Se şterseseră de acolo, sau ce dracu' se întâmplase cu înjurăturile din OYO pe care monitorii le încărcaseră cu atâta sârg?

— Vrei să înjuri? îi zâmbi Hendrix.

— Sunteţi cu toţii nişte tâmpiţi! suflă Zunyat în hindi, făcând ca două femei aşezate în dreapta lui să se răsucească brusc.

Una făcu un gest plictisit şi se întoarse să privească pe geam, spre pantele abrupte acoperite de brazi.

— Laboratoarele… o făcu ea atentă pe cealaltă.

Eh… Ăştia din OYO chiar că erau tâmpiţi… Nenorocirea era că tâmpenia lor era la modă, mă rog, *devenise* o modă de vreo patruzeci de ani încoace să le ceri voie să faci una sau alta deşi, după cum bine se ştia, OYO era o structură care avea să se prăbuşească şi ea, aşa cum se petrecuse cu romanii, cu spaniolii, cu britanicii, ba chiar şi cu promotorii hamburgerilor. Aceştia din urmă nu îndrăzneau nici acum să recunoască că, odată cu prăbuşirea Mac-ului global, muşcaseră şi ei din ţărână, conform necesităţii istorice.

De fapt, mai păstrau doar rezerva logică cum că OYO era *numai* o Corporaţie mai mare, deci *USA*, *USA über alles*, rămăsese campioana en titre a administraţiei de tip guvernamental, cu alte cuvinte, tot ei erau cel mai puternic stat de pe glob, chiar dacă clonele căpătaseră

drept de vot în structurile lor decizionale… şi în ciuda faptului că MacDonald’s importa carne tocată din OYO.

Zunyat strânse din dinţi, privind la laboratoarele împrăştiate prin pădurile din jurul Posadei. Acasă, la Lucknow, aflase că lui Tudor Brumă îi veniseră ideile referitoare la clone de-a valma, după ce citise articolul unei firme de impresariat care se plângea de continua deteriorare a starurilor pop rock. „Ar fi teribil să putem reproduce, odată, nişte inşi valabili… cum au fost *Pink Floyd* sau *The Doors*. Nu vi se pare că ăştia care cântă acum pe scene au iaurt în loc de sânge?” se plânsese el.

De fapt, chiar aşa stătuse treaba – muzicienii nu mai aveau snagă, iar Tudor Brumă ajunsese să producă clone umane pentru că dorea să asculte muzică bună. Cum-necum, arta pune societatea în mişcare: banii impresarilor generau articolele criticilor muzicali, articolele criticilor împingeau piesele în topuri, iar din topuri veneau îndărăt banii pe care, într-un mod inteligent, Brumă îi folosise ca să producă clone de impresari, iar pe aceştia îi pusese să ceară copyright pe clone în general. În acest fel, banii impresarilor ajunseseră să fie banii lui Tudor Brumă, el fiind proprietarul intelectual al clonelor, iar Brumă putuse să inventeze mai apoi orice fel de clone dorea, fapt ce îi permisese mai târziu să contemple viaţa, indiferent dt de agitată era ea, cu extrem de multă plidseală.

Un profitori – condusese Zunyat. Un blestemat de profitor din cauza căruia Islamul Atotbiruitor îl trimisese până aici. Se uită la ceas şi se aplecă spre Amir:

— Nu trebuia să fi ajuns la Peleş? Au trecut cele zece minute…

Amir se uită pe fereastră. Ce naiba? Pe aici pe undeva trebuia să se afle Peleşul. Ca să fie mai sigur, Amir îşi afişă hărţile încărcate în lobul Brumă, după care îl strigă pe Hendrix.

Hendrix făcu un semn de lehamite. „Vă grăbiţi?” – părea el să se întrebe.

Zumzetul vocilor din autocar crescu în intensitate. Lumea se holbă pe ferestre, iar cucoanele de lângă Zunyat

începură să vorbească precipitat. Lui Amir i se păru că aude în conversaţii cuvinte precum *noapte*, *fără sens* şi *stupid*, dar când se pregăti să tragă mai bine cu urechea, discuţiile crescură din nou în intensitate, iar Zunyat îi şuieră în ureche:

— Pe barba Profetului! Ce se petrece, Amir?

Amir ştia că nu putea să-şi repete suficient de mult că Zunyat era un imbecil… Emise un semnal către agenţii săi şi, după câteva secunde, recepţionă primul răspuns în lobul Brumă. Agenţii aşezaţi în preajma şoferului spuneau că localnicii nu mai recunoşteau şoseaua şi că, teoretic, autocarul ar fi trebuit să fi ajuns deja la Sinaia.

Mai mult, ceea ce vedem în faţă nu sunt munţi adevăraţi. Unii călători zic că ar fi nişte nori mai bizari… *se încheie mesajul*.

Amir înghiţi în sec şi afişă în cortex fotografiile stocate la plecare. Bătrânul care îi atrăsese atenţia lui Zunyat să nu fumeze scosese o cameră video şi filma de zor împrejurimile, repetând ritmic: „Munţii Ielelor! Munţii Ielelor!”

— Ce dracu’ sunt alea Iele? Ăştia sunt cretini? întrebă Amir în hindi.

Imaginile împachetate acasă printre axoni şi sinapse îi culbutară în cortex… Nu! La capătul bulevardului Piemont nu existau asemenea munţi! Nu aveau asemenea *forme*, în orice caz…

— Şi dacă nu-s munţi, ce sunt? îl întrebă Zunyat, în timp ce scruta şi el, febril, printre schiţele înregistrate la baza-mamă. Îi crezi pe ăştia care zic că sunt… pfuuh… nori? Nu vezi cum şoseaua urcă pe coaste, cum o să fie nori?

— Atunci, de ce sunt toţi localnicii aşa de agitaţi?” se interesă Amir, privind la cele două cucoane care stăteau lângă ei.

Acestea întinseseră mâinile spre lămpile de halogen ce şerpuiau de-a lungul şoselei, părând să dispară în văzduh şi comentau, speriate.

Am găsit Muntele Ielelelor, *spuse deodată agentul*

care îl recunoscuse pe Hendrix. E în setul de legende locale cu care monitorii ne-au încărcat la plecare. Cică ar fi muntele imaginar care se deschide către lumea cealaltă, după ce treci de un gheţar denumit…

— Vonu! strigă Amir, furios, în timp ce motorul autocarului se ambala din ce în ce, pe serpentine.

Cineva deschise o fereastră. Aerul tare îi aminti lui Amir de o misiune în Karakorum, dar, după cum erau afişate cotele vârfurilor din Bucegi, pe aici nu erau înălţimi atât de mari.

Amir! – îi bubui în craniu vocea lui Christian Goldberg. *Nu vă mai văd. Unde naiba vă duceţi*?

„Vonu!” strigă iarăşi Amir în timp ce, concomitent, emitea numele în frecvenţa stabilită acasă, la plecarea în misiune: *Vonu*!

S-a întâmplat ceva? – vocea lui Jimi *Conscious* Hendrix se revărsă în cortexul coptului ca o pată de cerneală absorbită de sugativă.

Asta trebuie să-mi spui tu! – *îi răspunse Amir*.

În clipa aceea autocarul începuse să joace în suspensii, la trecerea de pe banda plată a autostrăzii pe un drum din pietre de râu.

În OYO nu există decât autostrăzi din mateflex, *în mintea lui Amir ţâşni informaţia transcrisă în lobul importat din acelaşi OYO*, iar mateflexul nu permite denivelări mai mari de jumătate de centimetru.

Pe barba Profetului, se ambală Amir, însă în clipa aceea auzi glasul lui Christian, care îl făcu să se cutremure.

Amir, unde naiba sunteţi? Am ajuns la intrarea principală a Peleşului, după cum am stabilit… Pe unde dracu’umblaţi? Domnul Lorente de No vrea să termine odată cu Adrian Canta şi…

Restul mesajului se pierdu, acoperit de glasul strident al bătrânului din autocar:

— Opreşte odată, şofer bezmetic! Asta e Muntele Ielelor… Unde ne duci?

În loc de răspuns, şoferul întinse mâna în faţă. Priviră

cu toţii în direcţia indicată şi zăriră şoseaua: continua să şerpuiască pe stâncile ce nu figurau pe nicio hartă, iar printr-o şa despicată în munte se vedea gheţarul uriaş de *dincolo*, de care nimeni n-avea cum să-şi amintească.

— Gheţarul Despletitelor, şopti bătrânul, făcându-l pe Amir să-şi muşte pumnii: unde naiba?… dar unde naiba îl trimiseseră monitorii, fără să se îngrijească şi de biletul de întoarcere?

— Gheţarul Despletitelor… Gheţarul Despletitelor… continua să mormăie moşul.

Ăştia ne-au trimis ca să descurcăm un război, nu? Am plecat de acasă ca să rezolvăm o simplă problemă politică, nu? Ce naiba se întâmplă atunci cu noi? – *tot întreba Zunyat*, *repetând aceleaşi şi aceleaşi întrebări*, *de parcă ar fi fost înregistrat pe un disc de vinii zgâriat*.

Oh, *îşi recăpătă Amir umorul*. Ne-au trimis să facem praf o alianţă incipientă, domnul de No vrea să evaporăm un membru marcant al Consistoriului, iar noi urcăm ca tembelii pe nişte serpentine înfăşurate în jurul unui gheţar necartografiat. Ce zici de chestia asta? *îl zgândări pe Zunyat*. O să tot urcăm pe muntele ăsta până n-om mai putea!

Zunyat înlemnise însă. De acum, gheţarul se ridica oblic în faţa lor, perforând văzduhul nocturn, limpede şi senin, amestecându-se cu nebuloasele şi cu pulberile galactice şi afundându-se ca un filon argintiu, sticlos, printre mantalele geologice.

— Nu înţelegi să opreşti odată? se răsti bătrânul şi se ridică, dând să se repeadă la şofer.

Şoferul se răsuci spre bătrân şi gâlgâi fără sens. Intonaţiile lui se desfăşurau ca un descântec rulat de la coadă la cap, luminile autocarului se stinseră brusc, gerul se năpusti înăuntru de parcă ferestrele şi tabla s-ar fi transformat în aer, iar o voce se rostogoli sticloasă şi fără de ecou dintre faldurile gheţarului:

— Problema aceasta vă priveşte direct, domnule Platt! Cablurile de date din Oceanul Indian şi racordurile lor cu Punjabul au fost negociate fără ca TRANSOYO să fie

consultată!

— Domnule Canta! Domnia-voastră ridică o problemă politică, şi nu una economică! Punjabul n-o să accepte niciodată ca la intrarea pe teritoriul său să nu-şi amplaseze relee şi să nu schimbe sistemul de transmisie de date! Pentru ei, e vital să tragă cu ochiul şi urechea la populaţie!

— Să tragă cu ochiul şi urechea… N-o fi *mai* vital să mănânce, domnule Platt? Tipii de-acolo, începând cu miniştrii, sunt înfometaţi ceva de speriat! Prin urmare, OYO le poate vinde şi cabluri de date şi clone la un preţ foarte bun.

Amir! Pe unde naiba umblaţi? – *se auzi iarăşi vocea lui Goldberg*. Consistoriul şi-a început lucrările.

— Îi aud, Christian! îi aud foarte bine ce-şi spun! răspunse Amir, în şoaptă.

Se întoarse spre Zunyat şi-i făcu semn să se pregătească.

Putem să începem, emise el şi-i făcu semn cu ochiul scârbei de subordonat…

Nenorocitul dădea în gât cu maximum de responsabilitate ori de câte ori revenea din misiune şi uite că Amir se potcovise cu el tocmai pe teritoriul Corporaţiei, cel mai nenorocit areal când era să acţionezi.

Ce să începem? Unde suntem? *se holbă Zunyat, mirat*.

Execută ordinele şi nu mai pune întrebări! Ţi-am spus că putem să începem – ştii ce-ai de făcut, sau deleg pe altcineva în locul tău?

Sunt gata, se grăbi să răspundă Zunyat şi se apucă să dea primele ordine agenţilor, deşi nu-şi dădea seama ce avea de gând Amir.

Copţii prinseră viaţă parcă şi începură să scotocească prin buzunare şi genţi. Jimi Hendrix îşi făcu apariţia de undeva dintre scaunele de pluş. Şoferul scăpără o brichetă ca să-i ofere foc, ocazie cu care se dovedi a fi o replică a aceluiaşi Jimi Hendrix care avea, pesemne, un copyright tare ieftin, câtă vreme Amir şi ceilalţi văzuseră deja trei Jimi de la ieşirea din terminalul Purani.

Deodată, vocea lui Jimi răsună pe toate lungimile de undă în lobii Brumă ai tuturor călătorilor din autocar:

Copţii tăi nu vor distruge Consistoriul, Christian! Copţii tăi primesc chiar acum un imput senzorial prin lobii lui Brumă şi sunt fericiţi, Christian… Merg prin Peleş, dar nu văd decât plaiurile molcome şi frumoase pe care li le proiectează în cortex oamenii mei…

Dar Goldberg:

Jimi Conscious! Ai semnat un contract cu mine şi cu domnul de No! Du-i pe copţii ăia în sala Consistoriului! Amir! Obligă-l pe Hendrix să te ducă la ţintă!

Hendrix pufni în hohote sparte, la unison cu şoferul, care ambala motorul pe drumul de culme ce urca pe gheţar sub un unghi imposibil.

— Vonu! strigă Amir. Înţelegerea noastră a fost alta, vonu!

— Numai proştii nu încalcă înţelegerile! surâse Jimi, după care continuă: Nu spune că nu-ţi place gheţarul meu! Ţi l-au programat oamenii poliţiei mele private, oameni în toată firea, nu clone, Amir! Poţi să ai încredere în gustul lor pentru că, fiind din carne, nu sunt arvuniţi prin copyright-uri!

— Te-ai pregătit, Zunyat? se răsuci Amir spre subordonatul său.

Înghiţind în sec, acesta din urmă făcu semn că da. Hendrix strigă:

— Să nu faci vreo prostie, coptule! Nu-ţi place lumea pe careţi-o desenez? Lobul lui Brumă are cea mai frumoasă geografie de pe Pământ atunci când o încarc eu în sinapse, Amir!

— Mă piş pe geografia ta, cioară cu minte de împrumut ce eşti!

Vocile din Consistoriu se auziră din nou. Platt se bâlbâia şi spunea că nu înţelege cum vine chestia asta cu contractele. Contractele, oricât de bine redactate ar fi fost, puteau fi reziliate cât ai bate din palme de un guvern integrist, aşa cum avea Punjabul.

— N-am auzit până la tine de contracte reziliate pe

motive ideologice, se prefăcu Adrian Canta mirat de spusele lui Platt. Chiar şi pentru un dictator, problema se rezolvă uşor: dictatorul se preface că nu mai semnează contractul, dar roagă pe cineva de încredere s-o facă în locul său!

Stai liniştit, Christian! Mă auzi? Spune-i lui de No că-l servim! *emise Amir şi se uită de jur-împrejur*.

Drumul se îngustase teribil de mult, autocarul abia se mai târa, iar undeva în spate, la poalele muntelui deversat de Hendrix în mintea copţilor, luceau firmele de pe Turnurile din zona Halelor. Era frig. Oraşul real scânteia însă, îndepărtat şi pe trei sferturi mort, iar vocile celor strânşi în Consistoriu se auzeau perfect.

Semnele lumii erau încă funcţionale. Ziua şi orele şi clipele existau. Pe sfert, dar existau acolo, în jurul lor, înfăşându-i precum un linţoliu factual.

„Trebuie să găsesc rapid ţintele", îşi spuse Amir şi, chiorându-se în hărţi, măsură intensitatea conversaţiilor din Consistoriu. Mai trecuse o dată prin aşa ceva, prin evanescenţa orelor trăite, adică – se întâmplase pe undeva prin taigaua de la nord de Novosibirsk, şi atunci învăţase să-şi măsoare deplasarea printr-un spaţiu fals după intensitatea glasurilor remanente din real. Ohoo! Hendrix dădu să se repeadă la el, dar copţii se şi ridicară în picioare.

— Uşor, *djin* prăpădit ce eşti! îl ameninţă un sergent slăbuţ.

— Oamenii aceştia… încercă să-i dea şoferul de gol pe copţi, dar Zunyat îi şi propti ţeava armei în tâmplă.

— Nu mişcă nimeni! spuse sergentul şi îşi roti privirea peste scaune.

„Splendid!" se bucură Amir. Până la urmă, Zunyat avea măcar meserie în el. Ciudat, îşi spuse, privind la Jimi *Conscious* Hendrix. Clona asta încercase să-l îmbrobodească folosindu-se de o armă bizară: lobul lui Brumă. Dar n-o să reuşească, nu, nu! Războaiele, atentatele şi trădările adevărate erau acte pentru care n-aveau copyright decât oamenii în ediţii princeps, cu sânge

năvalnic, virgin şi nediluat, sânge tare precum fruntea unei băuturi produse în distilerii clandestine!

Mda… De altfel, Hendrix începea să-şi piardă capul. Striga la şofer, motorul urla, iar zgomotul pistoanelor acoperi glasurile ce se ridicau din Consistoriu. Până şi gheţarul deveni ceaţă, însă Amir sondă în lobul Brumă după cele mai mărunte înregistrări ale glasului lui Canta:

— …şi dacă nu se lasă nici aşa, hackerii noştri bio o să le umple minţile de troieni şi viermi, dragul meu Platt! Nu mai e mult şi…

Amir rânji, identificând poziţia vorbitorului şi le făcu semn copţilor s-o ia pe urmele lui. Hendrix îi localizase însă după cum alergau de-a lungul sinapselor din propriul său lob Brumă şi strigă, într-un ultim efort de a-i face să renunţe:

— Nu fiţi proşti! Nu vreţi să deveniţi nişte vonu adevăraţi? Nu credeţi că v-aţi simţi fericiţi în lumea programată de oamenii mei?

— Lasă textele, Jimi! Lumea asta a ta nu-i decât o armă de rahat! N-o să ţină decât atât cât să ne împiedice să ne încheiem misiunea!

— În lumea scrisă de mine nu există misiuni, Amir!

— Erai mai haios când te ocupai cu riff-uri de chitară!

Şoferul schimbă vitezele, repezind autocarul spre şoseaua ce urca tot mai sus, pe gheţar, în lumea lobului Brumă, citată după relevmentele cartografice imaginate de poliţia privată a lui Hendrix.

— Dar tu de ce aduci politica în lumea lui Brumă? îi replică Jimi într-un târziu.

Amir se mai uită o dată la Zunyat şi, de data asta, îi zâmbi sincer. Idiotul ăsta semnase o grămadă de contracte la viaţa lui, iar pe cel mai odios dintre toate îl semnase cu administraţia din Punjab. Acum însă avea şi el în sfârşit şansa să semneze un contract cumsecade… Marele Contract, după cum îi spunea Amir.

Gălăgia din Consistoriu crescuse, semn că autocarul rătăcea pe undeva printre aleile Peleşului real… Te pomeneşti că, de fapt, copţii şi călătorii aşteptau să fie duşi

înăuntru, undeva la intrarea principală, sau poate că cineva chiar îi plimba de mână, pe toţi deopotrivă, prin coridoarele înalte, numai şi numai pentru a le da iluzia celor cu care Punjabul semnase contract pentru acest atentat că respectă clauzele loviturii…

Erau multe contracte semnate în jur. Atentatele, căsătoriile, sexul, mâncarea, războaiele, desanturile informaţionale, naşterile, editarea clonelor şi artele se articulau în jurul semnăturilor de pe contracte.

— Eşti deja vonu, Amir! Nimeni din OYO nu are putere să te vadă, acum, că trăieşti în lumea Brumă. E o lume fericită. De ce s-o mânjeşti cu politica?

— Lumea Brumă trăieşte prin contract, iar eu nu suport contractele! răspunse Amir cu glas potolit.

Se gândi că până şi decesele erau girate tot prin contract… Oh, da, morţile însele erau lovite de substanţă prin semnătură…

Oftând, Amir trase cu urechea la vocile care se ridicau din inima gheţarului – erau tot mai puternice, ba chiar unele se auzeau cumva de jur-împrejurul copţilor şi al călătorilor din autocar. În clipa aceea Amir îşi privi subordonatul şi-i făcu cu ochiul:

— Tu suporţi contractele, Zunyat?

Fraierul de Zunyat răspunse zâmbetului lui Amir. Într-un fel îi părea rău de ceea ce avea să se petreacă, dar avea măcar bucuria că în acea seară urma să stea la masă cu însuşi Profetul, înconjurat de frumoasele hurii blonde ale lui Allah, degustând orez *Extra Tsin*, produs în piscinele supraetajate de la poalele munţilor Wu Dang, după cum spuneau reclamele pe care le primeai când cumpărai un exemplar al Coranului editat pe hârtie. Prin urmare, Zunyat era sigur că în rai se găseau numai blonde şi orez *Extra Tsin*, exportat de firmele din Shanghai.

— Contractele, comandante? se hotărî Zunyat să răspundă în sfârşit. Le suport, pe dracu'! în plus, tare aş vrea să-i dau lu' Jimi o mână de ajutor, să devină cu adevărat un vonu!

Spunând asta, îşi suflă nasul într-o parte, româneşte

(era un gest super pentru acel moment!) după care le făcu semn agenţilor răspândiţi în autocar să detoneze încărcăturile. Până să se audă bubuiturile cumplite, Zunyat mai apucă să lanseze în lobul Brumă un gând scurt de tot, care îl mulţumi, cât era el de musulman:

Ba, în felul ăsta, până şi unul ca mine o să devină vonu!

Copyright © Sebastian A. Corn, 2010

Sebastian A. Corn s-a născut în 1960. Locuieşte în Bucureşti şi este chirurg. A debutat în 1993, este autorul cu cea mai fulminantă carieră din F & SF-ul românesc. În doar câţiva ani a acumulat toate premiile care se puteau lua la concursurile de gen. Cel mai important premiu: cel al Convenţiei Europene de SF de la Glasgow, 1995. În 1997 a luat Marele premiu al Editurii Nemira pentru romanul *să mă tai cu tăişul bisturiului tău, scrise Joséphine*. A fost redactor-şef al revistei *Nautilus*, la începuturile ei. Bibilografie: *2484 Quirinal Ave*. (1995; 1996 – tradus în Serbia), *Aquarius* (1996), *Să mă tai cu tăişul bisturiului tău, scrise Joséphine* (1998), *Cel mai înalt turn din Baaylon* (2002), *Imperiul Marelui Graal* (2004 – premiul Vladimir Colin 2006), *Vindecătorul* (Cartea Românească, 2008), *Adrenergic*! (2009). Editor, alături de Alexandru Mironov, al antologiei *Nemira '96*.

ZEITGEIST

Cory Doctorow

ADOLESCENŢII ŞI SEXUL

e t

Primul meu roman pentru adolescenţi, *Little Brother*, spune povestea unui puşti pe nume Marcus Yallow care formează o armată de guerilla din tineri dedicaţi reformării prin orice mijloace a guvernului SUA. El şi prietenii lui folosesc criptografia şi tehnologiile de vârf ca să submineze măsurile de securitate, să distribuie literatură revoluţionară, să facă publice rapoarte guvernamentale secrete şi să umilească oficiali guvernamentali. Fiecare capitol al cărţii se deschide cu un fel de ghid despre cum ar putea cititorul, la rândul său, să facă aceste lucruri:

ponturi pentru dezactivarea sistemelor de identificare pe frecvenţe radio, evitarea sistemelor biometrice de identificare şi a softurilor care cenzurează ce se poate şi ce nu se poate accesa pe Internet în reţeaua de la şcoală. Cartea se vrea a fi un imn amplu dedicat libertăţii personale, libertăţii de opinie, dreptului oamenilor de a pune sub semnul întrebării acţiunile propriului guvern şi chiar de a-l înlătura de la putere, chiar şi pe timp de război.

Marcus are 17 ani, iar cartea este menită a fi citită de adolescenţi având vârsta protagonistului sau chiar de către copii precoce (pe lângă adulţi, desigur). În mod firesc, mă aşteptam ca unele din politicile şi tehnologiile descrise în poveste să îi afecteze într-un sens sau altul pe cititori. Într-adevăr, s-au găsit câţiva cronicari care au criticat anumite aspecte descrise în carte. Dar nu mulţi.

În schimb, am fost mai mult decât surprins de valul de mesaje venite din partea unor profesori, studenţi, părinţi sau bibliotecari care erau revoltaţi, îngrijoraţi sau deranjaţi de faptul că Marcus îşi pierde virginitatea cam după două treimi din carte. De asemenea, unii au fost indignaţi că Marcus bea o bere la un moment dat; câţiva voiau să ştie cum de îşi permitea Marcus să le răspundă obraznic adulţilor.

Să fim bine înţeleşi: scena de sex din carte nu-i deloc explicită. Marcus şi prietena lui sunt singuri în camera ei şi se sărută, după una dintre scenele culminante ale acţiunii, iar ea îi dă un prezervativ. Şi cu aceasta, scena respectivă se încheie, iar următoarea scenă începe cu Marcus gândindu-se că experienţa prin care a trecut n-a fost tocmai ceea ce se aşteptase însă a fost totuşi foarte bine; ba chiar, din anumite puncte de vedere, a fost mult mai bine decât s-ar fi aşteptat. El şi prietena sa erau împreună de ceva vreme şi există toate şansele să continue relaţia mult timp de-acum încolo. Nu există nicio descriere anatomică, nu sunt gemete sau ţipete, mirosuri sau gusturi. Nu-i o scenă menită să excite. Este acolo pentru că are sens din punctul de vedere al logicii narative şi, prin

prisma poveştii, e de aşteptat ca personajele să facă asta în acel moment.

Am pierdut atât de mult timp în ultima vreme încercând să explic ce înţeleg eu prin logica narativă, prin poveste şi prin acţiunile personajelor, încât mi se pare util să creez o secţiune de „întrebări şi răspunsuri legate de excesele adolescentine în literatura pentru tineri”.

Această secţiune va conţine o singură întrebare: „De ce ai permis personajelor tale să facă un lucru care i-ar deranja cu siguranţă pe părinţi şi de ce acţiunile lor nu au consecinţe nefaste?”

Iar acum, iată şi răspunsul la întrebarea aceasta: în primul rând, pentru că adolescenţilor li se întâmplă şi în realitate să facă sex şi să bea bere; de cele mai multe ori, tot ce rezultă din treaba asta este un scurt moment stânjenitor şi, respectiv, o mahmureală. În adolescenţă mi s-a întâmplat câteodată să beau. Am făcut şi sex. Iar uneori am sfidat autoritatea adulţilor din jurul meu.

De cele mai multe ori, totul era OK. Câteodată era rău. Alteori era minunat. O dată sau de două ori a fost groaznic. Şi exact la fel a fost pentru toţi cei pe care-i cunoşteam. Adolescenţii îşi asumă riscuri, uneori chiar şi riscuri stupide. Dar şansa ca o bere băută într-o noapte oarecare să-ţi distrugă viaţa este infimă.

Arta nu-i *exact* ca viaţa, iar scriitorii de science fiction îi cer cititorului, mai mult decât oricare alţii, să accepte imposibilul. Dar, în afară de cazul în care cartea ta este despre un univers în care părinţii nemulţumiţi au modificat legile fizicii în aşa fel încât fiecare neascultare duce inevitabil şi rapid la distrugere, consecinţele unor încălcări minore ale regulilor de conduită vor fi nesemnificative. A scrie altfel ar face ca povestea să devină neverosimilă, iar patetismul ei ar fi insipid şi trivial, brutal şi fals moralist.

În al doilea rând, am scris ceea ce-am scris fiindcă sexul contribuie la sensul poveştii, o face mai bună. Încă din vremea picturilor rupestre artiştii au inclus sex şi conţinut sexual în ceea ce ofereau publicului. Există un

motiv pentru care Vaticanul şi Luvrul sunt pline de nuduri: sexul face parte din ceea ce înseamnă să fii om; prin urmare, arta conţine sex.

Sexul în literatura pentru tineri apare de obicei firesc, fiind punctul culminant al unei poveşti despre maturizare de-a lungul căreia personajele adolescente au trecut printr-o serie de riscuri asumate, făcând anumite lucruri importante (au spus minciuni sau adevăruri, au dat dovadă de nobleţe, au înfruntat autoritatea etc.) pentru întâia oară, fără să ştie cu adevărat care vor fi consecinţele acţiunilor lor. Aceste acţiuni, echivalabile cu o pierdere metaforică a virginităţii, reprezintă una dintre temele majore ale literaturii pentru adolescenţi – şi, în egală măsură, una dintre constantele majore ale adolescenţei înseşi.

Prin urmare, este satisfăcător din punct de vedere artistic ca sensul figurat să devină sens propriu pe parcursul cărţii. Acesta este un procedeu de tehnică literară des utilizat, tocmai datorită eficienţei sale.

Recunosc deschis: m-au surprins adulţii care au avut obiecţii în privinţa prezenţei sexului în cartea mea. Iar asta nu fiindcă obiecţiile lor mi s-ar fi părut o dovadă a unui puritanism excesiv, ci fiindcă incriminata scenă de sex e parte dintr-o poveste care conţine revolte, tortură descrisă explicit şi instrucţiuni detaliate pentru un chiul reuşit.

Sunt eu însumi tatăl unei fetiţe şi am convingerea că orice părinte are dreptul şi responsabilitatea de a decide felul în care copilul său va ajunge să afle despre sex sau va veni în contact cu materiale de natură sexuală explicită.

Sunt însă la fel de conştient că acest drept al părinţilor are o limită naturală: probabilitatea ca un elev de liceu să ajungă la vârsta de 14 sau 15 ani fără să se fi confruntat cu realităţile vieţii este destul de scăzută. Dimpotrivă chiar, un puşti care ajunge la pubertate fără să înţeleagă fenomenele emoţionale şi biologice cauzate de propria-i anatomie şi la ce foloseşte aceasta va suferi cu siguranţă din pricina confuziei în care trăieşte.

E un fapt: adolescenţii se gândesc la sex. Tot timpul.

Mulţi dintre ei fac sex. Mulţi dintre ei experimentează. Nu cred nici în ruptul capului că reprezentarea ficţională a doua persoane care se iubesc şi fac sex va transmite informaţii noi pentru majoritatea covârşitoare a adolescenţilor. Cu alte cuvinte, marea majoritate a adolescenţilor sunt conştienţi de posibilitatea existenţei unor relaţii de natură sexuală între tineri de 17 ani.

Aşadar, atât timp cât cititorul nu va descoperi nimic *nou* despre sex atunci când citeşte această carte, nu văd în ce fel cele scrise de mine ar putea să intre în contradicţie cu dreptul părintelui de a decide unde, când şi în ce mod vor descoperi copiii săi existenţa sexului.

Traducere din limba engleză: Robert Colier

Acest articol a apărut iniţial cu titlul „Teenage Sex” în *Locus Magazine*

Copyright © Cory Doctorow, 2009

Cory Doctorow a publicat prima povestire într-un semiprozin la vârsta de 17 ani, iar „Craphound”, prima sa povestire publicată într-o publicaţie profesionistă, a apărut în 1998, în *Science Fiction Age*. Aurmat cursurile „fabricii de scriitori” Clarion în 1992, iar în 2005 a fost invitat să ţină un curs în cadrul acesteia. A câştigat premiul Campbell pentru cel mai bun scriitor debutant în 1999, iar nuveleta „Ownz Ored” a fost nominalizată la Premiile Nebula în 2004. În colaborare cu Karl Schroeder a publicat *The Complete Idiot’s Guide to Publishing Science Fiction* (2000). Prima sa culegere de povestiri, *A Place*. Se *Foreign and Eight More* (2003), a câştigat Premiul Sunburst în acelaşi an, iar romanul de debut *Down and Out in the Magic Kingdom* (2003) i-a adus un Premiu Locus. Au urmat *Eastern Standard Tribe* (2004), fantezia urbană *Someone Comes to Town, Someone Leaves Town* (2006), un roman pentru adolescenţi intitulat *Little Brother* (2008) şi romanul *Makers* (2010), o dezvoltare a nuvelei „Themepunks” (publicată în româneşte în 2007 de Millennium Press sub titlul *Un miliard de şanse*). La începutul anului 2007 a publicat un nou volum de

povestiri, *Overclocked*, care cuprinde şase texte noi. A colaborat cu Charles Stross la mai multe povestiri, între care se numără „Unwirer”, „Flowers from al „şi „Jury Service”, care a avut parte şi de o urmare, „Appeals Court” (cele două nuvele fiind publicate laolaltă într-un supliment al revistei Argosy sub titlul *The Rapture of the Nords*).

NOMINALIZĂRI LA PREMIILE HUGO ŞI NEBULA, 1989

Norman Spinrad ÎNSEMNĂRI DIN ANII MOLIMEI

Introducere

Au fost cele mai rele vremuri cu putinţă, şi cele mai triste, aşa încât ceea ce trebuie să ne aducem aminte, dacă vrem să ne păstrăm obiectivitatea în timp ce citim aceste jurnale din Anii Molimei, este că oamenii care le-au scris – de fapt întreaga populaţie a ceea ce erau pe atunci Statele Unite ale Americii şi a celei mai mari părţi a lumii – erau, după standardele noastre, pe deplin nebuni.

Virusul Molimei, provenit se pare de undeva din Africa, se răspândise mai întâi la homosexualii de sex masculin şi la consumatorii de droguri pe cale intravenoasă. Inevitabil, răspândirea a continuat prin intermediul contactului bisexual, iar virusul a fost eliberat în populaţia de rând. S-a descoperit un vaccin şi, pentru o clipă, Molima a părut a fi înfrântă. Dar organismul a suferit o mutaţie sub presiunea evolutivă şi o nouă tulpină s-a răspândit în lume. Un nou vaccin a fost creat, dar virusul a trecut printr-o nouă mutaţie. În cele din urmă, succesiunea de vaccinuri a dus la selecţia naturală a mutabilităţii, iar virusul Molimei a proliferat în zeci de varietăţi ucigaşe.

Au apărut tratamente paliative – victimele puteau supravieţui un deceniu sau mai mult –, dar nu exista nicio şansă de vindecare şi niciun vaccin care să ofere protecţie pentru mult timp.

Vreme de douăzeci de ani sexul şi moartea au fost inevitabil asociate. Vreme de douăzeci de ani bărbaţii şi femeile au fost siliţi să-şi refuze plăcerile obişnuite ale sexului direct, nestânjenit, sau să cedeze în faţa dorinţelor naturale ale cărnii şi să plătească îngrozitorul preţ. Vreme

de douăzeci de ani specia s-a confruntat cu spectrul propriei dispariţii. Vreme de douăzeci de ani Africa şi cea mai mare parte a Asiei şi a Americii Latine au fost puse în carantină de forţele armate ale Americii, Europei, Japoniei şi Uniunii Sovietice. Vreme de douăzeci de ani popoarele lumii au clocotit în sucul propriu al frustrării sexuale.

Prin urmare, nu-i deloc de mirare că Anii Molimei au fost ani de nebunie. Nu-i de mirare că autorii acestor jurnale par, din perspectiva noastră mai fericită, creaturi mânate de instincte de neînţeles… altfel spus, nebuni cu desăvârşire.

Faptul că fiecare dintre ei a avut curajul de a merge mai departe, că prin strădaniile lor chinuite şi imperfecte noaptea lungă avea să vadă în sfârşit zorii vremii noastre, aceasta este minunea, acesta este triumful spiritului uman, legătura dintre Anii Molimei cu epoca noastră.

Mustapha Kelly Luna City, 2143

JOHN DAVID

Eram carne de tun în Baja când petele au început să apară din nou. Prima oară când am văzut petele, mi-au dat şase ani dacă-mi permiteam să mă tratez şi zece dacă mă înrolam şi-mi făceam rost de tot ce era mai bun în materie de medicaţie.

Ei, ce era să facă un băiat sărac? Să-mi iau cârdul negru, să-i las să mă bage într-o zonă de carantină şi să-mi asum riscul? Să trec în ilegalitate şi să încerc să păcălesc Poliţia Sexuală până când Molima avea să mă dea gata? La naiba, nu! Băiatul ăsta sărac a făcut la fel ca alţi două milioane de băieţi săraci – s-a înrolat pe viaţă în Legiunea Străină Americană, cunoscută şi sub numele de Armata Morţilor Vii. M-am oferit voluntar cât timp mai eram încă într-o formă destul de bună ca să fiu acceptat.

Din afară se-aud o mulţime de lucruri rele despre Legiune. Lefurile sunt de rahat. Mâncarea nu-i prea multă. Suntem o gloată de ucigaşi însetaţi de sânge, prea roşi pe dinăuntru de virus ca să ni se îngăduie să ne întoarcem în Statele Unite. De trei ani de zile ducem un război imperialist interminabil împotriva întregii lumi a treia, iar

speranţa noastră medie de viaţă este de aproximativ trei ani. Suntem drogaţi. Toxicomani. Maniaci sexuali nesătui. Scursurile universului.

Fără îndoială, toate astea sunt adevărate. Dar, în afară de cazul în care eşti milionar sau vreun superşmecher, Legiunea este cea mai bună afacere pe care poţi s-o faci când îţi vopsesc cârdul albastru în negru şi-ţi zic că ai Luat-o.

Afacerea e că beneficiezi astfel de ultimele descoperiri pe care le are de oferit ştiinţa medicală; pe gratis. Afacerea e că poţi să le faci tot ce vrei cretinilor, atâta vreme cât n-o scrânteşti cu ordinele de luptă. Afacerea e că Armata Morţilor Vii e mixtă şi omnisexuală şi fiecare dintre noi, până la ultimul, a Luat-o. Avem deja cu toţii cârdul negru, ne-am primit sentinţa capitală, aşa că am putea foarte bine să ne distrăm unii cu alţii pe drumul către cimitir. Afacerea e că Legiunea cuprinde toţi partenerii amatori de sex cu care te-ai putea descurca… şi destui cu care nu, credeţi-mă!

Aşa cum spune sloganul, „O viaţă scurtă, dar fericită”. Eram ultimii americani, băieţi şi fete, obsedaţi sexual scăpaţi în libertate. „Înrolaţi-vă în armată şi regulaţi lumea”, zice inscripţia pe care o mâzgălesc alţii pe pereţi despre noi. Şi e adevărată şi asta. Ei, şi?!

Să luăm campania din Baja. Ultimul recensământ arăta că populaţia cu card negru a Californiei era îndreptăţită la zone de carantină mai mari. Cătălină şi San Francisco dădeau pe-afară şi legislativul statului nu reuşea să cadă de acord asupra unei porţiuni convenabile de teritoriu. Aşa încât problema a ajuns la Agenţia Federală de Carantină.

Bătrânul Walter T. se uită la hartă şi vede că poţi păstra o linie de carantină peste vârful peninsulei Baja cu vreo două mii de soldaţi ai PS. Cu adevărat convenabil. Anexăm bucata la California şi rezolvăm problema.

Aşa că ne ducem acolo şi mergem în paşi de dans de-a lungul întregii Baja. Două săptămâni de atacuri aeriene intense ca să-i înmoaie pe mexicani, o divizie de blindate

grele şi două escadrile de elicoptere la locul acţiunii, urmate de cincisprezece mii dintre noi, zombii, ca să punem punct afacerii.

A fost ceea ce poţi numi o campanie amuzantă, nici pe departe beleaua în care-am intrat în Cuba sau dezastrul ăla din Venezuela, ascultă-mă pe mine. În Mexic au Luat-o cam cincizeci la sută, forţele lor armate au fost rase de pe faţa pământului în campania din Chihuahua, aşa că a fost doar o chestiune de trei săptămâni de devastări, violuri şi jafuri.

Mexicanii? S-au ales cu un târg frumuşel, dacă te gândeşti. Aceia care mai erau încă în viaţă la vremea când am ocupat Baja mai jos de La Paz au putut alege între a fi deportaţi în ceea ce mai rămăsese din Mexic şi a deveni cetăţeni cu card negru ai statului California, americani ca tine şi ca mine, fraţilor. Oricare dintre cei care supravieţuiseră O Luase oricum până atunci de vreo sută cincizeci de ori în fiecare orificiu disponibil, de la noi, zombii.

Vrei să cauţi o morală în toate astea? OK, caută morala în asta, jigodie:

Nenorocita asta de Molimă a început în Africa, nu-i aşa? Asta-i lumea a treia, nu-i aşa? Africa, America Latină, Asia, în afară de China, Japonia şi Iran, au Luat-o în proporţie de peste cincizeci la sută, nu? Iar chestia pe care au Luat-o continuă să sufere mutaţii într-o veselie în toată mizeria aia. Iar ei tot încearcă să strecoare agenţi că ne dea cea mai nouă tulpină, aşa-i?

Chinezii şi iranienii îi omoară pe oamenii lor cu card negru, nu? Japonezii îi deportează în Coreea. Iar ruşii şi-au făcut un cordon sanitar cu bombe nucleare pe toată distanţa de la Marea Caspică la graniţa chineză.

Dac-aş fi eu bătrânul Walter T., aş zice să radem de pe faţa pământului cu bombe nucleare toată cloaca de infecţie. Să folosim gaze neurale. Să prăjim lumea a treia şi s-o ştergem de pe orbită. Orice. Ne-au dat blestemata de Molimă, nu-i aşa? Aşa cum vedem noi lucrurile în Armata Morţilor Vii, tot ce facem după aia e doar o mică parte din

ceea ce-ar merita cretinii să li se întâmple!

Crede-mă, băiatul ăsta sărac n-a vărsat nicio lacrimă pentru ce le-am făcut mexicanilor când petele au început să apară, chiar înainte de atacul din Ensenada. Cu atât mai puţin după ce petele au refuzat să iasă cu o combinaţie de medicamente paliative care să mai funcţioneze, şi au ridicat din umeri şi până la urmă mi-au zis că se pare că am ajuns în stare terminală în ruinele din La Paz. Aşa cum am zis, când am Luat-o prima oară, mi-au dat şase ani… sau zece în Armata Morţilor Vii.

Acum îmi mai dau şase luni.

Mi-am tras vreo sută de miligrame de cristal lichid, am dat pe gât un sfert de tequila şi-am regulat în cur fiecare cretin peste care-am dat. Cred c-am ras vreo zece dintre ei după aceea, darmite pân-atunci, cine dracu' mai număra?

WALTER T. BIGELOW

O, da, ştiu ce se spune despre mine pe la spate, chiar la nivelul cabinetului. Bătrânul Walter T. era virgin când s-a însurat cu Elaine, şi nu s-a culcat niciodată cu imaculata lui nevastă creştină. Bătrânul Walter T. nu şi-a băgat-o nici măcar într-o maşină de sex. Bătrânul Walter T. nici măcar n-a simţit lipsa plăcerilor cărnii. Bătrânul Walter T. ar fi oricum acelaşi eunuc asexuat, chiar dacă n-ar fi existat niciodată o Molimă. Bătrânul Walter T. are apă sfinţită pe post de sânge.

Cât de puţin ştiu ei despre chinurile mele!

Cât de puţin ştiu despre cum a fost pentru mine în liceu… în vestiar. Cu toate acele corpuri goale de băieţi. Toate micile trucuri pe care a trebuit să le învăţ ca să-mi ascund erecţiile. Ştiind ce eram. Ştiind că era un păcat. Fiind incapabil să mă uit drept în ochii propriului meu tată.

Walter Bigalow L-a descoperit pe Hristos la vârsta de şaptesprezece ani şi a Renăscut, asta spune biografia oficială. Vai, e doar parţial adevărat! O, da, mi-am dedicat viaţa lui Iisus când aveam şaptesprezece ani. Dar a fost o decizie rece, logică. Părea singurul mijloc de a-mi controla impulsurile maladive, singura cale prin care puteam evita

osânda.

Pe-atunci II uram pe Dumnezeu. Îl uram pentru că mă făcuse ceea ce eram şi mă condamnase la focul iadului dacă aş fi cedat, fie şi numai o dată, ispitelor propriei mele naturi date de Dumnezeu. Credeam în Dumnezeu, dar II uram. Credeam în Iisus, dar cum aş fi putut crede că Iisus credea în mine?

Nu mi s-a dăruit harul până când n-am împlinit douăzeci de ani.

Viaţa alături de Gus, colegul meu de cameră de la colegiu, era o tortură. Îşi etala trupul gol cu nonşalanţă. Se masturba sub cearşafuri în timpul nopţii, în timp ce eu tânjeam să fiu acolo, cu el.

Într-o dimineaţă a intrat în baie, unde eu mă ştergeam cu prosopul după duş. El era gol, cu o erecţie enormă. Nu mi-am putut opri carnea să nu răspundă în acelaşi fel. Şi-a mărturisit dorinţa trupească pentru mine. L-am lăsat să mă atingă. M-am trezit întinzând mâna spre bărbăţia lui.

S-a oferit să facă orice. Puterea mea de a rezista se afla la un nivel minim. Ne-am dedat la masturbare reciprocă. N-aş fi mers mai departe.

Luni de zile ne-am lăsat în voia acestui act de onanism, Gus oferindu-mi toate plăcerile carnale pe care mi le imaginasem vreodată, eu implorându-L pe Hristos să mă salveze.

În cele din urmă a sosit un moment în care n-am mai putut rezista. Gus a îngenuncheat pe podea în faţa mea, plimbându-şi mâinile pe corpul meu, cu palmele pe fese. Eram pierdut. Gura lui se întindea după mine.

Şi în clipa aceea Dumnezeu mi-a acordat harul Lui.

În timp ce capul îi cobora, i-am văzut semnul diavolului pe ceafă, mic deocamdată, dar de neconfundat: sarcomul Karposi.

Gus avea Molima.

Era pe cale să mi-o dea şi mie.

Am făcut un salt înapoi. Gus era un instrument al diavolului, trimis să-mi aducă asupra cărnii osânda

Molimei, iar asupra sufletului chinurile veşnice.

Şi am înţeles, în sfârşit. Mi-am dat seama că diavolul, nu Dumnezeu, era cel care mă tortura cu aceste impulsuri nesănătoase. Iar Dumnezeu mă lăsase să le îndur ca pe o încercare şi ca pe o pregătire. O încercare a vredniciei mele şi o pregătire pentru această clipă de revelaţie a îndurării sale divine. Căci nu fusese oare El acela care îmi arătase semnul care m-a salvat de propria mea fire păcătoasă în acest al unsprezecelea ceas?

Acesta a fost momentul în care mi-a fost dăruit adevăratul har.

Am căzut în genunchi şi am adus mulţumiri lui Dumnezeu. Acesta a fost momentul când am Renăscut. Acesta a fost momentul în care am devenit un adevărat creştin. Acesta a fost, de asemenea, momentul în care mi s-a arătat adevărata mea chemare, când viziunea mi-a fost dezvăluită.

Dumnezeu îi îngăduise diavolului să arunce Molima asupra omului ca să ne încerce, aşa cum fusesem încercat eu însumi, pentru că a ceda ispitelor cărnii însemna să cedezi Molimei şi să fii târât, putrezind şi ţipând, către iad.

Aceasta era soarta de la care mă salvase Iisus, pentru că numai semnul pe care mi-l arătase mă păzise de moarte şi de osânda veşnică. Viaţa mea, prin urmare, îi aparţinea cu adevărat Lui, şi trebuia s-o folosesc ca să protejez omenirea de această Molimă şi de purtătorii ei. Aveam misiunea de a-i salva pe cei pe care puteam să-i salvez, aşa cum Iisus mă salvase pe mine.

Iar El mi-a vorbit în adâncul inimii. „Trebuie să devii conducător de oameni”, mi-a spus Iisus. „Salvează-i de ei înşişi, împlineşte lucrarea Mea în lume”.

I-am promis că aveam s-o fac. Aveam s-o fac în singurul fel pe care-l puteam concepe, prin politică.

Am ales dreptul ca disciplină principală. Am intrat la facultatea de drept. Am absolvit *magna cum laude*, am întâlnit, am curtat şi m-am însurat cu o fecioară creştină imaculată, iar la scurtă vreme după ce am impregnat-o pe Elaine cu Billy, am candidat pentru Adunarea Statului

Virginia şi am fost ales.

Restul vieţii mele este, după cum se spune, istorie.

UNDA LEWIN

Nu eram decât o puştoaică răzgâiată în călduri până când am Luat-o, la fel ca toţi micii mei prieteni răzgâiaţi şi în călduri din Berkeley. O familie din pătura superioară a clasei mijlocii, cu o casă tipică pentru pătura superioară a clasei mijlocii, printre dealuri. Propria mea maşină la cea de-a şaisprezecea aniversare, împreună cu cel mai nou model de interfaţă sexuală.

O, da, au făcut-o şi pe-asta! Mama şi tatăl meu nu erau ca descreieraţii ăia din Poliţia Sexuală, erau intelectuali democraţi liberali, citeau toată literatura, fuseseră copiii excitanţilor ani şaptezeci, erau realişti, ştiau cum stau lucrurile.

Sunt vremuri îngrozitoare, mi-au zis. Ştim că o să fii tentată să faci sex. Ai putea să scapi vreme de ani de zile. Sau ai putea s-o Iei de prima oară. Nu risca, Linda. Ştim cum te simţi, ne aducem aminte de vremea când toată lumea făcea sex. Ştim că e nefiresc. Dar cunoaştem consecinţele, şi la fel şi tu.

Şi m-au tras afară pe verandă şi m-au pus să mă uit dincolo de golf, către San Francisco. Podul Golfului cu segmentul central aruncat în aer. Submarinele patrulând pe linia ţărmului. Elicopterele bâzâind deasupra periferiei ca nişte muşte furioase.

Oraşul sexului. Acolo o să sfârşeşti, Linda. Nimic nu merită asta, nu crezi?

Am încuviinţat. Dar chiar şi atunci, mă întrebam…

Am crescut cu viziunea oraşului strălucitor dincolo de golf. O, da, am crescut ştiind şi că dealurile încântătoare, clădirile pline de graţie şi luminile sclipitoare ale nopţii mascau o casă mortuară a Molimei, toţi cu cârduri negre, sută la sută. Ni se spuneau poveşti de groază despre asta la orele de igienă, începând chiar de la grădiniţă.

Dar, începând cam din clasa a cincea, ne-am spus între noi şi propriile noastre poveşti. Le şopteam în toaleta fetelor. Le încărcăm pe site-urile cu buletine de ştiri. Le

descărcăm, le scoteam la imprimantă, le ştergeam din memorie ca să nu le vadă părinţii, ne masturbam peste printuri.

Ca pornografie, era o chestie primitivă, de amatori. La ce te puteai aştepta de la nişte virgine adolescente? Şi era acelaşi lucru. Un adolescent O Ia. Şi fuge la San Francisco. Sau dispari în clandestinitate. Şi, condamnat deja la moarte, porneşte să se bucure de toate plăcerile cărnii pe drumul spre sfârşit, cu toate amănuntele brute, maladive, senzaţionale. Şi, desigur, relatările se încheiau toate cu multă vreme înainte ca starea terminală să fie atinsă.

Însă eu eram o fetiţă bună şi deşteaptă, iar interfaţa sexuală pe care mi-au dat-o părinţii mei era cea mai bună care putea fi cumpărată cu bani, nu cine ştie ce model ieftin, unidirecţional, de curvă. Avea totul. Inserţia vaginală era garantată pentru cinci atmosfere, dar era groasă de numai cincizeci de microni, încălzită la temperatura sângelui şi complet flexibilă. Avea un mic capişon clitoridian ingenios programat pentru cinci tipuri de stimulare electrică şi şase scheme de vibraţii. Puteam să port chestia pe sub blugi, să manevrez comenzile cu degetele şi reuşeam întotdeauna să ajung la orgasm, chiar şi în cea mai plicticoasă oră de matematică.

Tipii ziceau că stratul interior era cel mai grozav, elastic şi moale şi umed, programele de stimulare cele mai bune din câte existau. Dar ce ştiau ei? Care dintre ei simţise vreodată carnea adevărată?

O, da, era minunată interfaţa sexuală pe care părinţii mei mi-o dăduseră ca să mă protejeze de tentaţiile cărnii.

Şi, desigur, uram obiectul ăla nenorocit.

Şi mai rău a fost când tipul cu care mă distram a insistat să poarte şi el interfaţa. Puah! Membrana lui peniană în inserţia mea vaginală. Ca două maşini de sex făcând-o între ele. Îmi aduc aminte de un lucru groaznic pe care i l-am făcut unui pămpălău care chiar m-a enervat. Mi-am scos interfaţa, l-am pus s-o scoată pe-a lui, am băgat membrana lui peniană în inserţia mea vaginală şi l-am

făcut să stea acolo, lângă mine, privind cele două obiecte ce se regulau fără noi, vreme de o oră întreagă.

Apoi a apărut Rex.

Ce pot să spun despre Rex? Aveam optsprezece ani. El era cu un an mai tânăr. Era frumos. N-am făcut-o niciodată prin două interfeţe. Ori o purtam eu pe-a mea, ori o purta el pe-a lui şi făceam sex ore întregi. A fost minunat. Ne-am jurat dragoste veşnică. Ne-am apucat să ne spunem unul altuia poveşti pornografice în timp ce făceam sex. Asta era, o ştiam, eram suflete pereche pentru toată viaţa. Rex se jura cu cerul şi cu pământul că n-o făcuse niciodată pe viu; la fel şi eu. Prin urmare, de ce să nu…

În cele din urmă am făcut-o.

Ne-am scos interfeţele şi am făcut împreună sex neprotejat. Am încercat tot ce ştiam din istoriile pornografice şi apoi altele. Fiecare orificiu. Fiecare variaţie. În fiecare zi, vreme de două luni.

Ei, ca să fac din povestea de obicei lungă şi tristă una scurtă şi dezgustătoare, eu spusesem adevărul, dar Rex nu. Şi a trebuit să aflu asta de la părinţii mei.

Prietenul tău Rex a Luat-o, mi-au zis într-o dimineaţă însorită. A primit cârdul negru şi l-au dus în San Francisco. Tu şi cu el… n-aţi… pentru că dacă aţi făcut-o, va trebui să te predăm, ştii asta, nu?

Sigur că m-am speriat. Dar a fost spaimă rece, cu încetinitorul, cu totul trecându-mi prin cap prea repede ca să intru în panică. Aveam o lună întreagă până la următoarea examinare pentru legitimare. Cârdul meu, ştiam al naibii de bine asta, avea să devină negru. Ce să fac? Să-i las să mă trimită în San Francisco şi să-mi fac ieşirea din scenă glorios, pe fundalul regulatului pe viu cu Rex? Da, cum să nu, cu nemernicul care mă omorâse…

Am gândit repede. Am minţit de la un capăt la altul. Am afişat un acces de furie ultragiată când părinţii mei au sugerat că poate ar trebui să mă duc la un control înainte de termen. I-am convins. Sau poate că i-am lăsat doar să se convingă singuri.

Am găsit un doctor clandestin şi m-am controlat. O Luasem. M-am strecurat în grupul clandestin din Berkeley, nu atât de dificil pe cât ai putea crede pentru o fată care era dispusă să facă sex cu Morţii Vii secreţi pentru câţiva dolari şi câteva relaţii în plus. Am învăţat cum rămâneau cu un pas înaintea Poliţiei Sexuale. Am învăţat despre cârdurile albastre false. Şi mi-am făcut planurile.

După ce m-am prostituat de-ajuns cât să obţin una, mi-am făcut rost de o contrafacere de prima clasă. Atâta vreme cât îmi găseam un vrăjitor la fiecare trei luni ca să-mi actualizeze banda de date, avea să afişeze albastru. Puteam rămâne liberă până muream, în afară de cazul în care, fireşte, eram prinsă de PS şi cârdul meu era confruntat cu banca naţională de date, caz în care ar fi fost descoperit ca fiind nul şi totul s-ar fi sfârşit.

M-am prostituat nebuneşte: trei, patru, cinci numere pe zi. Mi-am adunat un fond şi l-am păstrat în bancnote. În ziua de dinaintea celei în care trebuia să mă prezint pentru actualizarea legitimării, m-am urcat în maşină ca să mă duc la şcoală, le-am spus părinţilor la revedere ca de obicei… şi am plecat spre sud.

Spre sud, spre Santa Cruz. Spre sud, spre Los Angeles. Spre sud, spre oriunde. Pe autostrada largă, ca să văd ceea ce era de văzut din California, din ceea ce mai rămăsese din America, pe autostrada largă, către sfârşitul inevitabil – înnebunită, năucită, copleşită de groază, sfidând informaţiile fatale, hotărâtă doar să am parte de un drum lung, fierbinte, înainte ca timpul meu să se încheie.

DR. RICHARD BRUNO

Pe vremuri se numea criza vârstei mijlocii, menopauză masculină, mâncărimea de şapte ani… pe vremea când aceasta nu era o stare la care erai condamnat pe viaţă încă de la naştere.

Eram pe cale să împlinesc patruzeci de ani. Aveam amintiri înceţoşate din adolescenţă despre viaţa sexuală teribil de deşănţată de pe vremuri, de la începutul urâţilor ani optzeci: înainte de Molimă, înainte de a mă căsători cu Marge. O, da, chiar fusesem un mic fustangiu febril înainte

ca totul să se ducă de râpă, un copil al ultimei jumătăţi a generaţiei Revoluţiei Sexuale.

Când eram de vârsta lui Tod, la cincisprezece ani, avusesem deja parte de mai mult sex adevărat decât era de aşteptat ca bietul meu băiat să capete în întreaga lui viaţă. Acum trebuia să-mi văd propriul fiu furişându-se în saloane de sex jegoase, ca să şi-o bage în maşini de sex, şi nici eu nu eram mai presus de asta uneori.

Cât despre Marge…

Marge era cu cinci ani mai tânără decât mine. Destul de tânără încât să nu fi ştiut niciodată cum era chestia veritabilă, destul de tânără ca să nu-şi aducă aminte decât de prezervative, de diafragme vaginale şi de interfeţele de la început. O, da, făcusem sex neprotejat în primii ani, până când îl avusesem, în sfârşit, pe Tod. Biata Marge era îngrozită tot timpul, incapabilă să aibă orgasm. După naşterea lui Tod şi-a luat o interfaţă şi n-a mai făcut niciodată dragoste fără ea.

Marge mă iubea încă, aşa cred. Şi eu o mai iubeam, dar Anii Molimei o secaseră din punct de vedere sexual, o făcuseră pudică şi ursuză. Nici măcar nu m-a lăsat să-i cumpăr lui Tod o interfaţă ca s-o poată face cu o fată adevărată măcar la mâna a doua. La cea de-a şaisprezecea aniversare va fi destul de copt, insista ea cu glas strident de câte ori ne certam pentru asta, ceea ce se întâmpla deseori.

Firesc – sau mai degrabă pe deplin nefiresc – toate energiile libidoului îmi fuseseră de mult canalizate spre muncă. Era sublimarea perfectă.

Lucram ca genetician specialist în sinteze pentru Corporaţia Sutcliffe din Palo Alto. Preparasem deja cinci vaccinuri diferite împotriva Molimei pentru Sutcliffe. Fiecare dintre acestea adusese sute de milioane Corporaţiei, înainte ca virusul să sufere o mutaţie spre imunitate. Eram răsfăţatul răsfăţaţilor. Căpătăm o mulţime de prime. Aveam propriul meu laborator privat, cu puţine restricţii în ceea ce priveşte bugetul. Pentru un om de ştiinţă, acesta ar fi trebuit să fie paradisul.

Nu era.

Era înnebunitor. O nouă tulpină a Molimei apărea şi devenea dominantă. O scoteam din învelişul antigen, o clonam, îi introduceam genomul într-o bacterie, iar Sutcliffe vindea un vaccin celor care-şi puteau permite, făcând sute de milioane în şase luni. Apoi apărea următoarea tulpină imună şi totul se relua, de la început. Mă simţeam ca un Sisif ştiinţific, rostogolind povara grea a Molimei până în vârful dealului, numai ca s-o văd rostogolindu-se înapoi şi strivindu-mi speranţele la fiecare şase luni.

Exageram oare atunci când îmi luam munca prea în serios? Sigur că da. „Viaţa mea personală” consta în sexul ocazional prin interfaţă cu Marge, pe care ajunsesem de multă vreme să-l detest, în a-l urmări pe fiul meu furişându-se la saloanele cu maşini de sex şi în drumurile făcute chiar de mine acolo, din când în când. „Viaţa mea personală” îmi fusese furată de Molimă, de Duşman, aşa că era absolut normal să îmi iau munca în serios.

Eram obsedat. Munca era viaţa mea personală. Şi aveam o viziune.

Vaccinurile-casetă apăruseră de decenii. Desfăceai un virus benign, conectai seturi de antigeni de la câteva organisme-ţintă şi iată, cât ai clipi, anticorpii câtorva boli puteau fi inoculaţi într-o singură injecţie.

De ce să nu aplic aceeaşi tehnică şi Molimei? Să desfac o tulpină până la nucleu, s-o conectez cu învelişuri de antigeni de la patru sau cinci tulpini deodată şi să ofer imunitate multiplă. Cu siguranţă nu la orice mutaţie, dar dacă aş fi putut alcătui un algoritm care să prezică mutaţiile, dacă aş fi putut crea vaccinuri-casetă care să fie cu un pas înaintea mutaţiilor virale, n-aş fi reuşit cumva, până la urmă, să silesc Molima să sufere o mutaţie nevirulentă?

O, da, luam bătălia ca pe o chestiune personală, recunoşteam asta faţă de mine însumi la acea vreme. Ştiam prea puţin despre cât de personală era pe cale să devină.

JOHN DAVID

Abia terminasem de făcut curăţenie în La Paz când unitatea mea a fost transportată cu avioanele până la fosta graniţă mexicană, ca parte a forţei care urma s-o ţină închisă până când cei de la PS reuşeau să-şi instaleze co. rdonul. Cu o mână norocoasă, am tras biletul cel mai plăcut, ocupând linia dintre Tijuana şi San Diego.

Pe noi, zombii, ne ţineau la sud de fosta graniţă, puteţi fi siguri că nu nevoiau în Dago, nici vorbă să ne lase să punem piciorul pe pământul american adevărat, dar, pe toţi dracii, nu v-ar veni să credeţi cum era în TJ!

Înainte de Molimă, locul fusese oricum un imens bordel şi o piaţă de droguri. Vreme de cincisprezece ani, fusese un paradis pentru clandestini cu cârduri negre, pentru viitori intruşi latino, pentru doctori care făceau tratamente paliative ilegale, contrabandişti pentru orice mărfuri care existau, devenind din ce în ce mai săraci şi mai disperaţi pe măsură ce cordonul din jurul Mexicului se strângea.

Acum, TJ era pe cale să devină o zonă de carantină americană şi, în egală măsură, era Oraşul Harababură. Mexicani care încercau să intre în Dago cu paşapoarte şi cârduri albastre false. Americani căutaţi de poliţie care încercau să fugă oriunde. Acte de identitate false la preţuri revoltătoare. Sex cu femei, cu bărbaţi, droguri, medicamente nelicenţiate şi armament, vândute pentru orice puteau căpăta amărâţii care mai rămăseseră în posesia lor.

Iar legea, atâta cât mai era, până când cei de la PS aveau să înlocuiască Legiunea, eram noi, fraţilor. De necrezut! Puteam cumpăra orice – droguri, cârduri albastre false, virgine în vârstă de şase ani, absolut totul – sau puteam să căpătăm ceea ce voiam doar la ameninţarea puştii. Iar banii veneau repede şi uşor, adică jefuiam totul fără o altă lege care să ne oprească în afară de noi înşine, şi, pe deasupra, făceam trafic masiv cu armele guvernului.

Plini de bani, eram în permanenţă drogaţi şi beţi, şi transformam oraşul acela în cocina noastră non-stop,

credeţi-mă! Şi nimeni nu o făcea cu mai mult sârg decât mine, din pricina acelor semne care se înmulţeau, căci ştiam că aceasta putea fi ultima mea noapte măreaţă la marea petrecere.

Am făcut rost de şase cârduri albastre false şi de acte potrivite care să le susţină. Mi-am umplut buzunarele cu bani. M-am înţepat cu toate paliativele pe care TJ le avea de vânzare… Iar ei aveau totul, de la materiale bio la sâni măcinaţi de călugăriţă, muraţi în apă sfinţită. Dacă aceasta era starea mea terminală, eram hotărât să iau cu mine atât cât puteam de mult din lumea asta înainte să-mi fac ieşirea. M-am regulat pe viu până mi-au ieşit ochii din cap şi trebuie să le-o fi Dat la cinci sute de mexicani pe deasupra.

Apoi au început să introducă Poliţia Sexuală. Ei, aşa cum vă puteţi închipui, Armata Morţilor Vii şi cei de la PS nu se prăpădeau unii după ceilalţi. Descreieraţii ăştia profitau de orice ocazie să ne cureţe. Cei care jefuiau erau împuşcaţi. Cei prinşi în flagrant delict de sex pe viu erau executaţi. Şi, desigur, fraţilor, Armata Morţilor Vii le plătea cu aceeaşi monedă şi încă ceva pe deasupra.

Omoram pe orice ticălos pe care-l prindeam pe teritoriul tot mai mic pe care-l controlam. Ne luam raniţe cu armament kamikaze şi ne duceam după ei pe teritoriul lor. Când eram cu adevărat beţi, prindeam vreo câţiva idioţi de la PS şi-i făceam poştă până leşinau. Nu-i nevoie să spun că nu ne băteam capul să folosim interfeţe.

Lucrurile au scăpat de sub control în asemenea hal încât Pentagonul a adus trupe aeropurtate regulate ca să ne aresteze. Acţiunea asta măruntă a făcut mai multe victime în două zile decât întreaga campanie din Baja în trei săptămâni.

Când au început să arunce napalm din avioane de vânătoare, ne-a devenit limpede în sfârşit, acelora dintre noi care mai trăiau încă, faptul că ticăloşii n-aveau nici cea mai mică intenţie să ne ridice şi să ne trimită la următorul teatru de operaţiuni. Erau puşi să ne omoare pe toţi şi n-aveau să ezite să recurgă chiar şi la bombe nucleare

tactice ca s-o facă.

Dar nu eram noi degeaba Armata Morţilor Vii! Nu ştiu unde a început sau cine a început. Părea pur şi simplu să se întâmple totul deodată. Cumva, noi toţi câţi mai eram ne-am îndesat prada în raniţe, ne-am înarmat cu orice puteam apuca şi… dintr-odată, un tsunami uman porni la asaltul graniţei.

A fost cea mai sângeroasă încăierare neorganizată pe care-a văzut-o vreunul dintre noi, zombi scoşi din minţi împotriva elicopterelor de luptă, a avioanelor de vânătoare şi tancurilor. Câţi dintre ticăloşi am ras în calea noastră? Mai mulţi decât v-aţi putea imagina, credeţi-mă! Eram drogaţi, beţi, cuprinşi de o furie oarbă, şi eram acum de două ori Morţi Vii, cu de două ori nimic de pierdut… sau chiar de trei ori pentru subsemnatul.

Câţi dintre noi au trecut? O mie? Cinci sute? Destui ca să nu vă lase să dormiţi prea mult, cetăţeni! Sute dintre noi, zombii, cu raniţele îndesate cu bani, acte false de identitate şi arme, dincolo de graniţă, în San Diego, vânaţi, muribunzi, trădaţi chiar şi de Armată, cadavre ambulante cărora nu le mai rămăsese nimic de făcut după pofta inimii decât să se răzbune pe voi, jigodiilor!

Iar eu am fost unul dintre ei. Cel mai rău şi cel mai nebun, sau cel puţin aşa îmi place să cred. Trădat, ameninţat de starea terminală, nemaiavând nimic de făcut cu puţinul care-mi mai rămăsese din viaţă în afară de a mă regula până aveam să cad din picioare, luând cu mine cât mai mulţi dintre voi cu putinţă.

UNDA LEWIN

Am condus fără ţintă prin California luni de zile, pe autostrada 101 sau pe cea de pe coastă până la Los Angeles, pe 5 spre San Diego, din nou în sus la Los Angeles, iar 5 către zona Golfului şi iar înapoi, ca o veveriţă într-o cuşcă, ca unul dintre acei predicatori ambulanţi din vechiul Vest.

O Aveam. Zilele mele erau numărate. Aveam nevoie de bani lichizi – pentru benzină, pentru mâncare, pentru un pat într-un hotel, pentru orice tratamente puteam

căpăta, pentru actualizarea benzii de date de pe cardul meu albastru fals. Mă prostituam de câte ori puteam, folosindu-mi întotdeauna interfaţa, pentru că mi-am jurat că nu aveam să fac niciodată nimănui ceea ce-mi făcuse mie Rex. Nu voiam să ajung la starea terminală cu o asemenea pată pe suflet.

Puţin câte puţin, centimetru cu centimetru, alunecam spre clandestinitate. Aţi fi surprinşi cât de mulţi dintre cei cu card negru supravieţuiam în afara zonelor de carantină cu acte false. O Americă secretă, ascunzându-ne sub ochii celor de la PS, descurcându-ne cum puteam, după propriile noastre reguli.

Ne găseam unii pe alţii printr-un soi de a doua vedere imposibil de explicat. Traficanţi de medicamente paliative. Magicieni ai actelor de identitate. Prostituate ca mine.

Şi altfel decât mine.

Existau baruri unde ne întâlneam ca să facem schimb de paliative, acte false şi informaţii. Aici cunoşteai tot soiul de oameni. Traficanţi de paliative şi traficanţi de droguri. Vrăjitori de acte. Curve ca mine, masculine şi feminine, vânzând sex prin interfaţă cetăţenilor serioşi. Şi curve de celălalt fel.

Curve care vindeau sex pe viu.

Era uluitor cât de mulţi oameni cu card albastru erau dispuşi să-şi rişte viaţa pentru chestia adevărată. Era uluitor cât de naivi erau dispuşi unii dintre ei să fie. La început am refuzat să cred poveştile pe care le spuneau prostituatele-peviu prin baruri, chicotind tot timpul, cu răutate. Refuzam să cred că răspândeau cu bună ştiinţă Molima şi râdeau de asta. Refuzam să cred că oamenii cu cârduri albastre puteau fi atât de proşti.

Dar ei erau şi puteau. Şi, după o vreme, am înţeles.

Existau oameni care ar fi plătit preţuri fantastice pentru sex neprotejat cu un alt posesor atestat de card albastru. Existau baruri clandestine pentru sex pe viu unde-şi pierdeau vremea, baruri cu cititoare de carduri de identitate. Alegeai unul dintre neghiobii ăştia, îţi treceai

cârdul fals printr-un cititor şi le urmăreai ochii aprinzându-se când banda afişa albastru; niciun fir către băncile naţionale de date de aici, nu cu oamenii de la PS făcând raiduri în orice asemenea bar despre care puteau prinde vreun indiciu. Erai plătit mai mult pentru o partidă rapidă pe viu decât puteai câştiga într-o săptămână de prostituţie cu interfaţă.

Sigur că eram ispitită. Era vorba de mai mult decât de bani. Nu tânjeam chiar eu după sex pe viu? Nu aşa O Luasem încă de la început? Nu meritau idioţii ăştia cu cârduri albastre ceea ce căpătau?

Cine ştie, aş fi putut sfârşi făcând-o până la urmă dacă nu l-aş fi întâlnit pe sfântul Max, Fecioara Florilor.

Sfântul Max era posesor de card negru. Ducea cu el propriul cititor de carduri şi nu-i păsa de cârdurile false care afişau albastru.

Sfântul Max făcea sex pe viu numai cu posesorii atestaţi de card negru şi nu refuza pe nimeni, nici măcar pe cei mai descompuşi dintre terminali.

Eram într-un bar clandestin din Santa Monica în momentul în care a intrat sfântul Max, şi şase oameni mi-au spus povestea lui înainte chiar s-o aud de pe buzele lui. Sfântul Max era o legendă a Californiei clandestine. Singurul erou adevărat pe care-l aveam.

Max era bisexual: bărbat sau femeie, nu conta pentru el. Şi nu lua niciodată bani. Oamenii îi dădeau de mâncare, îi cumpărau de băut, îi dădeau cele mai noi paliative, îi găseau un pat pe gratis, îl duceau o bucată de drum. „Sunt dependent de bunătatea străinilor”, obişnuia să spună Max. Şi, în schimb, orice străin cu card negru putea conta pe bunătate din partea lui.

Max era bătrân; având în vedere cât de mult supravieţuise cu Dumnezeu ştie câte tulpini ale Molimei în corp, era de-a dreptul antic. Locuise în zona de carantină San Francisco înainte ca aceasta să fi devenit zonă de carantină. Şi era un om care avea o misiune. Avea teoria asta nebunească. Am auzit-o de la el în noaptea aceea, după ce i-am cumpărat ceva de mâncare şi cam şase

pahare de băutură.

— Sunt un rezervor viu al fiecărei tulpini existente a Molimei, draga mea, mi-a spus. Şi fac tot ce-mi stă în putinţă să ţin pasul cu ultimele mutaţii.

Max credea că toţi cei cu cârduri negre aveau obligaţia morală de a face cât mai mult sex pe viu între ei. Astfel încât să grăbească ritmul evoluţiei. Într-un bazin destul de larg de victime ale Molimei infectate încrucişat, virusul ar fi putut să sufere o mutaţie în ceva benign. Sau o imunitate multiplă ar fi putut evolua şi s-ar fi putut răspândi rapid. Un agent patogen care-şi omora gazda era, la urma urmei, un organism prost adaptat şi, atâta vreme cât ne ucidea, la fel eram şi noi.

— Selecţia naturală, draga mea. Pe termen lung, toată lumea urmează s-o Ia, şi o să ne omoare pe cei mai mulţi dintre noi. Dar dacă, din miliardele care vor muri, evoluţia selectează imunitatea multiplă sau o variantă benignă a Molimei, rasa umană va supravieţui. Şi atâta vreme cât paliativele astea mă ţin pe picioare, am intenţia să ajut procesul.

Mie mi se părea o nebunie, şi i-am spus-o, să te expui fiecărei tulpini a Molimei pe care o puteai găsi. Nu însemna asta că starea terminală ar fi sosit doar mai repede?

Sfântul Max ridică din umeri.

— Iată-mă, zise el. Nimeni n-a fost expus la atâtea varietăţi ale Molimei ca mine. Poate că am căpătat imunitate multiplă. Poate că sunt un mutant. Poate că există deja în organismul meu o tulpină benignă.

Zâmbi cu tristeţe.

— Oricum, suntem cu toţii condamnaţi la moarte din clipa în care ne naştem, nu-i aşa, draga mea? Chiar şi bieţii posesori de cârduri albastre. Nu e decât o problemă de cum şi când, şi în căutarea a ce. Şi, la fel ca bătrânul John Henry, am intenţia să mor cu barosul în mâini. Gândeşte-te la asta, Linda.

Şi m-am gândit. M-am oferit să-l duc pe Max de-a lungul coastei şi el a acceptat, şi am sfârşit făcând încet,

împreună, un tur complet al circuitului meu. L-am privit pe Max făcând sex pe viu cu generozitate, cu toţi, fără excepţie, cu puşti ca mine, nou-apăruţi în lumea clandestină, cu hoţi şi prostituate şi cu terminali înfiorători, pe moarte. Nimeni nu lua în serios teoria smintită a sfântului Max. Toată lumea îl iubea.

La fel şi eu. Îmi plăteam drumul cu obişnuitul sex cu interfaţă, iar Max lăsă lucrurile aşa cum erau până când am ajuns în sfârşit înapoi la Santa Monica şi a venit vremea să ne luăm la revedere.

— Eşti tânără, Linda, mi-a zis. Cu paliative destul de bune, ai mulţi ani înainte. În ceea ce mă priveşte, ştiu că mă apropii de capătul drumului. Tu ai curajul să faci asta, draga mea. Bătrânul ăsta pervers ar ieşi din scenă mult mai fericit ştiind că există cineva ca tine să meargă mai departe. Gândeşte-te la asta, draga mea: „O viaţă scurtă, dar fericită”, cum se spune în Armata Morţilor Vii. Şi să nu crezi că nu suntem băgaţi cu toţii în asta.

M-am gândit. M-am gândit la asta multă vreme. Dar n-am făcut nimic până când nu l-am văzut din nou pe Max, până când Max a ajuns pe moarte.

WALTER T. BIGELOW

După două mandate în Adunarea Generală a Virginiei, am candidat pentru Congres şi am fost ales. Dealul Capitoliului era cuprins de tumult, stârnit de Molimă. Politica naţională era inexistentă. Unele state puneau în carantină victimele Molimei, altele nu făceau nimic. Unele state testau oamenii la graniţe, altele considerau acest lucru o violare a constituţiei. Unii reprezentanţi cereau un card personal naţional de sănătate, alţii îl considerau o încălcare a drepturilor civile. Grupurile creştine cereau o politică naţională de carantină. Grupurile pentru drepturile victimelor Molimei solicitau să se pună capăt tuturor restricţiilor asupra libertăţii lor de mişcare. Zeci de cazuri de testare se mişcau greoi spre Curtea Supremă.

După două mandate în care am urmărit paralizia Congresului, Dumnezeu m-a inspirat să concep

Amendamentul Carantinei Naţionale. Am candidat pentru Senat pe baza lui, am primit atât sprijinul creştinilor, cât şi pe cel al victimelor Molimei şi am fost ales cu o majoritate uriaşă.

Amendamentul naţionaliza politica Molimei. Fiecărui stat i se cerea să organizeze zone de carantină proporţionale în suprafaţă şi în bază economică cu procentajul de victime de pe teritoriul său, numita împărţire urmând să fie actualizată la fiecare doi ani. Fiecare cetăţean din afara unei astfel de zone trebuia să poarte un card albastru actualizat. În schimbul acestui lucru, victimelor Molimei li se garantau drepturi civile şi de vot complete în interiorul zonelor lor de carantină, iar comerţul liber cu produse nebiologice era asigurat.

Era corect. Era drept. Era o idee inspirată de însuşi Dumnezeu. Sub conducerea mea, Amendamentul a navigat prin Congres şi a fost acceptat de trei sferturi dintre state în cursul a numai doi ani, după o campanie extenuantă, la scară naţională, în sprijinul votării.

Eram erou naţional. Era an de alegeri prezidenţiale. Mi s-a spus că puteam fi sigur de nominalizare din partea partidului meu, că alegerea mea în funcţia de preşedinte era cât se poate de sigură.

UNDA LEWIN

Sfântul Max s-a prăbuşit brusc în starea terminală avansată. Se afla într-adevăr în pragul morţii atunci când i-am luat urma, în sfârşit, în baraca aflată pe o faleză nu departe de Big Sur. Acolo zăcea, scheletic şi emaciat, corpul său acoperit cu tumori; era aproape în comă.

Dar ochii i s-au deschis când am intrat.

— Am aşteptat-o pe draga mea, a spus el. Nu puteam să plec fără să-mi iau la revedere de la Fecioară…

— Care fecioară? Tu eşti Fecioara, Max.

— Am fost, draga mea.

— O, Max… am exclamat şi am izbucnit în lacrimi. Ce pot să fac?

— Nimic, draga mea… Sau totul.

Ochii lui erau severi şi necruţători în acel moment, şi

totuşi oarecum blânzi şi imploratori.

— Max…

El a dat din cap.

— Mi-ai putea oferi o ultimă partidă de sex pe viu, de adio, mi-a spus.

A zâmbit.

— Aş fi preferat un băiat, desigur, dar cel puţin aş face-o fericită pe bătrâna mea mamă dacă ar afla că m-am îndreptat pe patul de moarte.

M-am uitat la trupul febril, răvăşit de boală.

— Nu ştii ce-mi ceri! am strigat.

— Ba da, ştiu, draga mea. Îţi cer să faci lucrul cel mai curajos pe care l-ai făcut vreodată în viaţa ta. Îţi cer să adopţi crezul unui nebun muribund. Pe de altă parte, nu-ţi cer absolut nimic, din moment ce ai Luat-o deja.

Cum aş fi putut să n-o fac? Avea dreptate în ambele privinţe. Molima avea să mă omoare mai devreme sau mai târziu, indiferent ce-aş fi făcut atunci. Nici măcar n-aş afla vreodată cu dt îmi va scurta durata vieţii acest act de bunătate. Sau dacă miar scurta-o vreun pic. Iar Max murea. Îşi trăise viaţa cu îndrăzneală, în serviciul omenirii, cel puţin aşa cum vedea el lucrurile. Iar eu îl iubeam în clipa aceea mai mult decât iubisem vreodată pe oricine, în întreaga mea viaţă. Şi dacă avea dreptate? Ce altă speranţă avea omenirea? Cum aş fi putut să-l refuz?

Nu puteam.

N-am făcut-o.

După aceea, în timp ce-l ţineam în braţe, mi-a vorbit pentru ultima oară.

— Acum, despre ultima mea dorinţă, a zis el.

— Credeam că tocmai ţi-am îndeplinit-o…

— Ştii bine că nu.

— Atunci?

— Ştii tu, draga mea.

Ştiam. O acceptasem când primisem bărbăţia lui distrusă în corpul meu neprotejat. O ştiam acum. Ştiam că o ştiusem tot timpul.

— Vei prelua această torţă de la mine? a întrebat el,

întinzând mâna.

— Da, Max, o voi face, am promis şi am întins şi eu mâna după obiectul-fantomă.

— Atunci bătrânul pederast poate pleca ferici.

Şi a murit în braţele mele cu un surâs pe buze.

Iar eu am devenit Fecioara. Fecioara Morţilor Vii, aşa cum urmau să mă numească.

JOHN DAVID

San Diego mişuna de agenţi ai PS, care probabil ar fi trimis unităţi de comando să pună mâna pe noi, dacă n-ar fi fost atât de îngroziţi de ce se putea întâmpla dacă populaţia avea să afle că sute dintre noi, zombii, eram liberi şi porniţi pe calea războiului în bătrânele State Unite ale Americii.

Chiar aşa eram, jigodiilor, credeţi-mă! Voi n-aţi fi fost? Mai devreme sau mai târziu aveau să ne prindă pe toţi, iar dacă nu, Molima avea s-o facă. În cazul meu urma să fie mai devreme, nu mai târziu. Aşa că ne-am împrăştiat. Nu ştiu ce-au făcut ceilalţi, dar eu am stat beat şi drogat şi i-am regulat pe viu pe toţi trădătorii cu card albastru pe care am putut pune mâna. Şi am căutat toţi traficanţii de paliative pe care i-am putut găsi. Nici măcar nu ştiam ce sunt jumătate din chestiile pe care mi le injectam, dar ceva din amestec, sau poate chiar amestecul însuşi, părea să încetinească Molima. Nu mă simţeam mai bine, dar se pare că ajunsesem într-o stare stabilă.

Situaţia din Dago nu era însă deloc stabilă, fraţilor. Se transforma într-o fugă după alta. Până la urmă am fost prins de doi proşti de la PS. Ei, descreieraţii ăştia nu erau la înălţimea unui zombi cu abilităţile mele de luptă. În timp ce ei urmăreau unul dintre cârdurile mele false prin banca naţională de date, descoperind că era nul, eu am reuşit să omor jigodiile.

Mi-am luat actele de la cadavre, dar acum banca naţională de date mă marcase drept zombi fugar şi, când au găsit leşurile, au trimis fotografia mea prin fax la fiecare secţie PS din cincizeci de state. Poliţia Sexuală avea o antipatie perseverentă pentru asasinii agenţilor săi,

iar înhăţarea mea a devenit prioritatea numărul unu pentru ei.

Aveam o singură şansă, dar chiar şi aceasta era subţire de tot. Trebuia să dispar într-o zonă de carantină. San Francisco era cea mai mare, aşadar cea mai sigură. De asemenea, părea a fi şi cea mai savuroasă, cel puţin aşa mi se spusese.

Aşa că am şterpelit o maşină şi m-am îndreptat spre nord. Cum să intru pe furiş într-o zonă aveam să-mi dau seama mai târziu… dacă, printr-un noroc oarecare, reuşeam să evit PS-ul destulă vreme încât să ajung acolo.

WALTER T. BIGELOW

Congresul a înfiinţat Agenţia Federală de Carantină pentru a administra Amendamentul Carantinei Naţionale. Avea o putere şi o responsabilitate enorme. A fost iniţiativa înţeleaptă

Congresului, cu care am fost de acord din toată inima, să o izoleze complet de politica de partid. Directorul avea să fie ales după metoda judecătorilor Curţii Supreme – nominalizaţi de preşedinte, confirmaţi de Senat, aflaţi în funcţie pe viaţă, putând fi schimbaţi numai prin punere oficială sub acuzare.

După ce preşedintele a semnat legea, m-a chemat în birou şi a stăruit pe lângă mine să accept numirea. Era amendamentul meu. Eram singurul politician care se bucura atât de încrederea victimelor Molimei, cât şi de a celor cu card albastru.

Toate acestea, ştiam prea bine, erau adevărate. Ceea ce era de asemenea adevărat era că mulţi iniţiaţi săreau ca arşi la gândul unui mandat prezidenţial Bigalow. Aceasta era soluţia politică perfectă.

Era cea mai importantă decizie a vieţii mele şi cea mai dificilă. Elaine ţinuse morţiş să devină Prima Doamnă.

— Nu poţi să-i laşi pur şi simplu să-ţi ia preşedinţia în felul ăsta, a insistat ea.

Miniştrii şi grupurile de posesori de cârduri negre şi politicienii din propriul meu partid, unii sinceri, alţii mai puţin, m-au implorat să accept funcţia de director pe viaţă

al AFC. Săptămâni întregi m-au bătut la cap, în timp ce eu trăgeam de timp şi mă rugam.

Părea că vocea lui Dumnezeu şi cea a diavolului îmi vorbeau prin intermediul soţiei mele, al conducătorilor partidului, al oamenilor lui Dumnezeu, al oamenilor puterii, sfinţi şi păcătoşi bătându-se pentru posesia sufletului meu. Dar care era vocea lui Dumnezeu şi care era a lui Satan? Care îmi era adevărata datorie? Ce voia Dumnezeu să fac?

În cele din urmă am plecat într-un loc de retragere solitar din deşertul Utah, în Parcul Naţional Zion. Am postit. M-am rugat. I-am cerut lui Iisus să-mi vorbească.

Şi, după multă vreme, un glas mi-a vorbit într-o viziune.

— Tu eşti noul Moise, pe care l-am ales să conducă poporul Meu să iasă din pustiu, mi-a spus. Nu ţi-am poruncit să devii conducător de oameni? Cei care-ţi vor refuza puterea sunt agenţii Duşmanului.

Apoi însă o altă voce, mai puternică şi mai plăcută, a cuvântat dintr-o lumină albă, puternică, şi am ştiut că acesta era cu adevărat Iisus, şi mi-am dat seama al cui fusese primul glas.

— Te-am salvat de Molimă şi de propria ta dorinţă păcătoasă în ceasul tău de restrişte, mi-a spus El. Te-am ridicat din groapă, aşa încât să faci voia lui Dumnezeu pe Pământ. Aşa cum mi-am dat viaţa pentru a mântui oamenii de păcat, tot astfel trebuie să lepezi tu puterea lumească pentru a mântui oamenii de firea lor întunecată. Aşa cum Dumnezeu M-a ales pe Mine pentru Patimile mele, te-am ales şi eu pe tine pentru ale tale.

M-am întors din deşert la Washington şi m-am supus. Am lăsat în urmă gândul slavei lumeşti. Au fost unii care au chicotit când am acceptat această numire. Au fost unii care au râs când am spus naţiunii că am făcut-o la porunca lui Iisus.

Chiar şi soţia mea mi-a spus că am fost un neghiob şi între noi s-a căscat de-atunci o prăpastie pe care n-am ştiut nicicum s-o vindec. Am devenit străini unul faţă de

celălalt, împărţind acelaşi pat conjugal.

O, da, am plătit scump pentru că m-am supus voinţei lui Dumnezeu. Dar, deşi era posibil să-mi fi pierdut pe vecie şansa de-a accede la puterea lumească şi am împietrit inima soţiei mele împotriva mea, am rămas neclintit şi puternic.

Pentru că Dumnezeu mă salvase în acel dormitor pe care-l împărţeam cu Gus şi îmi acordase harul şi mântuirea. Iar Iisus mi-a spus adevărul în deşert, în prezenţa Duşmanului, şi m-a salvat din nou. Şi astfel, în adâncul inimii, am ştiut că am făcut ceea ce era drept.

DR. RICHARD BRUNO

Cum am putut să fac un asemenea lucru? Cum am putut eu, dintre toţi oamenii, să fiu atât de naiv încât s-o Iau de la o prostituată-pe-viu? Aşa cum spunea o zicală străveche, un penis sculat nu are conştiinţă. Şi nu i se spune degeaba unui neghiob că-i prost ca o pulă.

Pentru aniversarea mea de patruzeci de ani, m-am îmbătat regeşte şi m-am drogat în mod cinstit, apoi am cerut un cadou special de ziua mea de la Marge. Chiar era prea mult de cerut din partea propriei soţii, în noaptea ritualului de trecere a crizei vârstei mijlocii? Sex tandru, pe viu, pentru Fatidicul Patruzeci? Aveam amândoi card albastru. Marge abia dacă avea o viaţă sexuală. îi fusesem necredincios doar cu maşinile de sex sterilizate cu radiaţii.

Eram beat, drogat şi ameţit, dar ea era complet iraţională. A refuzat. Când am încercat s-o pipăi, s-a încuiat în dormitor şi mi-a zis să mă duc să mi-o vâr într-una dintre blestematele mele de maşini de sex.

Am ieşit pe străzi clătinându-mă, scos din minţi de droguri, dureros de disperat, cu o erecţie turbată amplificată de a patruzecea aniversare. Dar nu m-am strecurat la obişnuitul salon cu maşini de sex. Ooo, nu; asta era ceea ce-mi spusese Marge să fac, nu-i aşa?

În schimb, am găsit unul dintre barurile acelea clandestine pentru sex pe viu. Ca să fac din lunga şi vechea poveste una modernă şi scurtă, am agăţat o prostituată. Ne-am introdus cârdurile în cititorul barului şi,

desigur, amândouă au ieşit albastre. M-am dus în camera ei şi am făcut sex în toate felurile care mi-au trecut prin cap şi într-unele care păreau propriile ei invenţii.

M-am întors acasă pe şapte cărări, încă beat, şi am adormit buştean pe canapea. În Dimineaţa de După…

Dumnezeule!

Dincolo de înfiorătoarea mahmureală inevitabilă şi de acuzaţiile conjugale, m-am trezit conştient de întreaga grozăvie a ceea ce făcusem. În starea mea prezentă, de trezie şi de detumescenţă, ştiam mult prea bine cât de multe cârduri albastre false se învârteau prin barurile de sex pe viu. Oare…?

Mi-am făcut singur testele standard în propriul meu laborator vreme de şase zile. În cea de-a şasea zi au ieşit negre. Am cultivat virusul ticălos şi s-a dovedit a fi o varietate a Molimei pe care n-o mai văzusem.

De-acum eram pregătit pentru inevitabil. Îmi făcusem planurile. Din fericire, aveam zece săptămâni până la următoarea actualizare a legitimării, zece săptămâni în care să realizez ceea ce ştiinţa medicală nu reuşise să realizeze în douăzeci şi ceva de ani de încercări.

Dar aveam o motivaţie. Dacă nu reuşeam, în zece săptămâni aveam să-mi pierd cârdul albastru, slujba, menirea în viaţă, soţia şi familia, fără să am pe cine să dau vina în afară de mine însumi. În acel moment nici măcar nu mă gândeam la faptul că, peste toate acestea, eram condamnat la moarte, în cele din urmă. Ceea ce urma să se întâmple peste zece săptămâni era un dezastru mai mult decât suficient încât să mă ţină la lucru douăzeci de ore pe zi… sau cel puţin aşa părea.

Creatură înnebunită cum eram, am avut o idee nebunească, una spre care, privind în urmă, am văzut că mă îndreptasem în tot acest timp.

Munca mea la vaccinurile-casetă era deja foarte avansată, aşa încât n-ar fi fost oare posibil s-o împing mai departe cu un pas şi să sintetizez un vaccin-casetă auto-programabil? Forţam astfel limitele posibilului ştiinţific, dar era singura mea speranţă. O idee nebunească, da, dar

n-a fost oare dintotdeauna nebunia vecină cu limita inspiraţiei?

Am desfăcut un virus al Molimei până la nucleul inofensiv, după metoda obişnuită. Dar nu m-am apucat să încerc obişnuitele serii de variante de înveliş antigen. Am început să meşteresc o serie de nanomanipulatori din fragmente de AM, „tentacule" moleculare.

Ceea ce urmăream să obţin era un organism care să infecteze aceleaşi celule ca Molima. Acesta ar invada orice tulpină de virus ar găsi, ar distruge nucleul şi ar înfăşură învelişul antigen în jurul lui însuşi, foarte asemănător cu felul în care un crab sihastru se târăşte înăuntrul unei cochilii abandonate pentru a-şi proteja goliciunea în faţa lumii.

Într-adevăr: un vaccin cu virus dezactivat, dar capabil încă să se reproducă, un organism care-şi reprogramează continuu învelişul antigen pentru a imita invadatorii mortali, folosind cadavrele Duşmanului pentru a stimula producerea de anticorpi la acesta, o fabrică-vaccin-casetă vie, autoprogramabilă, în interiorul propriului meu corp.

Teoria era simplă, ingenioasă şi elegantă. Sintetizarea efectivă a unui asemenea cuirasat molecular era însă cu totul altceva…

UNDA LEWIN

Povestea a ceea ce s-a întâmplat pe patul de moarte al sfântului Max a devenit o legendă a lumii clandestine. Câtă vreme Max fusese bătrân şi-şi depăşise de mult orice speranţă raţională de supravieţuire, eu eram tânără, păream sănătoasă şi ceea ce riscam era imediat vizibil.

Ca şi sfântul Max, Fecioara oferea alinarea cărnii sale oricui o cerea. Îmi dăruiam pe gratis trupul tinerilor cu card negru ca mine, terminalilor în putrefacţie şi fiecărui posesor clandestin de card negru dintre cele două categorii.

Poate pentru că eram tânără, poate pentru că eram prima convertită la viziunea sfântului Max îndeajuns de îndrăzneaţă ca să o pună în practică, poate pentru că eram

atât de naiv de sinceră în legătură cu asta, mai mult decât fusese el, poate pentru că păream să am o sănătate atât de solidă, existau unii care credeau acum în asta, care credeau în mine, în Crezul Fecioarei. Dacă sfântul Max fusese Iisus al nostru, iar eu eram Pavel, existau de-acum şi alţi apostoli care răspândeau Crezul. Nu erau decât vreo câteva zeci, dar eram categoric superiori numeric celor doisprezece apostoli iniţiali ai creştinismului.

Răspândeam Crezul Sfântului Max şi al Fecioarei Morţilor Vii. Câştigam adepţi cu speranţa şi cu trupurile noastre, în timp ce hoinăream de la un capăt la altul al Californiei. Tulpinile Molimei aveau să se împrăştie mai repede acum. Puteau muri mai curând milioane de oameni care ar fi putut supravieţui mai mult. Dar nu eram cu toţii oricum condamnaţi la moarte, cârduri albastre sau cârduri negre, în aceeaşi măsură?

Milioane de vieţi puteau fi scurtate, dar din toată această moarte, specia putea supravieţui. Aveam să-i aruncăm Molimei provocarea, faţă în faţă, în singurul fel în care puteam – iubire împotriva disperării, sex împotriva morţii. Aveam să forţăm pasul evoluţiei şi/sau să murim încercând acest lucru.

Atâta timp cât ne va fi fost dat să trăim, aveam să trăim liberi, iubind şi luptând pentru supravieţuirea speciei, ca bărbaţi şi femei. Mai bine în foc decât în gheaţă.

WALTER T. BIGELOW

Am făcut aşa cum a poruncit Dumnezeu, împlineam lucrarea Lui, dar diavolul continua să mă chinuiască. Elaine rămânea distantă şi rece, iar Molima continua să se întindă, în ciuda tuturor eforturilor mele. Apoi, în cele din urmă, Satan, nemulţumindu-se cu atât, a întins mâna şi a pus stăpânire pe Billy al meu.

Billy, fiul pe care l-am crescut cu atâta grijă, fiul care, spre bucuria mea, a descoperit Lumina la vârsta de paisprezece ani, a început să se poarte ciudat, ştergând noaptea pe jos în camera lui, încuindu-se în baie perioade suspect de lungi. Nu era nevoie să fiu director la Agenţia

Federală de Carantină ca să bănuiesc ce se întâmpla; orice tată, bun creştin, ar fi putut citi semnele.

Eram pregătit să găsesc pornografii când am căutat prin camera lui, într-o dimineaţă, după ce a plecat la şcoală, dar nimic nu m-ar fi putut pregăti pentru natura abjectă a mizeriei pe care am găsit-o. Fotografii cu bărbaţi făcând sex pe viu între ei. Cu băieţi tineri. Fotografii de băieţi goi, în cele mai lascive poziţii. Şi, încă şi mai rău, desene oribile cu băieţi şi fete prinşi în actele cele mai imposibile şi revoltătoare cu maşini de sex, monstruozităţi automate cu vulve groteşti, organe peniene imense, modelate pentru a simula animale, roboţi, extratereştri cu tentacule din spaţiu.

M-am clătinat. Mi s-a încreţit pielea pe mine. Mi-am simţit stomacul ca de gheaţă. Şi, lucrul cel mai rău, diavolul a făcut carnea mea slabă să devină dezgustător de excitată, în timp ce toate acele amintiri groaznice şi chinuitoare despre Gus mi-au năvălit între picioare ca să mă bântuie.

Revoltat, îngrozit, tremurând de indignare şi de descumpănire, am fost silit să aştept până seara ca să-l iau la întrebări, iar diavolul mi-a dat o a doua lovitură, la birou, căci aceasta a fost ziua în care au apărut în cutia mea poştală electronică primele rapoarte despre cultul satanic al Fecioarei Morţilor Vii.

Sigur că ştiam că existau sute de mii, poate chiar milioane de posesori de cârduri negre care trăiau clandestin în afara zonelor de carantină, legitimându-se cu cârduri albastre false şi răspândindu-şi murdăria printre nevinovaţi. Prindeam sute dintre ei în fiecare săptămână.

Dar asta… asta… asta era lovitura de maestru a lui Satan!

Acolo, în California, se afla o femeie (sau poate mai multe?) cunoscută sub numele de Fecioara Morţilor Vii, clar posedată de Adversar şi făcându-i lucrarea pe deplin conştientă, recrutând şi pe alţii în cultul ei satanic, răspândindu-şi minciunile şi Molima în cercuri mereu mai largi.

Posesorii de cârduri negre îşi ofereau carnea în mod deschis colegilor lor cu cârduri negre, împrăştiind tulpini multiple ale virusului Molimei în întreaga lume clandestină. Interogatoriile păreau să indice că aceşti robi ai lui Satan chiar credeau că sunt mântuitorii speciei, că, într-un mod mistic, grăbeau cursul evoluţiei, că din împerecherile lor păcătoase şi mortale avea să evolueze cumva o varietate a omenirii care să fie imună la Molimă.

Nu degeaba e numit Necuratul Prinţul Minciunilor degeaba. După cât se părea, chiar reuşise să convingă aceste biete creaturi osândite de dreptatea sa, folosind cu viclenie poftele lor înnebunite de disperare şi întorcându-le împotriva noastră, a tuturor, dându-le o scuză cu adevărat diabolică în care să se bălăcească, până când mureau cu convingerea că făceau lucrarea Domnului.

Îşi râdea de ei şi de mine prin faptul că îşi punea servitorul să se ascundă sub apelativul Maicii lui Iisus!

Am dat ordinele necesare. Nimicirea cultului Fecioarei trebuia să fie prioritatea numărul unu a PS. Arestaţi oamenii ăştia! Dacă se opune vreunul, împuşcaţi-l mortal! închideţi cât mai multe baruri pentru sex pe viu. Şi faceţi totul cât mai bătător la ochi cu putinţă. Răspândiţi frica de mânia lui Dumnezeu şi de PS printre membrii lumii clandestine.

După o asemenea zi, am fost silit să mă întorc acasă şi să-l iau la rost pe Billy. Am avut parte de tăgăduieli, mărturisiri printre suspine, promisiuni de căinţă şi aplicări de pedepse aspre. Mi-am făcut datoria patriotică şi datoria de tată. A fost greu, dar am îndeplinit voia lui Dumnezeu şi mi-am câştigat atâta pace sufletească câtă putea găsi un om simplu în aceste împrejurări groaznice.

Dar Satana nu terminase cu mine. A pus mâna pe Elaine, buna mea nevastă creştină, şi a împins-o să dea drumul celei mai înfiorătoare tirade.

— Cum poţi avea inima atât de împietrită? m-a întrebat ea. Nu stau lucrurile destul de rău pentru tinerii care cresc în vremurile astea? N-ar trebui să-i interzici lui Billy o masturbare sigură.

— E împotriva legilor lui Dumnezeu! În plus, socoteai asta revoltător, nefiresc…

— Sigur că e nefiresc, Walter! La ce altceva te poţi aştepta când lucrul cel mai firesc din lume este singurul pe care niciunul dintre noi nu-l mai poate face!

— Elaine…

— Dacă ai fi bărbat adevărat, Walter T. Bigalow, dacă ai fi creştin adevărat, dacă ai fi un tată iubitor adevărat, l-ai duce pe bietul băiat la un salon cu maşini de sex şi i-ai arăta cum să obţină o uşurare nevătămătoare!

Timp de o clipă ce păru infinită nu mi-am putut crede urechilor. Asta nu putea fi Elaine! apoi însă am înţeles, această blasfemie perfidă venea de pe buzele ei, dar biata mea soţie era doar un instrument. Vocea care spunea aceste lucruri îngrozitoare prin intermediul ei îşi dezvăluise identitatea prin însuşi faptul de a face o bună creştină să le rostească.

— Te cunosc… am murmurat.

— Nu, nu mă cunoşti, Walter Bigalow, nu mă cunoşti câtuşi de puţin!

— Piei din faţa mea…

— Fă cum vrei! a strigat ea.

Şi s-a încuiat în dormitor, lăsându-mă să petrec o noapte de nesomn în camera de zi, rugându-mă lui Iisus, cerând să aflu de ce m-a uitat astfel în prezenţa duşmanului.

JOHN DAVID

Mi-am croit drum de-a lungul coastei către San Francisco cât se putea de încet, petrecând aproape o lună la Los Angeles, care era mare şi se tot întindea, şi era un oraş numai bun să petreacă un zombi în el. Erau baruri de sex neprotejat din belşug, ultimul lot de paliative părea să fi oprit boala, arătam bine, aveam o mulţime de cârduri albastre false şi puteam să mă regulez pe viu până la epuizare. Era aproape prea uşor.

Şi apoi, într-o noapte, am aflat de ce.

M-am lăsat agăţat pe stradă de scrântita aia sexy care mi-a zis că mi-ar oferi o partidă pe viu gratuită dacă

aveam card negru, dacă puteţi crede aşa ceva. Ei, era frumoasă, eu eram drogat bine şi într-o dispoziţie oarecum ciudată, aşa că am băgat-o pe-o alee, i-am dat-o şi apoi am anunţat-o despre minunata mea identitate secretă ca zombi purtător de card negru din Armata Morţilor Vii, aşteptându-mă să mă delectez privind-o cum o ia razna.

Numai că n-a luat-o razna. Mi-a zâmbit. Pe naiba, chiar m-a sărutat şi mi-a zis că împlineam Lucrarea Fecioarei, fie că ştiam, fie că nu.

Ce face? Cine?

Şi mi-a spus.

Mi-a spus că, indiferent dacă ştiam sau nu, eram acum soldat într-o altă armată, o armată numită Amanţii Fecioarei, a cărei misiune era să facă sex pe viu cu cât mai mulţi oameni posibil, în scopul de a salva specia. Puteţi crede aşa ceva, fraţilor? Că, într-un fel oarecare, prin faptul că noi toţi pe Dăm unul altuia cât mai multe tulpini ale Molimei, am putea sfârşi prin a obţine fiinţe umane multiimune.

Data viitoare când vi se va spune că L.A. e plin de tot soiul de trăsniţi, credeţi, fraţilor!

În curând însă trăsneala a început să devină de rău augur. Agenţii PS roiau peste tot prin barurile de sex pe viu ca muştele pe baliga de cal, trecând fiecare client pe care-l prindeau prin banca naţională de date, indiferent câtă vreme le-ar fi luat. Casele conspirative clandestine nu mai erau atât de sigure.

Înşfăcau oameni la întâmplare de pe stradă şi curăţau pe oricine arăta cea mai mică rezistenţă. Poliţia Sexuală devenise deodată cu adevărat agitată.

N-am aflat niciodată dacă erau porniţi împotriva mea şi a camarazilor mei zombi sau era altceva la mijloc; vreau să spun că, după ce am scăpat de câteva ori ca prin urechile acului, era limpede că nu câştigam nimic dacă zăboveam prin preajmă ca să aflu mai mult. Paliativele începeau iar să-şi piardă efectul şi arătam din ce în ce mai bătător la ochi şi mai jalnic. San Francisco părea din nou cea mai bună şansă, până la urmă.

Am şterpelit încă o maşină şi m-am îndreptat din nou spre nord, ţinându-mă departe de centrele populate, regulându-mă pe viu pe drumul lent spre centrul Californiei, urmând un fel de circuit clandestin secret.

Mă simţeam cu adevărat în largul meu, odată ce am prins şmecheria şi am luat-o pe urmele poveştilor. Scrântita din L.A. mă pusese pe drumul cel bun. Nu trebuia să le spun tâmpiţilor ăstora decât că îndeplineam Lucrarea Fecioarei şi mi-ar fi făcut orice.

DR. RICHARD BRUNO

A fost foarte dificil, dar micul meu cuirasat a fost gata cu cinci zile mai devreme, şi era chiar mai elegant decât conceptul iniţial. Ca şi Molima însăşi, infecta prin vectorii obişnuiţi, sexuali sau intravenoşi, colonizând sperma, sângele şi membrana mucoasă. Spre deosebire de Molimă, nu intervenea în activitatea sau în producerea leucocitelor. Lipsit de un înveliş antigen, era „invizibil" pentru sistemul imunitar al gazdei.

Fiind un retrovirus, avea să se inscripţioneze singur în genomurile-gazdă, astfel încât, atunci când se exprima, în timpul reproducerii celulare, avea să invadeze încă două celule, un proces care urma să continue până când toate celulele-gazdă potrivite erau infectate.

Dacă un retrovirus invadator ar fi fost întâlnit în timpul fazei de exprimare, cuirasatul ar fi distrus nucleul activ şi s-ar fi înfăşurat în învelişul antigen „mort". Dacă gazda ar fi avut deja anticorpi la aceste antigene, acea varietate ar fi murit. Dacă nu, s-ar fi rescris până la urmă într-un genom-gazdă, pierzând „carapacea" antigen în cursul procesului.

Astfel, când un retrovirus ar fi invadat gazda, fluxul sanguin al gazdei ar fi devenit saturat cu învelişuri antigen goale ale invadatorului, la care sistemul imunitar al gazdei ar fi format până la urmă anticorpi, oferind imunitate la invadator exact în modul în care o face un vaccin „cu viruşi dezactivaţi".

Nu doar ar fi creat imunitate la toate tulpinile virusului Molimei, ci ar fi imunizat automat gazda

împotriva tuturor retroviruşilor. Şi, asemeni Molimei, s-ar fi răspândit prin contact sexual.

Asta era ceea ce prevedea analiza mea moleculară. Rămânea doar să testez cuirasatul. Exista însă o lege strictă împotriva introducerii în gazde umane a unui organism viu, confecţionat genetic, capabil de reproducere în afara laboratorului, chiar şi în scopul testării. Ar fi fost nevoie de o lege a Congresului care să-mi permită să încep testele pe oameni şi, chiar şi atunci, ar fi putut trece ani până când cuirasatul avea să primească aprobarea FDA[5].

Eu nu aveam decât cinci zile. Peste cinci zile îmi venea rândul la actualizarea cârdului de legitimare. Dacă din teste ieşea negru, ceea ce avea să se întâmple, mi-aş fi pierdut slujba, aş fi fost aruncat fără prea multă ceremonie în zona de carantină San Francisco şi totul ar fi fost pierdut.

Aveam o singură şansă de a-mi păstra cârdul albastru destul timp ca să apuc întregul proces, de la un capăt la altul. Eu însumi trebuia să fiu primul subiect de test. Dacă nu mergea, oricum era totul pierdut. Dacă mergea – şi eram convins că o să meargă – nimeni nu avea să afle vreodată că încălcasem regulile FDA.

Aşa că mi-am injectat cultura de vaccin-cuirasat. Trei zile mai târziu trupul meu era eliberat de Molimă. Am luat un pic de sânge şi l-am expus la alte tulpini ale Molimei, precum şi la diferiţi alţi retroviruşi. Cuirasatul meu i-a omorât pe toţi.

L-am sunat pe Harlow Prinz, preşedintele de la Sutcliffe, şi i-am cerut o întâlnire specială a comitetului director, la care am promis să prezint cel mai mare progres în domeniul medicinei din ultimii cincizeci şi ceva de ani. Aproape că le auzeam exclamaţiile de entuziasm.

Nobelul pentru medicină părea o certitudine.

Şi, văzând cum cuirasatul avea să se răspândească prin contact sexual fără să mai fie nevoie de prohibitiva – din motive economice – inoculare în masă, acesta putea

5 Food and Drug Administration - Administraţia pentru Alimente şi Medicamente, agenţie guvernamentală în SUA. (n. r.)

să elimine Molima la fel de bine şi din purulenta lume a treia, aşa că un al doilea Nobel, de data asta pentru pace, ar fi putut să nu fie dincolo de limitele posibilului.

WALTER T. BIGELOW

Elaine refuza cu desăvârşire să facă sex prin interfaţă cu mine. Refuza să doarmă în acelaşi dormitor cu mine. Arăta dispreţ pentru bărbăţia mea. Mâncărurile erau nefierte sau prea fierte sau preparate neglijent. Treburile gospodăriei erau din ce în ce mai prost făcute. Continua să insiste să-l introduc pe Billy în saloanele cu maşini de sex şi numea refuzul meu îndreptăţit „necreştinesc".

N-o mai recunoşteam pe femeia cu care trăiam. Elaine se purta ca o femeie cu o viaţă secretă, chiar ca o femeie care ascunde o relaţie extraconjugală. Era oare posibil? De cât timp se petrecea? îşi bătuse joc de mine în toţi anii ăia?

Sigur că aveam resursele necesare să aflu. Am pus să fie urmărită. Dar ceea ce au dezvăluit rapoartele nu era un amant.

Existau relatări scrise. Existau fotografii. Exista chiar un film clandestin obţinut cu ingeniozitate.

Elaine era dependentă de maşinile de sex.

Aproape în fiecare zi, când eu eram la lucru ea vizita unul dintre cele câteva saloane cu maşini de sex şi stătea cel puţin o oră, angajându-se în perversiuni sexuale cu maşinile, făptuind orori pe care nici măcar nu le crezusem posibile până atunci.

Când am pus-o în faţa dovezilor, a recunoscut sfidătoare că o făcea în secret de ani de zile.

— Pur şi simplu nu mă satisfăceai, Walter.

— Femeie adulteră!

— Adulteră? Chiar dimpotrivă! Am făcut-o ca să mă feresc să devin adulteră!

— E împotriva legii lui Dumnezeu!

— Arată-mi ceva în scripturi care să se opună!

— E păcatul lui Onan!

— Doamne Dumnezeule, Walter, e Molima, nu-ţi dai seama?

— Sigur că-mi dau seama! Dumnezeu ne pune la încercare, iar tu n-ai fost la înălţime.

— Eu n-am fost la înălţime? Sau El?

— Blasfemie!

— Aşa crezi? a insinuat ea. Poate fi Dumnezeul Iubirii al lui Iisus cel care ne-a luat nici mai mult nici mai puţin decât dragostea naturală şi ne-a silit la toate perversiunile astea? Uite ce s-a-ntâmplat cu noi! Uite ce s-a-ntâmplat cu Billy! Undei iubirea lui Dumnezeu în toate astea?

— Diavolul e cel care ne chinuie, nu Dumnezeu, Elaine!

— Asta-ţi zic şi eu, Walter Bigalow! Molima e opera diavolului, nu a lui Dumnezeu! Aşa că tot ceea ce ne ajută să supravieţuim chinurilor Satanei – interfeţele, maşinile de sex – trebuie să fie din îndurarea lui Dumnezeu. Iisus ne iubeşte, nu-i aşa? Nu poate să vrea ca noi să suferim mai mult decât trebuie!

Şi atunci am ştiut sigur.

Nu e numit Prinţul Minciunilor degeaba.

Elaine a mea nu avea nici răutatea spiritului şi nici viclenia minţii necesare pentru a-mi spune asemenea lucruri. Era clar posedată de diavol.

Datoria creştină şi cea de soţ coincideau. Am pus-o pe Elaine sub arest clandestin la domiciliu şi am început să consult exorcişti.

DR. RICHARD BRUNO

Erau cu toţii acolo – Harlow Prinz, preşedintele Corporaţiei Sutcliffe, Warren Feinstein, preşedintele consiliului de administraţie, şi întregul comitet director. Aveau toţi semne de dolari în ochi atunci când mi-am început prezentarea. Au ascultat într-o tăcere fascinată în timp ce vorbeam mai departe, o tăcere care a devenit curând ameninţătoare şi sinistră, pe măsură ce avansam.

Încheierea prezentării s-a petrecut într-o linişte de cimitir, care părea a se prelungi o veşnicie.

— Ăă… aveţi întrebări?

— Acest… virus-cuirasat e un organism autoreproducător? Se va reproduce singur în afara

laboratorului?

— Exact.

— Şi se răspândeşte la fel ca Molima?

— Poate fi transformat cu uşurinţă într-o pandemie.

— Cine a avut acces la această informaţie?

— Păi, nimeni din afara acestei încăperi, le-am răspuns. L-am făcut de unul singur.

Ca un cristal care se dizolva brusc într-o soluţie, atmosfera mormântală s-a risipit într-o serie de discuţii încrucişate şoptite. După câteva minute Prinz a răcnit nişte ordine în staţia de comunicaţii:

— Securitatea în laboratorul doisprezece! Etanşaţi-l! Nimeni nu intră şi nu iese decât la ordinele mele personale! Duceţi acolo echipe de decontaminare şi executaţi procedurile de cod negru!

— Cod negru? am strigat. Nu-i niciun cod negru în laboratorul meu! Niciun agent patogen scăpat în libertate! Nu…

— Taci din gură, Bruno! N-ai făcut deja destul? se răsti Prinz la mine. Ai creat un parazit uman artificial, imbecilule! FDA o să ne crucifice!

— Dacă raportăm… a vorbit încet Feinstein.

— Da… a replicat Prinz.

— Ce-ai să faci, Harlow?

— Am făcut deja. O să urmăm procedura maximă de cod negru. Incinerăm conţinutul laboratorului doisprezece, apoi pompăm până sus sticlă topită. Rămâne totul o problemă internă. Nu s-a întâmplat niciodată.

— Dar cum rămâne cu el?

— Adevărat… a rostit Prinz încet. Securitatea în sala consiliului! s-a răstit apoi în staţie.

— Ce naiba se petrece? am reuşit în sfârşit să întreb.

— Ai comis o încălcare foarte serioasă a regulilor FDA, doctore Bruno, mi-a spus Feinstein. Una care ar putea avea consecinţe grave pentru companie.

— Dar e o descoperire monumentală! am strigat. N-aţi auzit niciun cuvânt din ce-am spus? E o cură pentru toate varietăţile posibile de Molimă! O salveze ţara de…

— O să distrugă Sutcliffe, cretinule! a strigat Prinz. Cincizeci şi doi la sută din venitul nostru brut vine din vaccinurile pentru Molimă, iar alte douăzeci şi unu de procente din vânzarea de paliative! Iar blestematul tău de cuirasat e o boală venerică, omule – nici măcar n-ar fi un produs care să se vândă!

— Dar cu siguranţă că interesul naţional…

— Mă tem că nu te-ai gândit câtuşi de puţin la interesul naţional, doctore Bruno, a zis Feinstein, mult mai potolit. Partea industriei medicale în produsul naţional brut a fost de ani de zile de douăzeci şi cinci la sută, iar Molima este împletită inextricabil în economie; cuirasatul tău ar grăbi o recesiune masivă.

— Şi ar distruge întreaga raţiune de a fi a politicii noastre faţă de lumea a treia.

— Ar distruge alianţa sovieto-chinezo-americano-japoneză, reaprinzând războiul rece.

— …Ducând la o apocalipsă nucleară şi la distrugerea întregii noastre specii!

Ce înşiruire monstruoasă de sofisme! Ce nebunie absolută! Ce rahat complet egoist şi dezgustător! Nu puteau fi serioşi!

Chiar atunci însă doi gardieni înarmaţi au intrat în camera consiliului, iar prezenţa lor m-a obligat brusc să-mi dau seama cât de serios era comitetul. Distrugeau deja organismul. Din punctul lor de vedere, revoltător de rece, oribila lor logică era absolut corectă. Virusul-cuirasat ar reduce industria medicală la o umbră economică a ceea ce fusese. Sutcliffe s-ar nărui. Iar slujbele şi averile lor s-ar duce…

— Doctorului Bruno nu i se va permite să părăsească această clădire sau să comunice cu exteriorul, le-a ordonat Prinz gardienilor.

Aceştia au traversaat încăperea şi s-au aşezat de-o parte şi de alta a scaunului meu, cu pistoalele pregătite.

— Ce-o să facem cu el?

Cât de departe ar merge de fapt ca să-şi protejeze propriile lor interese?

— Poate că doctorul Bruno a păţit un accident nefericit în laborator… a vorbit Prinz fără grabă.

Dumnezeule, chiar vorbeau serios?!

— Cu siguranţă, nu vrei să sugerezi…? a exclamat Feinstein, oarecum înspăimântat.

— Organismul este distrus chiar acum, putem şterge notiţele cu privire la cercetare din băncile de date, nimeni altcineva nu ştie, nu prea ne putem permite să lăsăm urme, a observat Prinz. Ai vreo idee mai bună, Warren?

— Dar…

Intrasem în panică? Devenisem unul dintre ei? Acţionam şi eu din interes necruţător, sau urmam o necesitate mai înaltă? Sau toate patru la un loc? Cine poate spune? Tot ceea ce ştiam în acel moment era că viaţa mea era în joc, că trebuia să-mi obţin prin vorbe ieşirea din camera aceea, iar cuvintele mi-au ieşit din gură înainte chiar să le gândesc, sau cel puţin aşa părea.

— Un milion de dolari pe an, am izbucnit.

— Ce?

— Ăsta-i preţul meu pentru tăcere. Vreau ca salariul să-mi fie mărit la un milion pe an.

— Asta-i ridicol!

— Este? Ai spus chiar tu că e în joc supravieţuirea Corporaţiei Sutcliffe. Ar fi ieftin şi la dublul unui asemenea preţ!

— E mai ieftin şi mai sigur să eliminăm problema permanent, zise Prinz.

— Pe toţi Dumnezeii, Harlow, vorbeşti despre crimă! a strigat Feinstein. Sugestia doctorului Bruno este mult mai… raţională. N-o să fie dispus să vorbească atâta vreme cât îl plătim cu un milion pe an pentru tăcere!

— Are dreptate, Harlow!

— Cealaltă variantă e prea riscantă.

— Nu-mi place, nu putem avea încredere…

— Va trebui să fie de acord să accepte o numire în comitet, a insistat Feinstein. Ceea ce înseamnă că acceptă în cunoştinţă de cauză responsabilitatea legală pentru acţiunile noastre. În plus, distrugem organismul, nu-i aşa?

Cine l-ar crede, oricum?

— Vei accepta condiţiile lui Warren? m-a întrebat Prinz.

Am încuviinţat din cap, fără să scot un cuvânt. În acel moment aş fi fost de acord cu orice mi-ar fi îngăduit să ies viu din clădire.

Abia mai târziu, în maşină, pe drum spre casă, am cântărit consecinţele a ceea ce acceptasem, m-am gândit la ce naiba aveam să fac în continuare. Ce-aş putea să le spun lui Marge şi lui Tod? Cum aş putea explica enormele bogăţii, brusc apărute?

Şi cum rămânea cu misiunea mea, cu jurământul lui Hipocrat, cu datoria către omenirea în suferinţă? Aceste imperative mai existau încă, iar hotărârea încă îmi aparţinea. Pentru că, din fericire, comitetul ignora faptul că virusul-cuirasat nu fusese complet distrus. Remediul absolut pentru Molimă era încă viu şi se reproducea în corpul meu. Eram imun la toate varietăţile posibile de Molimă.

Iar această imunitate era contagioasă.

JOHN DAVID

Mi-am urmat drumul de-a lungul coastei către zona Golfului, iar acolo m-am împiedicat, fraţilor. Eram mereu în mişcare – San José, Marin County şi înapoi, în cercuri mici. Oamenii PS erau peste tot, erau cu adevărat paranoici, arestau oameni la întâmplare de pe stradă, şi nu erau doar pe urmele celor ca mine.

Venise ordin din locurile obişnuite să mărească presiunea. Cercurile de poliţişti din jurul barurilor de sex pe viu erau mai strânse decât o gaură de cur. Toţi cei pe care-i înhăţau îşi vedeau cârdurile rulate prin banca naţională de date. Erau bariere pe şosele şi blocaje în trafic lungi de cincisprezece kilometri. Unii oameni dispăreau pentru totdeauna. Iar în lumea clandestină umbla zvonul că făceau toate astea pentru a pedepsi cât de aspru ştiau ei pe oricine care „împlinea Lucrarea Fecioarei”.

Iar ăsta eram eu, fraţilor. Eram hotărât oricum să

regulez pe viu tot ce puteam, iar faptul că îmi ziceam „Amant al Fecioarei” nu era numai cea mai bună replică de seducţie pe care o inventase cineva vreodată, era şi accesul garantat la casele conspirative care se deschideau peste tot ca răspuns la razii, la paliative ieftine şi chiar gratuite, la întreaga reţea clandestină a posesorilor de cârduri negre. Fără îndoială, nu vreau să spun că am luat în serios ceva din rahatul ăsta despre datoria sacră de a contribui la evoluţia imunităţii speciei, dar cu siguranţă am servit şi eu altora destul când îmi făceau viaţa mai uşoară.

Dar de ce am rămas prin preajma zonei Golfului în mijlocul celei mai ample acţiuni a Poliţiei Sexuale din ţară când, mai devreme sau mai târziu, îmi puteam imagina că o să fiu prins într-un control? Când acest lucru avea să se întâmple, iar cârdul meu se va dovedi nul, identificarea după amprente avea să le furnizeze dosarul meu de la Legiune. Atunci, cu siguranţă, aveau să mă arunce la toaletă şi să tragă apa după mine, ascultaţi ce vă spun!

Pe de o parte, petele apăreau din nou, începeam să arăt pământiu şi bătător la ochi, iar aici, în sfârşit, aveam o oarecare şansă de a dispărea în lumea clandestină. Iar pe de alta, mă simţeam tot mai slab, aveam febră şi poate că nu gândeam prea limpede.

Şi iată San Francisco, cu contururi clare dincolo de golf. Acolo unde Poliţia Sexuală nu se ducea niciodată. Singurul loc sigur pentru un zombi căutat de poliţie, ca mine. Singurul loc unde puteam să fac pe cocoşul până mă prăbuşeam. Stătea acolo, privindu-mă în faţă. A ajunge acolo devenise cumva un scop în sine, ceva ce trebuia să fac înainte de a mă duce la fund. Ce altceva mai rămăsese?

Exista însă o linie impenetrabilă de sârmă ghimpată, de capcane cu laser şi de trupe de elită, care traversa peninsula în spatele oraşului, un golf plin de şalupe de poliţie patrulând de-a lungul coastei şi destule elicoptere bâzâind prin preajmă zi şi noapte ca să cucerească Brazilia. Toate prevăzute să ţină jigodiile înăuntru. Dar la fel de eficiente pentru a-i ţine pe cei ca mine afară.

Nimeni nu ieşea vreodată din San Francisco. Şi exista

o singură cale de intrare. Cârdul tău ieşea negru, iar PS te încărca într-un elicopter şi te arunca înăuntru de la înălţimea de un metru jumate. Dar dacă PS ar fi pus ghearele pe mine, mi-ar fi găurit biletul cu siguranţă, şi nu ăla pentru San Francisco, ascultaţi-mă pe mine!

Singura altă cale era o cursă kamikaze de unul singur asupra blocadei, iar asta era o moarte chiar şi mai sigură. O, da, ştiam că eram de mult în stare terminală, dar chiar atât de drogat încă nu!

DR. RICHARD BRUNO

Ceea ce-am făcut, pentru moment, a fost… nimic. Mi-am depus noile bogăţii într-un cont separat şi nu i-am zis nimic lui Marge. Apăream la laborator în fiecare zi şi pierdeam vremea pe-acolo fără să fac nimic.

Mă-nvârteam ca în transă, ca un zombi moral, detestându-mă în fiecare clipă de trezie din fiecare zi mizerabilă. Îndeplinisem cu succes misiunea vieţii mele. Învinsesem Duşmanul. Aş fi putut fi Mântuitorul omenirii. Ar fi trebuit să fiu Mântuitorul omenirii.

În schimb, nu puteam decât să ascund secretul de soţia mea şi să-mi adun banii, preţul sângelui.

Aş fi făcut-o de unul singur? Ar fi fost morala până la urmă de ajuns? Aş fi fost în cele din urmă credincios jurământului lui Hipocrat? N-o să ştiu niciodată.

Fiul meu Tod a luat hotărârea din mâinile mele.

Într-o noapte, Poliţia Sexuală şi-a făcut apariţia la noi acasă cu Tod arestat. Fusese prins într-un raid la un bar de sex pe viu. Cârdul lui arătase albastru la confruntarea cu banca naţională de date, apoi trecuse un test genomic la faţa locului, de care nu mai auzisem niciodată, aşa încât chiar nu aveau niciun motiv să-l reţină.

Dar poliţiştii au avut grijă să ne explice îndelung, mie şi lui Marge, încălcările legii de care se făcea vinovat Tod. Puştiul a fost prins plimbându-şi fundul într-un bar de sex, nu ştim de când face asta, pretinde că e prima oară. Acum e albastru, dar ştiţi care sunt şansele. Luaţi-i micului ticălos în călduri o interfaţă şi speriaţi-l naibii, sau o să sfârşească în stare terminală în San Francisco.

În timp ce Marge s-a prăbuşit şi a început să plângă, eu am avut o discuţie ca între bărbaţi cu Tod, bietul de el.

— Îţi dai seama ce riscai? l-am întrebat.

El a dat din cap, amărât.

— Mda, a răspuns el, dar… nu merită?

— Să merite!?

— O, tată, tu ştii cum a fost, carne lângă carne, fără tot metalul şi cauciucul ăsta blestemat! Cum te-ai putea aştepta să-mi trăiesc toată viaţa fără să mai am vreodată parte de asta?

— Vorbim despre viaţa ta, Tod!

— Şi ce dacă?! exclamă el sfidător. Oricum o să murim cu toţii mai devreme sau mai târziu! mai bine să am o viaţă adevărată cât timp mai pot, decât să mor bătrân şi laş, fără să ştiu vreodată altceva decât interfeţe şi maşini de sex! Prefer să-mi asum riscul şi să fiu bărbat decât să trăiesc ca… ca… ca un fătălău! Tu nu?

Ce-aş fi putut spune la aşa ceva? Ce-ar fi spus el dacă mi-ar fi cunoscut minunatul şi groaznicul secret? Cum aş fi putut măcar să mă uit în ochii propriului meu fiu, cum aş mai fi putut continua să-i ţin prelegerea asta mincinoasă? Ce mai puteam face?

Un singur lucru.

Dacă eram încă o creatură prea fricoasă ca să salveze lumea cu preţul propriei vieţi, măcar puteam reuşi să-mi salvez fiul, fără să pun în alertă autorităţile de la Sutcliffe cu această ocazie. Măcar aveam să trec altcuiva, pe-ascuns, teribila povară.

Declaraţia lui Tod îmi arătase calea şi-mi dăduse curajul de a acţiona. Poate că un penis erect nu are conştiinţă. Dar al meu era excepţia care confirma regula. Era de-acum conştiinţa mea. Foloseşte-mă, spunea el. Foloseşte-mă şi dezlănţuie în lume o Molimă a vieţii.

UNDA LEWIN

— S-ar putea să fiu o prostituată-pe-viu, dar nu sunt un monstru! i-am spus indignată. Ceea ce-mi ceri e cel mai dezgustător lucru de care am auzit vreodată!

Mă abordase într-un bar de sex din Palo Alto.

Petrecusem o grămadă de timp în ultima vreme în asemenea locuri, pentru că aici Lucrarea Fecioarei era de două ori mai importantă. Aici, posesori înverşunaţi şi chinuiţi de cârduri negre veneau cu cârdurile lor albastre false şi îşi căutau răzbunarea sexuală asupra nesăbuiţilor cu card albastru. De fiecare dată când reuşeam să conving vreunul dintre aceşti nefericiţi să-şi caute alinarea în mine, salvam pe cineva de Molimă. Şi, de fiecare dată când reuşeam să-l conving după aceea să îndeplinească Lucrarea Fecioarei în loc să infecteze şi mai mulţi posesori de card albastru, creşteau rândurile Amanţilor Ei.

Însă Richard, aşa cum îşi spunea, era cu totul altfel: era creatura cea mai josnică pe care o întâlnisem vreodată, chiar şi într-un loc ca ăsta.

Voia să fac sex pe viu cu el, iar apoi, o săptămână mai târziu, să fac din nou sex pe viu cu propriul lui fiu adolescent! Şi-mi puteam hotărî singură preţul!

— Ce-i aşa de îngrozitor în legătură cu asta? m-a întrebat el candid. Cârdul tău o să apară albastru, nu-i aşa?

Dar surâsul lui strâmb, nervos, îmi spunea limpede că ştia care e adevărul. Sau măcar o parte din el.

Ştiam ce risc îmi asumam. Putea fi un agent sub acoperire al PS. Putea fi orice. Dar, dacă refuzam pur şi simplu şi plecam, şi-ar fi găsit o altă prostituată-pe-viu cu card albastru fals, mai mult decât dornică să-i ia banii ca să facă un asemenea lucru îngrozitor.

— Eu sunt, i-am zis. Eu sunt Fecioara Morţilor Vii.

Nici măcar nu ştia cine era Fecioara sau care era natura Lucrării pe care o împlineam. Aşa că i-am spus.

— Şi de asta n-am să fac ceea ce ceri. Nu fac sex decât cu cei cu cârduri negre. Am Luat-o. Şi o să-ţi dau Molima, ţie şi fiului tău. Şi la fel ar face orice prostituată pe viu pe care probabil ai s-o întâlneşti. Chiar nu ştii asta?

— Nu înţelegi, a insistat el. Cum ai putea? Nu-mi poţi da Molima, nimeni nu poate. Sunt imun.

— Ce eşti?

Şi mi-a spus cea mai revoltătoare poveste. Mi-a zis că

era doctorul Richard Bruno de la Corporaţia Sutcliffe şi crease un organism care oferea imunitate la toate varietăţile de Molimă. Că mă putea infecta cu el şi mă putea face purtător. De aceea voia să fac sex pe viu cu fiul lui, ca să-i transmit şi lui acest aşa-numit virus-cuirasat.

— Tu chiar te aştepţi ca o fată să creadă o istorie ca asta?

— Nu trebuie să crezi nimic acum, mi-a zis. Doar să faci sex fără protecţie cu mine, acum; ai Luat-o deja, aşa că n-ai nimic de pierdut. După o săptămână, ne întâlnim aici şi te duc la un doctor. O să facem un control complet. Dacă testul iese albastru, o să ştii că spun adevărul. Îţi dau cincizeci de mii chiar acum, şi încă cincizeci de mii după ce faci sex cu Tod. Chiar dacă mint, tot o să fii cu o sută de mii mai bogată şi nu vei fi pierdut nimic.

— Dar dacă mă minţi, îţi voi fi dat Molima! i-am zis. N-o să risc asta.

— De ce nu? Eu sunt cel care-mi asum riscul, nu tu.

— Dar…

— Ştii ce-o să fac dacă refuzi, nu-i aşa? întrebă el, cu o privire răutăcioasă. O să ofer acelaşi târg cuiva cu mai puţine scrupule. Chiar dacă sunt doar un lunatic mincinos, nu vei fi salvat pe nimeni de nimic.

Aici m-a avut. Am ridicat din umeri.

— Am o cameră chiar după colţ, i-am spus.

DR. RICHARD BRUNO

A fost cea mai grozavă experienţă sexuală pe care-am avut-o vreodată în viaţă. Oricum, cea mai bună din anii adolescenţei încoace, de dinainte de Molimă. Carne lângă carne, fără nicio interfaţă sau cauciuc care să ne despartă, fără teamă de infecţie: un act liber, pur şi simplu, aşa cum trebuia să fie. Şi, în timp ce o parte din mine ştia că înfăptuiam un adulter, un act de necredinţă faţă de Marge, o parte mai bună şi mai înaltă a mea ştia că era un act de credinţă faţă de un imperativ moral mai măreţ – faţă de Tod, faţă de omenirea în suferinţă – şi acest lucru n-a făcut decât să-mi intensifice plăcerea.

M-am simţit însă ruşinat după aceea, dar nu din

pricina adulterului comis. Acest act, odinioară o plăcere cât se poate de obişnuită şi de firească, era ceea ce eu aveam puterea de a readuce în lume. Nu doar pentru mine şi pentru ea şi pentru Tod, ci pentru fiecare om de pretutindeni. Aceasta era victoria mea împotriva Duşmanului. Şi ce făceam eu cu ea?

Nimic. Luam un milion de dolari pe an, preţul sângelui, ca să păstrez tăcerea şi, trebuie să recunosc, ca să-mi apăr viaţa.

Dar acum, când făcusem deja primul pas către această victorie, în faţa mea se deschidea un drum. Puteam să tac în continuare şi să iau mai departe banii, dar nimic nu mă împiedica să răspândesc virusul-cuirasat pretutindeni, prin intermediul acestui cult al Fecioarei şi al propriei mele activităţi clandestine.

Imperativele morale ale jurământului lui Hipocrat şi dorinţa cea mai scumpă a unui bărbat coincideau. Era de datoria mea să fac sex pe viu cu cât mai multe femei reuşeam, cât mai repede cu putinţă.

UNDA LEWIN

Nici măcar nu îndrăzneam să-mi îngădui să vreau să cred, dar, o, Doamne, era adevărat!

Doctorul clandestin la care m-a dus Richard Bruno m-a pus să fac teste de anticorpi şi teste de proteine virale, mi-a examinat mostre de sânge, mucus şi ţesuturi la un microscop electronic.

Nu era nicio îndoială. Eram liberă de toate tulpinile Molimei. Cu adevărat, nu exista niciun retrovirus, de niciun fel, în corpul meu.

— Ştii ce înseamnă asta? am strigat, cuprinsă de extaz, afară, pe stradă.

— Ştiu, într-adevăr. Lungul coşmar al Anilor Molimei a ajuns la capăt. Suntem purtătorii vieţii…

— Şi este datoria noastră s-o răspândim!

— Mai întâi o dăm fiului meu. Apoi la cât mai mulţi alţii, cât mai repede posibil. Trebuie să infectăm cât mai mulţi vectori cu putinţă înainte ca… în caz că… astfel încât, indiferent ce se întâmplă cu noi…

L-am îmbrăţişat. L-am sărutat. Într-un fel, în clipa aceea, cred că am început să-l iubesc.

— Când? l-am întrebat, cu răsuflarea tăiată.

— La noapte. O să-l aduc în camera ta.

DR. RICHARD BRUNO

Tod era din cap până în picioare numai excitaţie transpirată atunci când i-am spus că o să-l duc la o prostituată adevărată, o fiinţă umană.

— O, tată, mulţumesc! a strigat el.

Apoi însă a şovăit:

— Fata asta… vreau să zic, eşti sigur că e… ştii tu…

Acum şovăiam eu. Între a-i spune minciuna uşoară că îi găsisem o adevărată posesoare de card albastru şi a-i împărtăşi întregul adevăr neverosimil. Am oftat. Mi-am luat inima în dinţi. Trăisem prea mult cu înşelăciunea.

— Chiar e adevărat? a exclamat Tod când am terminat. Virusul-cuirasat? Şi ceea ce-au făcut cei de la Sutcliffe? Atâţia bani?

Am încuviinţat.

— Mă crezi, Tod?

— Păi, da… adică aş vrea, dar… dar de ce nu i-ai spus mamei? De ce nu… ştii tu, nu i-ai dat-o şi ei?

— Ar fi avut încredere în mine?

— Nu ştiu… cred că nu…

— Tu ai încredere în mine?

— Vreau să am… adică…

Câteva clipe nesfârşite s-a uitat în ochii mei.

— Cred că am destulă încredere în tine ca să-mi asum riscul, a vorbit el în sfârşit. Eu sunt cel care vorbea mereu despre curaj, nu-i aşa?

Mi-am îmbrăţişat băiatul. Şi l-am dus în camera Lindei Lewin. A intrat tremurând, dar a rămas aproape două ore.

UNDA LEWIN

Aş fi dorit să strig minunatul adevăr de pe acoperişuri, dar, când Richard mi-a spus întreaga poveste oribilă a ceea ce se întâmplase la Sutcliffe, a trebuit să fiu de acord că ar trebui să continui Lucrarea Fecioarei la fel

ca înainte, să împrăştii cât mai mult posibil virusul-cuirasat printre neştiutori înainte ca aceia care voiau să ne oprească să afle ce se întâmplă. Era greu de crezut că o asemenea răutate plină de lăcomie era posibilă, dar faptul că eram vindecată, iar lumea nu ştia nimic despre virusul-cuirasat, dovedea tristul adevăr că era pe deplin posibil.

Richard l-a pus şi pe Tod să jure că va păstra secretul şi, împreună şi separat, am început să răspândim benefica infecţia binefăcătoare prin Palo Alto, fără să spunem nimănui.

De ce am rămas două săptămâni în Palo Alto în loc să-mi reiau obişnuitele tururi dintr-o parte în alta a Californiei, când de fapt împrăştierea remediului în stat cât mai repede posibil ar fi fost probabil mai înţeleaptă şi mai eficientă?

Poate că am simţit nevoia de a rămâne aproape de singurii oameni care împărtăşeau extraordinarul secret şi pericolul mortal al descoperirii. Poate că, într-un fel ciudat, mă îndrăgostisem de Richard, de acest om chinuit, temător, dar atât de curajos…

Mai probabil, ştiam chiar de pe atunci, în adâncul inimii, că nu putea dura, că mai devreme sau mai târziu Sutcliffe ar fi mirosit ceva, iar noi ar fi trebuit să fugim. Şi când avea să se întâmple asta, Richard şi cu Tod ar fi fost nişte naivi neajutoraţi fără mine. Numai Fecioara Morţilor Vii ar fi avut relaţiile şi experienţa drumurilor necesare pentru a avea măcar o şansă de a-i ţine cu un pas înaintea urmăritorilor noştri.

DR. RICHARD BRUNO

Încă o dată, ce-aş fi putut să-i spun lui Marge? întreaga poveste, incluzând faptul că jurământul hipocratic îmi cerea să fac sex pe viu cu cât mai multe femei? Că îl puneam pe fiul nostru să-şi facă datoria faţă de specie în mod asemănător?

Evident, fusesem împins implacabil, pas cu pas, către un asemenea nivel extrem al minciunii conjugale, încât n-o mai puteam face acum cu niciun chip să creadă adevărul, şi cu atât mai puţin să accepte depravatul imperativ moral.

Şi totuşi, aşa chinuit cum eram de seria monstruoasă de înşelăciuni pe care fusesem silit să i le bag pe gât soţiei mele, a trebuit să recunosc faptul că îmi făcea plăcere.

La urma urmei, niciun alt bărbat din toată lumea nu avea posibilitatea să se bucure de sex ca Tod şi cu mine. Carne lângă carne, aşa cum trebuia să fie, nu doar liberi de teama de Molimă, ci şi ştiind că ofeream o uriaşă binefacere odată cu serviciile noastre, că slujeam binele superior al speciei noastre, pe lângă toate celelalte.

Iar eu întăream o relaţie deosebită cu fiul meu. Tod şi cu mine am devenit confidenţi, la un nivel pe care puţini taţi şi fii îl ating. Făceam schimb de istorisiri ale isprăvilor noastre sexuale, dar împărtăşeam problema felului în care s-o recrutăm şi pe Marge la cauza noastră.

Sau, cel puţin, s-o infectăm cu virusul-cuirasat. Dar Marge n-ar fi făcut niciodată sex pe viu cu mine, nici n-ar fi renunţat de bunăvoie la monogamie. Din punct de vedere sexual şi psihologic, Marge era un copil al Anilor Molimei şi, chiar dacă aş fi reuşit să o conving că spuneam adevărul, n-ar fi acceptat niciodată necesitatea infidelităţilor mele numeroase, ca să nu mai vorbim de acordul de a răspândi chiar ea cuirasatul în barurile de sex pe viu.

Privind în urmă, desigur, era cât se poate de limpede că lucrurile nu puteau merge aşa pentru multă vreme.

Şi nici n-au mers.

Tod a fost prins din nou într-un bar de sex, în timpul unui raid al PS.

De data asta însă nu l-au târât până acasă. Veştile au sosit prin telefon, şi Marge a fost cea care a răspuns apelului. Tod era reţinut la cartierul general al PS din Palo Alto. Alţi arestaţi spuseseră Poliţiei Sexuale că era un client obişnuit. Posesori de card negru recunoscuseră că făcuseră sex cu el. Trecea acum printr-un şir de teste şi, cu siguranţă, cârdul lui avea să iasă negru.

— Nu-ţi face griji, i-am spus când mi-a transmis informaţia într-o stare de panică îngheţată, plină de lacrimi. Or să fie nevoiţi să-i dea drumul. Testul o să iasă

albastru, te asigur.

— Eşti nebun, Richard, asta-i clar că-i imposibil! Ţi-ai ieşit din minţi!

— Dacă tu crezi acum că am înnebunit, am zis, turnându-i un pahar mare de băutură, aşteaptă până o să fiu destul de beat ca să-ţi spun de ce!

Am dat repede pe gât două înghiţituri înainte de a-mi aduna curajul să încep şi am tot băut în timp ce am bolborosit întreaga poveste.

— Acum lasă-mă să-ţi dau şi ţie virusul-cuirasat, am îngăimat după ce am terminat, întinzându-mă după ea, într-o stare de ebrietate înceţoşată.

A ţipat, s-a smucit de lângă mine şi a început să fugă în jurul camerei de zi strigând:

— Animalule! Eşti nebun! L-ai omorât pe băiatul nostru! Nu te apropia de mine! Nu te apropia!

Cum aş putea explica sau scuza ce s-a întâmplat după aceea? Eram scos din minţi de beţie, dar o altă parte a mea funcţiona pe program automat, cu o logică rece. Dacă poate exista un viol din iubire, ăla era momentul lui. Marge era sigură că eram o hazna de viruşi ai Molimei, şi exista un singur mod în care aş fi putut-o convinge vreodată de adevăr. Trebuia s-o infectez cu virusul-cuirasat şi nu acceptam niciun refuz.

Partea scurtă şi urâtă a afacerii a fost că mi-am silit propria soţie să facă sex pe viu cu mine, ştiind că făceam ceea ce trebuia, chiar în timpul în care se lupta cu mine din toate puterile, convinsă că lupta pentru a se apăra de o infecţie sigură cu virusul Molimei. Era brutal şi oribil, şi mi-a fost silă de mine pentru ceea ce făceam, chiar dacă ştiam foarte bine că, în fond, aveam dreptate.

Am lăsat-o plângând cu sughiţuri şi am ieşit în noapte, clătinându-mă, ca să-l scot pe Tod din mâinile PS.

Eram cuprins de furia stârnită de beţie. Eram o somitate în lumea medicală. Le-am cerut să folosească o serie întreagă de teste asuprea lui Tod şi asupra mea şi l-am terorizat fără milă pe slujbaşul obosit al PS care le aplica. Când toate au ieşit albastre, am ameninţat cu

procese şi cu acuzaţii politice cumplite dacă Tod nu era eliberat imediat sub custodia mea, şi am reuşit în acest fel să-i abat atenţia de la „organismul anormal” pe care-l observase în circuitul nostru sanguin, destul timp ca să ajungem dincolo de uşă.

Dar „organismul anormal” avea să fie notat în raportul lui. Iar Sutcliffe urmărea îndeaproape fişierul meu de date, şi erau cu siguranţă oameni din partea lor care aveau să adune unu şi cu unu şi cu unu. Era doar o problemă de cât timp avea să le ia.

Iar noi nu puteam rămâne prin preajmă ca să aflăm. Trebuia să fugim. Tod, eu, Linda şi Marge. Dar unde? Şi cum?

Am mers cu maşina până la Linda şi a trebuit să aşteptăm afară jumătate de oră până când a plecat bărbatul cu care era.

UNDA LEWIN

— Există un singur loc unde ne putem duce, le-am spus lui Tod şi lui Richard. Un singur loc în care ne putem ascunde şi unde PS nu poate veni după noi…

— Zona de carantină San Francisco? s-a bâlbâit Richard.

Am încuviinţat.

— Poliţia Sexuală nu s-ar duce în San Francisco. Nu există niciun nătărău în viaţă care să fie dispus s-o facă.

— Dar… San Francisco…?

— Adu-ţi aminte, noi n-avem niciun motiv să ne temem de Molimă, le-am explicat. În plus… te poţi gândi la vreun alt loc unde e mai mare nevoie de ceea ce avem noi?

— Dar cum am putea măcar să intrăm în zonă?

A trebuit să mă gândesc mult la asta. Nici măcar nu auzisem vreodată de cineva care să încerce să treacă de PS ca să ajungă în San Francisco. Pe de altă parte, nici PS…

— Cea mai bună şansă ar fi cu barca, din Sausalito. Aşteptăm o noapte potrivită, ceţoasă, apoi traversăm Golden Gate prin negură cu o barcă de lemn, cu vâsle; fără zgomot de motor, fără profil radar. Şalupele de patrulare

stau aproape de San Francisco şi păzesc linia coastei, nu golful. Elicopterele nu ne vor putea vedea prin ceaţă, nici dacă ar zbura…

— Pare o treabă periculoasă, a comentat Richard, cu îndoială în glas.

— Ai vreo idee mai bună?

Richard a ridicat din umeri.

— Să mergem s-o luăm pe Marge, a răspuns el.

DR. RICHARD BRUNO

Ne-am îngrămădit toţi trei în maşina Lindei – aveau s-o cauteprea mea dacă se vor pune pe căutat – şi ne-am întors la noi acasă.

Marge era încă în stare de şoc atunci când am ajuns acolo. Chiar şi când l-a văzut pe Tod, chiar şi atunci când el şi cu Linda mi-au susţinut povestea, tot nu mă credea întru totul. A început să se lase cât de cât convinsă abia când i-am arătat bilanţul enorm al contului meu secret.

Dar când i-am spus că trebuie să fugim la San Francisco şi-a pierdut iarăşi încrederea. Nu aveam timp să-ncerc în continuare s-o conving. Richard, Linda şi cu mine am fost siliţi să ne luptăm s-o băgăm în maşină folosind forţa brută, iar eu i-am ţinut palma peste gură ca s-o împiedic să ţipe.

Am ocolit pe marginea golfului până la Sausalito, am cumpărat o barcă cu vâsle, am închiriat camere la motel şi am aşteptat.

N-am avut parte de ceaţă deasă, aşa cum plănuisem, decât două nopţi mai târziu. În acele două zile, cu Tod, Linda şi cu mine vorbindu-i aproape fără încetare, Marge a ajuns încetul cu încetul să creadă adevărul.

Însă acceptarea faptului că noi toţi aveam o datorie morală de a răspândi virusul-cuirasat, în singurul mod posibil, era ceva mai mult decât putea ea să înghită. Putea fi de acord din punct de vedere intelectual, dar era în continuare zdruncinată din punct de vedere emoţional.

— Te cred, Richard, chiar te cred, a recunoscut ea, pe când soarele cobora peste ultima noastră zi în Sausalito. Pot chiar să admit că ceea ce faceţi este probabil ceea ce

se cuvine. Dar eu chiar nu pot…

— Ştiu, i-am spus, trăgând-o în braţe, lângă mine. Şi mie mi-e greu…

Am făcut dragoste cu ea, cu tandreţe, carne lângă carne, aşa cum trebuia să fie, pentru ceea ce avea să se dovedească a fi ultima oară.

În noaptea aceea, un val mare de ceaţă s-a rostogolit peste podul Golden Gate, unul înalt, carea ţinut elicopterele la mare altitudine deasupra liniei ţărmului din San Francisco. Era momentul potrivit: acum ori niciodată.

La debarcader, Tod a ezitat.

— Ţi-e frică?

Băiatul a încuviinţat.

— Şi mie, Tod.

M-a apucat de mână.

— Mi-e frică, tată, a zis el încet. Adică, ştiu că n-avem prea multe şanse să reuşim… Dar dacă se întâmplă ceva… vreau să ştii că n-aş fi vrut să fie altfel… Trebuia să facem ceea ce am făcut. Te iubesc, tată. Eşti cel mai curajos om pe care l-am cunoscut vreodată.

— Iar eu sunt mândru că eşti fiul meu, am răspuns, cu lacrimi în ochi. Aş dori doar…

— Nu spune asta, tată.

L-am îmbrăţişat, apoi ne-am înghesuit cu toţii în barcă, iar Tod şi cu mine am început să vâslim.

Curenţii erau înşelători şi ne împingeau spre est, progresam mai greu decât prevăzusem eu, dar ţineam direcţia spre luminile oraşului şi înaintam cu perseverenţă.

Nu puteam fi la mai mult de cinci sute de metri de mai când raza unui reflector ne-a prins brusc într-un cerc orbitor de lumină sidefie.

— Barca cu vâsle, opreşte! Barca cu vâsle, opreşte!

Atât de aproape şi totuşi atât de departe! Dacă PS ne prindea, se termina cu noi. N-aveam de ales decât să încercăm să scăpăm vâslind mai departe.

Am ieşit din raza reflectorului şi am pornit în zigzag spre mal, în timp ce un motor urla dintr-o parte în alta în spatele nostru, iar pata de lumină zbura la întâmplare

peste apele întinse. Ceaţa era destul de deasă şi nu reuşeau să ne găsească din nou.

Când în sfârşit ne-au dat de urmă, noi mai aveam doar două sute de metri până la ţărm. Au deschis focul cu un soi de mitralieră grea.

— Suntem ţinte sigure în barca asta! a strigat Tod. Trebuie să fugim înot!

Se aruncă peste bord, dispărând în bezna apelor, sub o ploaie de gloanţe.

Totul părea să se întâmple deodată. Barca s-a înclinat când s-a scufundat Tod, Linda s-a rostogolit şi ea peste margine, Marge a intrat în panică şi a căzut peste bord, iar barca s-a răsturnat…

Şi ne-am trezit cu toţii în apa rece, înotând cât mai departe posibil înainte de a ieşi la suprafaţă ca să respirăm, trăgând scurt aer în piept, înotând ca să ne salvăm viaţa, în bătaia unei rafale întâmplătoare de gloanţe şi a fasciculului săltăreţ de lumină al unui proiector.

Nu era timp de gândit, nici măcar pentru frică, atunci când înotam cu disperare, nici timp şi nici loc pentru a simţi oroarea a ceea ce se întâmpla. Până când, gâfâind în căutarea aerului, epuizat şi îngheţat, m-am căţărat pe o plajă pietroasă.

În depărtare, peste apa întunecată, proiectorul rătăcea încă, iar mitraliera mai fulgera şi răpăia. Linda Lewin s-a târât lângă mine, gâfâind şi tuşind. Am zăcut acolo multă vreme, fără să ne mişcăm, fără să vorbim, fără să gândim, până când elicopterul a renunţat în sfârşit şi a dispărut în ceaţă.

Atunci ne-am ridicat şi am căutat pe plajă vreme de cel puţin o oră.

Tod şi Marge nu erau de găsit nicăieri.

— Poate că au reuşit să ajungă undeva mai departe pe plajă, a sugerat Linda cu un surâs şters.

Dar eu ştiam mai bine. Simţeam golul din inimă. Pieriseră. Pieriseră şi *eu* îi ucisesem, la fel de sigur ca şi cum mâna de pe trăgaciul mitralierei ar fi fost a mea.

— Richard…

M-am smuls din îmbrăţişarea ei liniştitoare.

— Richard…

M-am întors cu spatele la ea şi am lăsat disperarea rece şi neagră să se rostogolească în mintea mea ca un val de ceaţă, ştergând orice gând şi umplându-mă, întrebându-mă dacă se va mai risipi vreodată.

Speram, în acea clipă nesfârşită, că asta nu se va întâmpla niciodată.

JOHN DAVID

Bănuiesc că ştiam c-o să se întâmple mai devreme sau mai târziu, fraţilor, dar măcar am crezut c-o să mă duc la fund luptând şi c-o să iau cu mine câteva jigodii.

Nu s-a întâmplat aşa. M-au prins în somn. Vă vine să credeţi?

Coboram repede panta, aveam febră, eram slăbit şi nu prea gândeam. Umblam pe străzi ca un adevărat zombi, se vedea de departe. Am fost cules de nişte oameni ale căror feţe nici măcar nu mi le amintesc, care m-au dus la o casă conspirativă a Fecioarei, din Berkeley, unde mi-am pierdut cunoştinţa de îndată ce am atins salteaua.

Halal casă conspirativă!

Am fost trezit la miezul nopţii de o ţeavă de pistol în ceafă şi de o alta în burtă. Ne-au luat la rând pe toţi în dubă şi ne-au dus la secţia PS. Au trecut cârdurile tuturor prin banca naţională de date.

Ale tuturor în afară de al meu. Cu mine nu trebuiau să-şi bată capul, văzând că sunt clar în stare terminală şi că mă prinseseră cu vreo douăsprezece cârduri albastre false în rucsac. Mie mi-au luat doar amprentele de la deget şi retină şi le-au trimis prin fax la Washington.

— Ei, ei, ei, a murmurat locotenentul PS după nu mai mult de o jumătate de oră. John David, în ultima vreme în Legiune, căutat pentru vreo zece mii de capete de acuzare cuprinzând crima, violul pe viu şi falsificarea de carduri de identitate, ca să nu mai pomenim de jaf, revoltă, trecerea ilegală a frontierei şi trădare. Eşti un băiat rău, nu-i aşa, John? Dar sunt cu adevărat încântat să te cunosc. Am

senzaţia că o să-mi aduci o frumoasă promovare. Hai să zicem că, dacă o să fie aşa, în seara de dinaintea execuţiei fac cinste cu ultima masă.

WALTER T. BIGELOW

Nemulţumindu-se să-mi posede soţia, Satana m-a urmărit şi la birou. Mai întâi cultul blasfemator al Fecioarei, apoi o serie de anomalii din zona golfului San Francisco care păreau să indice că banca naţională de date fusese cumva compromisă…

Era destul de obişnuit ca nişte cârduri albastre false să iasă negre când erau verificate în banca naţională de date. Dar nu se mai auzise despre nimeni dintre cei prinşi cu un card albastru contrafăcut să nu se dovedească infectaţi la testul real pentru Molimă, pentru că, desigur, nu avea absolut niciun sens ca posesorul unui card albastru valid să folosească unul falsificat. Dar exact asta se întâmplă în zona golfului. Erau cel puţin zece cazuri.

Iar acum, incidentul ăsta cu adevărat bizar de noaptea trecută, în aceeaşi zonă. Patru oameni într-o barcă cu vâsle încercaseră să spargă blocada carantinei ca să intre în San Francisco! Se părea că doi dintre ei chiar reuşiseră.

Când trupurile celorlalţi doi au fost pescuite din golf, s-au dovedit a fi Tod şi Marge Bruno, fiul şi soţia unui oarecare doctor Richard Bruno, un remarcabil genetician specialist în sinteze de la Corporaţia Sutcliffe.

Pe comandantul local al PS îl aştepta o promovare, sau măcar o citare pe ordin de zi.

Trecuse toate cele trei nume prin banca naţională de date. Tod Bruno fusese prins într-un raid dintr-un bar de sex în urmă cu trei zile. Deşi numeroşi martori declaraseră că era un client obişnuit, ieşise albastru dintr-o varietate întreagă de teste. Comandantul avusese inteligenţa să sape mai adânc şi aflase că un „organism anormal” fusese observat în raportul de la faţa locului.

Instinctul îl făcuse să ordone ca trupurilor lui Tod şi Marge Bruno să li se facă o autopsie minuţioasă şi completă, până la nivel molecular. Şi acel raport m-a făcut

pe mine să mă sui într-un avion către San José.

Exista un „pseudovirus” ciudat introdus în genomul amân durora. Avea multe secvenţe similare cu virusul Molimei, dar nu semăna cu nicio varietate cunoscută sau ipotetică, şi avea alte secvenţe care n-ar fi putut evolua natural. Corpurile erau moarte de prea multă vreme ca să fi încercat cineva să-l cultive ulterior.

Un „pseudovirus” necunoscut în trupurile familiei unui celebru specialist în sinteze genetice… Putea însemna un singur lucru – un cod negru neraportat la Sutcliffe. Şi ultima ispravă a diavolului fusese eliberată – un soi de parazit uman artificial îngrozitor, o varietate de Molimă făcută de mâna omului. Aveam două cadavre care fuseseră infectate cu ea şi puteam fi sigur că măcar Bruno era şi el infectat. Iar doctorul era în viaţă, undeva prin San Francisco.

Ce s-ar fi putut petrece în haznaua Satanei nu era câtuşi de puţin treaba mea, dar Tod Bruno era infectat când fusese cules dintr-un bar de sex, în afara zonei de carantină, şi trecuse printr-un pachet complet de teste, ieşind albastru.

Iar asta însemna că lucrul acela monstruos era invizibil pentru toate testele noastre standard contra Molimei. Ce meşterise diavolul la Corporaţia Sutcliffe?

În timp ce zburam spre apus, aveam convingerea de nezdruncinat că zburam spre o confruntare crucială cu Duşmanul, că bătălia Apocalipsei deja începuse.

UNDA LEWIN

San Francisco nu era deloc aşa cum mă aşteptam. Nu sunt sigură la ce mă aşteptam de fapt: o Sodomă respingătoare de ruine şi zombi în putrefacţie, poate? Dar nu era deloc aşa.

Străzile erau curate, iar clădirile vechi îngrijite cu dragoste. Faimoasele tramvaie încă mergeau, la fel şi autobuzele. Restaurantele erau deschise, barurile ticsite, existau cabarete şi teatre. Existau chiar şi poliţişti prietenoşi care-şi făceau rondul pe străzi.

Hrana şi diferitele mărfuri necesare puteau fi

introduse prin linia de carantină din oraşul Daly, şi era permisă ieşirea produselor sterilizate, aşa încât oraşul avea o economie conectată la lumea exterioară. Regiunea era săracă, desigur, dar oamenii dinăuntru se uniseră ca să iasă la liman. Mâncarea era scumpă în restaurante, dar păstrată ieftină în pieţe în mod artificial. Locuinţele erau aglomerate, dar chiriile rămâneau scăzute, iar nevoiaşii sau cei fără adăpost erau primiţi în clădiri publice şi în staţii abandonate de metrou.

O, da, erau mulţi oameni în stare terminală, arătând oribil, învârtindu-se de colo până colo, dar mult mai mulţi oameni ar fi putut dispărea cu uşurinţă în viaţa clandestină de afară. Era ceva extrem de emoţionant în felul în care toţi cei temporar sănătoşi ţineau cont de cei aflaţi vizibil în stare terminală şi le arătau o atenţie atât de plină de tandreţe. Ceva ce-mi aducea aminte de dragul şi bătrânul meu Max.

Cu adevărat, spiritul lui părea să plutească pe deasupra acestui oraş osândit, dar predestinat veseliei. De nevoie, fiecare era silit să fie aici un Sfânt Max şi, deşi Amanţii Fecioarei nu existau ca atare, fiecare părea să înfăptuiască Lucrarea.

Nimeni nu trebuia să-şi facă griji pentru că ar Lua-o, sau pentru că ar căpăta card negru, sau pentru că ar putea fi înhăţaţi de PS. Toate astea li se întâmplaseră deja tuturor. Aşa că, deşi pe-acolo erau mai mulţi homosexuali declaraţi decât crezusem c-o să văd vreodată în toată viaţa mea, deşi mi se pare ciudat să spun asta, era mai puţină… perversiune în San Francisco decât oriunde altundeva mai fusesem vreodată.

Niciun bar de sex pe viu propriu-zis, pentru că fiecare bar era aşa ceva. Abia dacă găseai vreun salon cu maşini de sex, pentru că oamenii din San Francisco, deja condamnaţi cu toţii la moarte, îşi puteau dărui liber dragoste unul altuia, aşa cum trebuie să fi fost cândva firesc între bărbaţi şi femei. Chiar şi celor aflaţi vizibil în stare terminală li se satisfăceau nevoile cu multă grijă.

Niciun loc în care fusesem vreodată nu părea atât de

mult ca acasă.

Numai giulgiul Molimei care atârna deasupra oraşului tulbura farmecul atmosferei. O atmosferă îmblânzită de ceţuri, colorată în roz de amurguri, luminată de veselia de celulă.1 condamnaţilor şi de melancolia filosofică nostalgică pe care o înfruntau locuitorii. „Oricum se naşte fiecare sub semnul morţii”, spunea o zicală populară. „Aici măcar o ştim cu toţii Mai devreme sau mai târziu, fiecăruia îi va suna ceasul, aşa că de ce să nu trăieşti şi să iubeşti azi?”

Nu prea sigură ce trebuia să fac în continuare, am început să împlinesc Lucrarea Fecioarei în felul obişnuit, oferindu-mă oricui şi tuturor, împrăştiind încet virusul-cuirasat, dar neştiind dacă sau când să răspândesc şi minunata veste.

Aş fi fost fericită acolo – adevărul-adevărat este că *eram* fericită – chiar şi când îmi făceam griji pentru bietul Richard.

La drept vorbind, Richard era ca un copilaş pe care trebuia să-l îndrum, o creatură buimăcită. Toată energia şi elanul lui păreau să fi dispărut odată cu soţia şi copilul pe care-i pierduse. îi înţelegeam durerea şi vina, dar asta nu putea să dureze la infinit.

— Avem treabă de făcut, Richard, o treabă minunată şi importantă, îi tot spuneam. Trebuie să răspândim virusulcuirasat printre oamenii ăştia.

Se uita fix la mine, fără expresie. Uneori reuşea să rostească abia auzit:

— Fă-o tu.

După câteva zile am ajuns la concluzia că nu mai puteam aştepta ca Richard să-şi vină în fire. Trebuia să iau singură inevitabila hotărâre.

Această răspândire a virusului-cuirasat de către mine, în mod clandestin, era pur şi simplu prea lentă. Dacă ar fi existat oameni răi, hotărâţi să oprească virusul, ne-ar fi dat de urmă. Trebuia să infectez mii, zeci de mii, înainte ca ei să apuce să acţioneze, şi singurul mod în care acest lucru putea să se întâmple ar fi fost dacă oamenii din San

Francisco ar fi ştiut ce răspândeau şi s-ar fi hotărât s-o facă sistematic.

Am început prin a mă dezvălui ca fiind Fecioara însăşi amanţilor mei şi oamenilor de prin baruri. Existau destui în San Francisco care împliniseră când va Lucrarea pe când erau în exterior – chiar şi cineva pe care-l cunoscusem cândva, în zilele în care făceam turul coastei – aşa încât afirmaţia mea începu să câştige în credibilitate.

Într-un sens, oamenii din San Francisco îndepliniseră întotdeauna Lucrarea Fecioarei, a Sfântului Max. Pe de altă parte, aici legenda nu fusese niciodată cu adevărat importantă. În San Francisco, oamenii înfăptuiau Lucrarea Fecioarei ca să facă plăcere celorlalţi şi lor înşile, iar nu pentru că ar fi crezut că slujeau singura speranţă a speciei.

Apoi am început să adun o armată de Amanţi ai Fecioarei şi am făcut-o proclamând extraordinarul adevăr.

Acela că bărbatul zdrobit pe care-l adăposteam în apartamentul meu era un mare savant şi un erou încă şi mai mare. Că realizase organismul-cuirasat. Că, prin intermediul lui, fusesem infectată cu darul vieţii. Că puteam infecta pe oricine cu care făceam sex pe viu cu darul vieţii. Că Anii Molimei, datorită lui Richard Bruno şi preţului îngrozitor pe care-l plătise acesta, se apropiau acum de sfârşit.

Ceea ce aveam cu toţii de făcut era ceea ce făceam deja: să ne iubim unii pe alţii.

La început, au fost mai mulţi sceptici decât convinşi, desigur.

— Aduceţi-i la mine pe cei în stare terminală, le-am cerut. Lăsaţi-i să facă sex pe viu cu Fecioara! Când or să fie vindecaţi, întregul oraş va vedea că spun adevărul.

WALTER T. BIGELOW

Satana însuşi părea să vorbească prin gura lui Harlow Prinz când i-am cerut socoteală, ştergându-i ultimul hohot de râs de pe buze, pentru că ceea ce a recunoscut în cele din urmă preşedintele Corporaţiei Sutcliffe, sub constrângere extremă, era mai rău, mult mai rău decât lucrul de care mă temusem iniţial.

Bruno lucrase la un soi de virus care să stârpească Molima, îl construise însă în jurul unei varietăţi a Molimei şi ceva mersese prost. Crease o varietate a Molimei care suferea o mutaţie aleatorie de fiecare dată când se reproducea. Aceasta nu numai că era invizibilă la toate testele din prezent, mai puţin la analiza moleculară completă, dar ar fi rămas aşa la orice altceva se putea inventa.

Avusese loc o alarmă de cod negru, dar numai în interiorul laboratorului, şi existau o mulţime de rapoarte care să dovedească faptul că Sutcliffe urmaşe procedura adecvată, precum şi un munte de documente legale în sprijinul punctului de vedere că astfel de situaţii de tip cod negru limitate la interior nu trebuiau raportate Poliţiei Sexuale.

— N-am avut nici cea mai vagă idee că Bruno era infectat, declară Prinz. Nu-i aşa, Warren?

Warren Feinstein, preşedintele consiliului de administraţie de la Sutcliffe, păstrase tăcerea pe tot parcursul întrevederii; acum, cu o expresie extrem de ciudată pe chip, se foia nervos.

— Nu… Adică da… Adică de unde puteam noi să ştim sigur că era infectat…?

— Soţia şi băiatul lui erau infectaţi, nu-i aşa, Warren? s-a răstit Prinz. L-ai auzit pe director. Trebuie luate imediat măsuri extreme pentru a stăpâni chestia asta!

— Dar…

— Staţi puţin! am exclamat. Fără îndoială nu sugeraţi că tipul… a făcut sex pe viu cu soţia şi… cu băiatul, ştiind că era infectat?

— Să sperăm, replică Prinz. În orice caz, n-avem de-ales. Trebuie să acţionăm pe baza acestei presupuneri.

— Ce?!

— Pentru că dacă nu…

Prinz s-a cutremurat.

— Dacă nu, s-ar putea să fim cu toţii condamnaţi. Pentru că dacă Tod şi Marge Bruno n-au fost infectaţi pe cale sexuală, atunci acest nou virus trebuie să fie lucrul de

care ne-am temut întotdeauna cel mai mult – o varietate a Molimei care n-are nevoie de vectorii sexual sau intravenos, o formă prezentă în mediu, care se răspândeşte prin aer, ca răceala obişnuită.

— O, Dumnezeule!

— N-ai de ales, domnule director, continuă Prinz neînduplecat. Trebuie să obţii autoritatea necesară de la preşedinte şi să pui ca oraşul San Francisco să fie sterilizat imediat.

— Sterilizat?

— Cu o bombă nucleară. Procedură de cod negru, e adevărat, pe o scară oarecum dusă la extrem.

— Asta-i monstruos, Harlow! a strigat Feinstein. Asta înseamnă să mergem prea departe! Trebuie să…

— Taci din gură, Warren! s-a răstit Prinz. Gândeşte-te la alternativă! „” >

Feinstein s-a prăbuşit în scaun.

— Dacă virusul ăsta e prezent în mediu suntem oricum condamnaţi cu toţii, aşa încât… care-i deosebirea? a zis Prinz cu vocea rece, insinuantă, a Satanei. Dar dacă nu e, şi dacă Bruno o împrăştie în San Francisco…

— Nu poţi omorî un milion de oameni pe baza presupunerii că…

— Taci din gură, Warren! l-a repezit din nou Prinz. Nu-ţi poţi permite să-l asculţi pe neghiobul ăsta sentimental, domnule director. Trebuie să fii puternic. Trebuie să-ţi faci datoria.

Datoria mea? Dar care era ea? Dacă aş fi pus ca zona de carantină San Francisco să fie sterilizată de o explozie termonucleară, Bruno ar fi fost vaporizat. Iar eu aveam nevoie de Bruno în viaţă, ca să-l interoghez înainte să fac un asemenea lucru. Trebuia să ştiu dacă făcuse sex pe viu cu soţia şi cu fiul lui. Pentru că dacă făcuse, atunci aş fi ştiut că virusul nu era prezent în aer, că exista o speranţă. Atunci şi numai atunci aş fi putut pune să fie sterilizat San Francisco cu conştiinţa curată.

Atunci şi numai atunci o asemenea hotărâre îngrozitoare l-ar fi slujit pe Dumnezeu şi nu pe diavol.

Trebuia să găsesc pe cineva dispus să se ducă la San Francisco şi să-l scoată de-acolo pe Bruno. Dar unde să găsesc pe cineva îndeajuns de nebun, dispus să se sacrifice ca să facă aşa ceva?

JOHN DAVID

Mă simţeam destul de jalnic atunci când doi agenţi ai PS m-au tras într-o cameră de interogatoriu, m-au legat cu cătuşe de un scaun prins cu şuruburi de podea şi apoi au ieşit.

Dar mi-am revenit rapid, credeţi-mă, când bătrânul Walter T. în persoană a intrat în încăpere şi a închis uşa în urma lui!

Bătrână jigodie a trecut direct la subiect.

— Am căutat pe cineva foarte special, iar computerul a dat la iveală numele tău, mi-a zis. Am o treabă pentru tine. Eşti interesat?

— Cred că glumeşti…

— O să te lăsăm în San Francisco. Vreau să scoţi de-acolo un om.

— Ce să fac?

Ei, rahat, fraţilor, abia dacă-mi puteam crede urechilor. Adică, chiar şi în starea mea terminală, am ciulit urechile la una ca asta. Iar bătrânului Walter T. sigur nu i-a scăpat.

— Te interesează, nu-i aşa? Uite care-i târgul…

Şi mi-a spus. Un elicopter al PS urma să mă arunce în San Francisco, unde trebuia să-l răpesc şi să-l reţin pe individul ăsta, Richard Bruno. În fiecare după-amiază, la ora trei, aveau să trimită un elicopter să se rotească deasupra parcului Golden Gate vreme de o oră. Când puneam mâna pe Bruno, trebuia să trag cu un pistol Very, iar ei mă luau.

— Pentru ce-l vor pe tip? am vrut să ştiu.

— N-ai nevoie să ştii, mi-a răspuns.

M-am uitat la el cu îndoială.

— Ce te face să crezi că o să vreau să mă bag?

Adică, jigodia asta tâmpită voia să mă arunce în gura lupului, dar ce-l putea face să creadă că i-aş face treburile

murdare şi aş da pe mâna PS cine ştie ce biet amărât? Era chiar atât de prost pe cât părea? Nu s-ar fi zis.

— O vei face pentru că la predarea lui Bruno ţi se va acorda iertarea completă pentru toate crimele tale capitale.

— Hei, uită-te la mine, omule, oricum mai am poate vreo lună de trăit.

— Te poţi întoarce în Legiune. Cu gradul de căpitan.

— Căpitan? am pufnit. Rahat, de ce nu colonel plin, cu vultur în piept?

— De ce nu, chiar aşa?

— Chiar vorbeşti serios, nu?

Să-mi bag, ce viaţă mişto aş avea dac-aş fi comandant de brigadă! Dar…

— Dar sunt pe moarte oricum! Ce mai contează?

— Legiunea pleacă din nou în Brazilia chiar în timp ce vorbim, mi-a zis el. Te putem ghiftui cu cele mai bune paliative militare şi cu toată cocaina şi toate amfetaminele pe care le poţi înghiţi. Şi te paraşutăm în Brazilia cu aripi de colonel, în fruntea unei brigăzi, la douăsprezece ore după ce-l predai pe Bruno. O viaţă scurtă, dar fericită.

— Nemaipomenit, am replicat, cercetându-l cu atenţie pe bătrânul Walter T.

Tot nu avea nicio noimă. Ascundea ceva, iar eu aveam senzaţia n-o să-mi placă.

— Dar ce te face atât de sigur că n-aş prefera să-mi petrec viaţa asta scurtă şi fericită la San Francisco?

Acum a fost rândul lui Walter T. să mă cerceteze atent, apoi să ridice din umeri.

— Pentru că, dacă nu-l aduci pe Bruno, s-ar putea să fie o viaţă mult mai scurtă decât crezi.

— Ce?

— Oricum o să te lăsăm în San Francisco, aşa că aş putea foarte bine să-ţi spun adevărul, a continuat Bigalow. Am sentimentul că nimic altceva n-o să te motiveze, dar asta o s-o facă sigur.

Şi mi-a spus. Şi m-a motivat de-a binelea.

Bruno era un soi de sintetizator genetic. O scrântise

rău de tot şi crease o nouă varietate a Molimei. Era invizibilă la toate testele standard şi-ar fi putut fi capabilă să se răspândească chiar şi prin aer.

— Aşa că trebuie să ştim dacă Bruno e infectat cu ceva care s-ar putea împrăştia chiar acum prin San Francisco, ceva ce putem doar spera să oprim prin… măsuri de o asprime extremă.

Ei, fraţilor, n-aveam nevoie de nicio avansare la gradul de colonel plin ca să-mi dau seama ce voia să spună cu asta.

— Vrei să spui c-o să arunci o bombă atomică peste San Francisco, nu-i aşa?

— În afară de cazul în care l-am avea pe Bruno ca să-l cercetăm, iar examenul ne va asigura că n-a împrăştiat chestia asta… Altfel chiar nu avem de-ales… îţi dau două săptămâni. După asta…

— O să arunci bomba atomică în San Francisco cu mine înăuntru!

Bigalow încuviinţă.

— Cred că pot avea încredere în tine că vei face tot ce-ţi stă în putinţă, nu-i aşa? a întrebat el.

Ce puteam să răspund la asta? Un singur lucru, fraţilor. Ceea ce i-am zis mai departe bătrânului Walter T.

— Vreau cocaina, amfetaminele şi paliativele chiar acum. Câte pot duce.

— Foarte bine, a răspuns el. De ce nu? Tot ce ai nevoie.

— N-am de-ales, nu?

— Câtuşi de puţin.

Dacă n-aş fi fost prins cu cătuşe de scaun, i-aş fi smuls braţul bătrânei jigodii şi l-aş fi omorât în bătaie cu el. Dar chiar şi atunci a trebuit să-i admir stilul, dacă ştiţi ce vreau să spun. Doar un card negru îi lipsea bătrânului Walter T., şi s-ar fi simţit că acasă cu noi, camarazii zombi.

UNDA LEWIN

După ce semnele au început să dispară de la cazurile terminale şi posesorii de cârduri negreau început să iasă albaştri la testele simple pe care le încropeau doctorii

clandestini, vestea a început să se răspândească tot mai repede, la fel şi virusulcuirasat. Amanţii Fecioarei au început să împrăştie veştile cele bune ei înşişi pe străzi şi în barurile din San Francisco.

Într-o zi a venit la mine o delegaţie. M-au dus într-o casă veche, cu multe coridoare, cocoţată pe un deal deasupra parcului Buena Vista. O numeau Casa Fecioarei Iubirii Renăscute. M-au instalat într-un apartament de la etajul al treilea şi l-au luat şi pe Richard odată cu mine.

Acolo eram înconjurată de Amanţii Fecioarei. La fel şi Richard. Era înconjurat de oameni care aveau grijă de el, care-l iubeau, care ştiau ce fapte eroice făcuse şi cu ce preţ groaznic, încet, mult prea încet, a început să reacţioneze la ceea ce-l înconjura, să murmure împleticit despre vina şi disperarea lui. Dar încă refuza să se alăture Lucrării, pentru că socotea dezgustător fie şi un simplu gând despre sex, indiferent cine i se oferea, inclusiv eu.

Chiar şi Lucrarea propriu-zisă, deşi progresa destul de repede, mergea mult prea încet. Cât timp mai aveam înainte ca lumea de afară să afle adevărul? Luni? Săptămâni? Zile? Şi ce se va întâmpla atunci? Oare ştiau deja?

Ceea ce trebuia să se întâmple era infectarea întregului San Francisco cu virusul-cuirasat, aşa încât, atunci când lumea exterioară avea să intervină, adevărul să fie dezvăluit laolaltă cu dovada de netăgăduit, un măreţ fapt împlinit: un oraş întreg, o zonă de carantină cândva complet neagră, acum în întregime liberă de Molimă.

Odinioară, cu mult înainte ca mare parte din locuitorii săi actuali să se fi născut, San Francisco trăise câteva luni magice care fuseseră numite Vara Iubirii*, o legendă care supravieţuia încă în mitologia comună a oraşului.

Am conceput aşadar ideea unei săptămâni a Iubirii, o festivitate a virusului-cuirasat şi un mijloc de a-l răspândi rapid, un carnaval al sexului, o orgie de dimensiunea unui oraş, un festival al Fecioarei Iubirii Renăscute.

Poate că prin intermediul unei asemenea

demonstraţii, prin sărbătoarea a ceea ce readusese el în lume, şi Richard avea să poată renaşte…

JOHN DAVID

Paliativele cu care m-au injectat înainte să-mi dea drumul în San Francisco nu păreau să-mi fie de mare folos, dar amfetaminele şi cocaina făceau cu siguranţă toţi banii, fraţilor! Poate că arătam ca un bolnav în stare terminală, cu un picior în

Vara Iubirii – E vorba de fenomenul social-cultural care a început în vara lui 1967. Momentul culminant a fost celebrul festival de la Woodstock, din 1969. (n.tr.)

groapă, dar mă simţeam de minune şi ardeam ca o torţă pe calea spre iad, credeţi-mă!

Mă aşteptam ca San Francisco să fie ciudat şi sălbatic, ceva cam ca TJ înainte ca PS să năvălească peste noi, dar era cu totul diferit. Da, era ciudat, dar departe de ideea despre sălbăticie a unui zombi ca mine.

Oraşul arăta ca scos dintr-un film vechi – curat şi îngrijit şi, ştiţi voi, pitoresc, ca o carte poştală prăfuită. Am descoperit că puteam să fac orice fel de sex, pe viu, cu oricine voiam. Nu trebuia decât să cer, chiar dacă arătam aşa cum arătam.

Erau o mulţime de zombi în stare terminală, ca mine, învârtindu-se pe-acolo, şi o grămadă de poponari neruşinaţi, şi oamenii ăştia erau, pe bune, atât de prietenoşi şi amabili şi drăguţi cu noi, cei aflaţi pe drumul din urmă, încât îmi venea să vărs. Adică toată pacea şi sexul din compasiune şi dragostea asta mă enervau atât de tare încât aproape că-mi doream să văd Oraşul Pămpălăilor ras de o bombă atomică, dacă înţelegeţi ce vreau să spun…

Nu cu mine aici, bineînţeles!

Bigalow vorbise cât se poate de limpede. N-aveam de ales. Trebuia să-mi pun curul meu ferfeniţit la treabă şi să pun mâna pe Bruno, ca să-mi capăt singurul bilet de ieşire posibil.

DR. RICHARD BRUNO

Abia dacă-mi aduc aminte cum era în locul acela al

beznei. Nu mai ştiu cum şi când am început să ies din el. Mai întâi am simţit o lumină blândă şi caldă în bezna mea rece, apoi am început încet să observ ceea ce mă înconjura.

Locuiam într-o casă veche, victoriană, în vârful unui deal din San Francisco, un loc cunoscut sub numele de Casa Fecioarei Iubirii Renăscute. Linda Lewin locuia acolo cu mine şi ştiam că avusese grijă de mine în lunga mea noapte întunecată. Ea şi mulţi alţii. Era o casă a dragostei şi a speranţei. Era un soi de bordel şi un soi de biserică, şi cei de-aici împărtăşeau un singur lucru: virusul meu cuirasat. Şi toţi cei care veneau şi plecau de aici mă iubeau.

„Doctorul Desfătare”, aşa îmi spuneau cu toţii. Pentru ei nu eram creatura care-şi împinsese soţia şi băiatul la moarte, ci omul care adusese dragostea înapoi în lume.

— Ai jelit destul, Richard. Marge şi Tod s-au dus, iar durerea ta e îndreptăţită, îmi spunea Linda. Ai făcut însă un lucru minunat şi pentru asta jrierită să te bucuri. Vino şi ia parte la petrecere acum! Vezi pentru ce au murit! Vezi ce-ai readus în lume! Acesta este Festivalul Fecioarei Iubirii Renăscute, dar e şi Festivalul Doctorului Desfătare!

Apoi, ea şi cu Amanţii Fecioarei m-au luat într-un tur al oraşului San Francisco, într-un tur al carnavalului, într-un tur printr-o ţară a minunilor erotice, ieşită din visuri de mult pierdute.

Întregul oraş petrecea – în baruri, în parcuri şi pe străzi. Era Mardi Gras, era sărbătoarea lui Dionysos, era Vara Iubirii, era o nebunie minunată. Cu toţii erau beţi, drogaţi şi ameţiţi de fericire, iar oamenii făceau dragoste, împărtăşindu-şi carnea fără oprelişti, peste tot: în apartamente, în baruri, ori de-a dreptul afară, pe străzi.

Sărbătoreau Iubirea Renăscută prin însuşi actul de a o crea. Sărbătoreau sfârşitul Anilor Molimei în timp ce aduceau acest sfârşit cu carnea lor plină de bucurie.

— Înţelegi, Richard? m-a întrebat Linda mai târziu, când ne-am întors la Casa Fecioarei Iubirii Renăscute.

Marge şi Tod sunt morţi şi n-au apucat să vadă pentru ce-au murit, şi asta-i foarte trist; ai dreptate să-i plângi. Dar n-au murit degeaba, au murit ca să te ajute să aduci dragostea înapoi în lume. Dacă ne privesc de undeva, poţi fi sigur că îţi zâmbesc. Şi dacă nu, dacă nu există Dumnezeu sau ceruri, ei bine, atunci noi suntem tot ce-avem, nu putem căuta adăpost decât printre cei vii. Înţelegi?

— Nu ştiu ce să zic, Linda…

— Atunci dă-mi voie să te ajut să începi acum, a continuat ea, luându-mă în braţe. Vino şi găseşte-ţi adăpost alături de mine.

Şovăielnic la început, dar cu o pace stranie care creştea în inima mea, pacea unui războinic, o pace care a devenit hotărâre până când am sfârşit de făcut dragoste, mi-am găsit adăpost.

După aceea am înţeles. Marge şi Tod muriseră şi nimic din ce puteam face nu i-ar fi adus înapoi, iar acesta era un lucru îngrozitor. Într-un fel sau altul, Anii Molimei făcuseră din noi toţi nişte monştri şi nişte nebuni, fuseserăm toţi prinşi în capcana unor greşeli teribile, a unor fapte revoltătoare dictate de frică şi de frustrare; nimic din ceea ce făceam acum nu putea schimba asta. Fuseserăm cu toţii nişte victime şi poate că viaţa noastră, a tuturor celor trecuţi prin Anii Molimei, nu mai putea fi niciodată împlinită.

Dar noaptea aceea întunecată se încheia şi apăreau zorii unei alte zile, iar noi, inclusiv eu, trebuia să acţionăm ca să-i dăm naştere şi s-o protejăm până la maturitatea deplină. Viaţa mea personală murise acolo, în golful San Francisco, odată cu Marge şi cu Tod. Nu-mi mai rămăsese nimic în afară de datoria faţă de jurământul hipocratic.

Şi răzbunarea.

Nimic din ceea ce făceam nu mi-ar fi adus vreodată familia înapoi sau nu mi-ar fi şters în întregime vina pentru moartea lor. Dar mă puteam răzbuna pe Prinz, pe Feinstein, pe consiliul de la Sutcliffe, îmi puteam aduce contribuţia ca temerile lor cele mai rele să se realizeze, ca

virusul-cuirasat pe care au căutat să-l distrugă să se împrăştie pretutindeni, salvând omenirea aflată în suferinţă şi distrugând, implicit, Corporaţia Sutcliffe.

Aşa se va încheia rolul meu în coşmarul sucit al Anilor Molimei, cu o ultimă ironie perversă şi totuşi fericită: o răzbunare dreaptă şi plină de iubire.

Mâine am să ies în San Francisco şi voi lua parte la săptămâna Iubirii. Dar în noaptea asta stau aici, în Casa Fecioarei, şi-mi scriu povestea în acest jurnal, care se încheie acum. Când voi termina, jurnalul va fi trimis preşedintelui, şefului Agenţiei Federale de Carantină, serviciilor de ştiri, reţelelor de televiziune. Înainte de a-i lăsa să acţioneze împotriva noastră sau să vă spună că totul este o minciună diabolică, cereţi-le să intre în oraş şi să testeze populaţia, sau măcar un eşantion serios, pentru Molimă. Asta-i tot ceea ce vă cer. Aflaţi singuri răspunsul. Spuneţi celorlalţi.

Şi vă promit că adevărul vă va elibera pe toţi.

JOHN DAVID

Aveam nişte poze bune ale lui Bruno, dar aţi încercat vreodată să daţi de urma unui singur tip într-un oraş de un milion? Cu atât mai greu de făcut într-un oraş care părea s-o fi luat complet razna. Toată lumea părea beată sau drogată. Oamenii făceau sex pe viu la vedere, pe străzi, în parcuri, pe alei. Aproape morţi, cum eram şi eu, se îndesau unii într-alţii, chiar şi în mine, trăncănind o mulţime de chestii trăsnite despre cum mă salvau ei de Molimă, ca şi cum ar fi putut acum să mă mai ajute ceva!

Îi evitam grăbit, eram un ghiveci de sarcoame şi infecţii secundare, slăbit şi cu febră, şi abia mă mai ţineam pe picioare. Luam doze enorme de amfetamine şi cocaină doar ca să merg mai departe. Dar, oricât de repede mă duceam eu, ştiam totuşi că oraşul ăsta avea să se ducă dracului şi mai devreme, cu mine cu tot, dacă nu îl predam pe Bruno Poliţiei Sexuale. Mai aveam poate vreo trei săptămâni de trăit, dar dacă nu-l prindeam pe doctor îmi rămâneau doar zece zile.

Un supliment de unsprezece zile de viaţă s-ar putea

să nu fie cine ştie ce, fraţilor, dar vi s-ar părea mai mult ca sigur enorm dacă aţi şti că e tot ce v-a mai rămas!

Oricum, era destul ca să-mi păstrez atenţia îndreptată spre găsirea lui Bruno, chiar ameţit şi drogat şi pe moarte, clătinându-mă pe picioare în mijlocul celei mai mari orgii pe care-o văzuse lumea vreodată. Şi am început să iau la întrebări oamenii de pe stradă la întâmplare, nefiind câtuşi de puţin amabil în legătură cu asta.

Eram atât de dus încât trebuie să fi bătut măr vreo şase dintre ei înainte să-mi treacă prin cap că „doctorul Desfătare" despre care trăncănea tot oraşul ăsta nenorocit era chiar tipul pe care-l căutam. Doctorul Richard Bruno, ticălosul care s-ar putea să fi dat drumul la cea mai rea varietate de Molimă şi din vina căruia, fără îndoială, aveau să fie vaporizaţi toţi idioţii ăştia… şi eu laolaltă cu ei. Erau convinşi cumva că mizerabilul era un soi de erou!

Ei, după ce m-am prins de asta, n-a fost prea mare osteneala să-l găsesc pe faimosul doctor Desfătare. Tot ce aveam de făcut era să-mi urmez nasul şi toată vorbăria despre el, din baruri şi de pe străzi, până când am dat de cineva care mi-a zis că era la o petrecere chiar în acel moment, într-un anumit bar din North Beach.

Am ajuns acolo chiar când el ieşea, cu o păpuşă arătoasă la braţ şi un zâmbet visător pe buze. Îndată ce l-am văzut m-am pus în mişcare, fără niciun pic de timp sau de energie rămase pentru gândire.

— E-n regulă, Bruno, ticălosule, tu vii cu mine! am strigat, apucându-l de braţul drept şi răsucindu-i-l la spate într-un seminelson improvizat.

Vreo şase tipi au dat să se amestece, dar, chiar aşa dus cum eram, avusesem grijă de asta. Scosesem deja miniautomatul şi-l fluturam în faţa lor.

— Tipul ăsta vine cu mine, mizerabililor! am strigat. Care încearcă să mă oprească, îi zbor creierii!

Apoi totul a părut să se întâmple deodată.

Un idiot şi-a luat inima-n dinţi şi m-a lovit în partea din spate a genunchilor.

Am izbit cu piciorul orbeşte, luptându-mă să-mi

păstrez echilibrul.

Bruno s-a smuls din strânsoarea mea.

Un cerc de trupuri furioase m-au împresurat.

Am început să trag fără să-mi pese de ţintă, agitând miniautomatul într-o mişcare de evantai, în cadenţă maximă.

„Doctorul Desfătare" s-a trezi găurit în spate, de la cur până la umăr, de gloanţe de mare calibru.

Bruno s-a prăbuşit, în timp ce toţi ceilalţi s-au năpustit asupra mea, strivindu-mă ca o tonă de cărămizi.

Apoi am mâncat o bătaie soră cu moartea. Doi tipi mă ţineau de umeri, iar Bruno zăcea pe trotuar, gemând şi uitându-se în sus, la mine.

— De ce? a şoptit el, cu sângele picurându-i din gură.

— Nu muri, jigodie tâmpită! am ţipat la el. Eşti singurul meu bilet de plecare de-aici!

— Omorâţi-l pe nenorocit!

— Faceţi-l bucăţi!

Am început să râd. Am râs şi iar am râs. Adică… ce altceva era de făcut?

— Daţi-i drumul şi omorâţi-mă, fraierilor! le-am zis tuturor. Sunt deja mort şi la fel sunteţi şi voi, or să vă arunce bombe atomice-n cap pân-o să luminaţi albastru!

— Scoate-ţi-i inima din piept! i

Bruno se uita la mine de pe trotuar, cu micul lui zâmbet trist, ciudat, cumva aproape împăcat, în timp ce se stingea.

— Nu… a zis el. Gata cu… răzbunare dreaptă şi iubitoare… Nu vedeţi? Marge… Tod… nu-i vina nimănui… duceţi-l… duceţi-l…

Vocea lui începea să slăbească. A tuşit, scuipând şi mai mult sânge.

— Unde să-l ducem, Richard? a întrebat o femeie, aplecându-se deasupra lui.

— Duceţi-l la Fecioară… a şoptit Bruno. Lăsaţi-l să găsească adăpost lângă… lângă…

Buzele i se mişcau, dar nu mai ieşea niciun sunet. Şi acesta a fost sfârşitul.

Bruno era mort.

La fel şi eu.

Şi, în zece zile, la fel urma să fie întregul San Francisco.

UNDA LEWIN

Au adus trupul lui Richard înapoi la Casa Fecioarei Iubirii Renăscute şi l-au întins pe o canapea. Şase Amanţi ţineau în frâu un tânăr, un caz terminal cu ochi aprinşi, şi nu erau câtuşi de puţin blânzi.

Mi-au spus ce s-a întâmplat. Şi cuvintele lui Richard de dinainte să moară.

Numai atunci m-am uitat cu adevărat la ucigaşul lui. Avea corpul acoperit cu sarcoame. Silueta scheletică. Ochii roşii, sălbatici.

— De ce? l-am întrebat, cu o voce stranie, imploratoare, care m-a surprins chiar şi pe mine.

— Bruno era biletul meu de ieşire de-aici înainte ca ei s-o arunce pe Coana Mare, dar acum s-a terminat totul, nu-i aşa? Puteţi face orice blestemăţie, oricum suntem toţi nişte zombi! Adică morţi, fraţilor…

N-avea niciun sens ceea ce spunea, am ştiut de cum l-am auzit. Biata creatură nu era responsabilă pentru faptele sale, nu mai mult decât fusese Richard când muriseră Marge şi Tod. Mai auzisem de soiul ăsta de lucruri. Cei în stare terminală deveneau violenţi spre sfârşit, luând cu ei cât mai mulţi cu putinţă. Şi el era o victimă a Molimei, ca noi toţi.

Am înţeles ultimele cuvinte ale lui Richard, poate mai bine chiar decât le înţelesese el atunci când le rostise. Viaţa lui se sfârşise deja, într-un sens, iar această biată făptură nu făcuse decât să-i elibereze sufletul chinuit. Am înţeles de ce-şi iertase asasinul: pentru că în acest act de iertare îşi găsise în sfârşit iertarea pentru sângele de pe mâinile lui. Mă rugam să fie aşa, mă rugam la oricare zei ar fi existat.

— Ce-ar trebui să facem cu ticălosul?

— Omorâţi-l!

— Scoateţi-i blestemata aia de inimă din piept!

— Nu! m-am trezit spunând. O s-o fac pentru tine, Richard, am şoptit, şi l-am luat de mână pe ucigaş. El te-a iertat şi la fel trebuie să fac şi eu.

— Dă-i drumul şi omoară-mă, nu vreau iertarea ta. Nu spun prostii, sunt un om mort şi la fel sunteţi şi voi!

— Nu, nu eşti, i-am replicat cu blândeţe. Dă-mi voie să te iau la etaj şi să-ţi dau vestea cea bună.

JOHN DAVID

Şi aşa a făcut, deşi, bineînţeles, n-am crezut o iotă în acel moment, nici măcar după ce Fecioara i-a făcut dezgustătorului meu trup muribund darul cărnii ei. Oricum, nu eram într-o stare mentală potrivită pentru conversaţii profunde.

Dar peste câteva zile, când sarcoamele au început să dispară şi capul mi s-a limpezit, mi-am dat seama că toată povestea asta blestemată pe care mi-o repeta într-una Linda era în întregime adevărată.

Îmi făcusem şi eu porţia mea de nelegiuiri, dar ceea ce făcuseră jigodiile alea de la Sutcliffe era de-ajuns cât să facă să vomite un medic de campanie! Walter T. Bigalow nu-mi fusese niciodată prea simpatic, pl atât mai puţin după numărul pe care-l jucase pentru mine, dar eram dispus să pariez că bătrână jigodie crezuse ce-mi spunea despre bietul Bruno. Javrele alea de la Sutcliffe trebuie să-i servit povestea lor despre Bruno ca să-l facă să radă de pe faţa pământului cu bombe atomice dovada a ceea ce făcuseră. Iar virusul-cuirasat avea să dispară laolaltă cu oraşul! Toate astea, doar ca să-şi umple ei buzunarele şi să-şi salveze fundurile bune de nimic!

Rahat, Bigalow îi credea încă!

— În ce zi suntem? am întrebat-o pe Linda când capul meu s-a limpezit destul cât să-mi dau seama ce însemnau toate astea şi ce era pe cale să se întâmple.

Mai erau două zile până la Marea Explozie.

— Mi-ai dat veştile bune, acum trebuie să-ţi dau eu veştile proaste, i-am spus.

Şi i le-am dat.

N-o mai văzusem până atunci pe Fecioară cedând

nervos şi izbucnind în lacrimi, dar atunci exact asta s-a întâmplat.

— Înseamnă că bietul Richard a murit degeaba… Şi toţi cei de aici sunt condamnaţi… Şi nimeni n-o să ştie vreodată… Şi Molima o să se tot prelungească, la nesfârşit…

În timp ce ea gemea şi suspina, eu am început să gândesc. Încă mai aveam pistolul Very, iar elicopterul acela al PS avea să se mai învârtească la ora trei deasupra parcului Golden Gate încă două zile. Aveam mijloacele de a-l aduce la sol şi, dacă-l puteam lua…

— Trebuie să-mi găseşti un tip care să poată pilota un elicopter, i-am cerut.

Fecioara s-a uitat la mine absentă. Am scuturat-o de umeri.

— Hei, trebuie să te dezmeticeşti, Linda, şi să mă asculţi! Am o cale de a ieşi de-aici înainte s-o arunce pe Coana Mare!

Asta a făcut-o să-şi revină, iar eu i-am explicat.

A fost chiar simplu. L-am îmbrăcat pe pilotul de elicopter cu un impermeabil lung şi i-am pus pe cap ceva ca o pălărie pleoştită, pentru ca nimeni să nu poată vedea că nu era Bruno până când nu ne urcam la bordul elicopterului PS.

— O să am eu grijă de restul, am promis. O să fie probabil doar un pilot şi un copilot, o nimica toată. Apoi veniţi voi la bord şi decolăm ca o pasăre cu fundul mare către Marin County, scăpăm de elicopter şi dispărem. Tu mi-ai salvat viaţa, acum o salvez eu pe-a ta.

UNDA LEWIN

— Dar cum rămâne cu San Francisco? am întrebat. Nu putem doar să…

John a ridicat din umeri.

— San Francisco o să fie oricum ras de pe faţa pământului cu bombe nucleare, a răspuns el. N-avem ce face în legătură cu asta, nu putem salva altceva decât fundurile noastre.

— Dar toţi oamenii ăştia… şi virusul-cuirasat…

— Priveşte lucrurile în felul ăsta: măcar o să rămânem tu şi cu mine să-l răspândim…

Se uită pieziş la mine, cu o privire de lup.

— O să-mi fac datoria de a-l împrăştia cât mai mult, crede-mă, surioară!

— Nu putem lăsa un oraş întreg să moară!

— Ai vreo idee mai bună?

M-am uitat ţintă la această biată făptură sălbatică, la această maşină de ucis, la această victimă finală a Molimei, m-am gândit îndelung şi în cele din urmă mi-a venit o idee.

— O să capturăm elicopterul PS, i-am zis. Dar n-o să evadăm pur şi simplu. O să zburăm până la Sutcliffe…

— Şi ce-o să facem?

— Îi capturăm pe Harlow Prinz şi pe Warren Feinstein. îi ducem la Bigalow.

— Ce?!

— Nu vezi? Când or să-i spună adevărul lui Bigalow…

— De ce naiba ar face aşa ceva?

M-am străduit să imit cât mai bine privirea cea mai feroce a lui John David.

— Cred că pot să las asta în seama ta, nu-i aşa? am spus.

S-a uitat fix la mine în timp ce faţa i se strâmba încet, devenind imaginea în oglindă a propriului meu chip.

— Mda, a răspuns fără grabă. Cred că mi-ar plăcea asta.

S-a încruntat.

— Numai că treaba asta devine teribil de riscantă, surioară. Adică, să punem mâna pe elicopter n-ar trebui să fie prea greu. Dacă tot ce-am face ar fi să aterizăm în Marin County şi să dispărem pe jos, şansele noastre ar fi destul de bune. Dar să păcălim traficul radio destul de multă vreme ca să zburăm cu ăsta până la Palo Alto, să-i răpim pe nemernicii de la Sutcliffe şi să-i ducem la Bigalow… hei, PS nu-i Legiunea, dar nici chiar atât de duşi cu pluta nu-s…

— Trebuie să încercăm!

— N-am avea nicio şansă!

— Dacă am crea o diversiune? am izbucnit. Una mare…

— O diversiune?

Sângele îmi îngheţa în vine în timp ce vorbeam. Era monstruos. Mii de oameni ar putea să moară. Dar alternativa era şi mai groaznică: un milion de morţi fără niciun motiv. Şi, oricât de oribil ar fi fost ca tactică, era totuşi singurul lucru corect de făcut. Din punct de vedere moral sau practic, nu exista nicio alternativă. Era singura şansă pe care o aveam de a salva oraşul, iar oamenii aveau dreptul să ştie.

— Ce crezi că s-ar întâmpla dacă toată lumea din San Francisco ar afla ceea ce tocmai mi-ai spus? l-am întrebat.

— C-or să se aleagă cu o bombă atomică peste două zile? Glumeşti? Ar lua-o razna complet! Ar…

— S-ar năpusti în masă asupra liniei de carantină? S-ar risipi prin golf în sute de bărcuţe? Ar încerca să treacă peste porţiunile dărâmate din poduri?

— Iisuse, ar fi exact ca în TJ, numai că de o mie de ori mai mare, PS-ul ar fi ocupat până peste cap, s-ar putea să reuşim să…

El mă cercetă cu alţi ochi.

— Hei, dincolo de tot farmecul şi delicateţea pe care le arăţi, eşti o tipă destul de dură, ştii, surioară? am comentat. Adică, să foloseşti un oraş întreg ca diversiune…

— Oricum, oamenii ăştia au dreptul să ştie ce-o să se întâmple, nu-i aşa, John? i-am explicat. Tu n-ai vrea să ştii? în felul ăsta, chiar dacă noi nu reuşim, ei trebuie să moară luptând pentru ceva şi ştiind de ce. Mai bine să arzi decât să ruginești.

WALTER T. BIGELOW

Satana mă ţinea ca pe ghimpi în timp ce aşteptam în zadar ca David să-l extragă pe Richard Bruno din San Francisco. De trei şi chiar de patru ori pe zi, Harlow Prinz mă suna ca să-mi ceară, pe un ton din ce în ce mai strident, să pun să fie bombardat oraşul. Era acesta glasul lui Dumnezeu sau glasul diavolului? Ce voia Iisus să fac?

Şi apoi Satana m-a pus cu spatele la cel din urmă zid. Au început să sosească rapoarte la secţia PS din Daly City, unde mă instalasem şi eu, că o flotilă uriaşă de lepădături, în ambarcaţiuni mici, pleca de la ţărmul oraşului San Francisco. Izbucniseră lupte de-a lungul întregii linii de carantină de pe uscat.

Devenea tot mai limpede că nu mai puteam sta pe gânduri. Mulţimi cu echipamente de construit poduri roiau la capetele dinspre San Francisco ale podurilor Golden Gate şi Oakland Bay. Întregul oraş încerca să evadeze din zona de carantină. Nu puteau fi opriţi cu toţii prin mijloace convenţionale. Numai o lovitură termonucleară putea împiedica noua şi mult mai mortala tulpină a Molimei să pătrundă acum în populaţia generală.

Eram silit să fac mult-întârziatul apel, acum inevitabil, către preşedintele Statelor Unite…

JOHN DAVID

Voisem ca Marea Evadare să înceapă fix la ora trei, ca să fiu absolut sigur că elicopterul PS nu fugea speriat, dar Linda spusese prea multor oameni, iar Amanţii Fecioarei erau pe străzi, aţâţând lucrurile cu ore întregi mai devreme, aşa că agitaţia a început să se dezlănţuie necontrolat cu o oră mai devreme.

Luptele aveau loc la periferii însă, nu în centru, iar parcul Golden Qate era aproape pustiu. Pilotul elicopterului PS ar fi trebuit să ajungă deja deasupra oraşului, sau poate că era genul de neghiob corect, care-şi îndeplinea ordinele indiferent ce s-ar întâmpla.

Deoarece, chiar şi cu jumătate de oraş aruncându-se asupra liniei de carantină, elicopterul a apărut deasupra parcului potrivit înţelegerii, la trei fix.

Am tras cu pistolul Very şi a coborât. Am înfipt vizibil mini automatul în spinarea pilotului nostru şi l-am silit să meargă cu mâinile la spate către uşa deschisă a elicopterului.

Aşa cum îmi închipuisem, erau doar un pilot şi un copilot în cabină. În clipa în care ne-am văzut înăuntru, am îndesat gura armei în ceafa pilotului.

— Afară, idioţilor! am ordonat. Dar mai întâi dezbrăcaţi-vă! O singură vorbă de la oricare dintre voi şi vă zbor creierii!

— Hei…

— Ce n-ai…

— V-am zis, nicio vorbă! Jos cu uniformele! Mişcaţi-vă fundurile!

Au aruncat o privire la miniautomat şi încă una spre mine, apoi s-au dezbrăcat *muy pronto* până la chiloţi şi tricouri.

— Afară, idioţilor! mai bine fugiţi până cădeţi din picioare şi nu vă uitaţi înapoi!

I-am dat afară din elicopter şi am tras o rafală prelungă pe deasupra capetelor lor, în timp ce Linda urca la bord, iar ei alergau către cele mai apropiate tufişuri.

Apoi eu şi cu pilotul nostru ne-am pus uniformele lor, care, mi-am imaginat, aveau să ne fie de folos dacă ajungeam la Sutcliffe, şi am decolat.

Cerul era gol în timp ce ne îndreptam spre sud pe deasupra oraşului, la aproape o mie de metri înălţime, dar lucrurile au început să devină periculoase pe măsură ce ne apropiam de linia de carantină.

Vedeam mulţimi dezordonate de oameni îndreptându-se către poziţiile PS de dedesubt. Trupele PS foloseau mitraliere grele şi artilerie uşoară, iar aerul de dedesubtul nostru se umpluse de fum de praf de puşcă, prin care zăream trasoare fără scântei, cu traiectorie dreaptă şi, din loc în loc, explozii.

Tot iadul se dezlănţuia la sol, iar spaţiul aerian de sub noi era plin de elicoptere militare făcând curse lente, la mică altitudine, cu tunuri şi rachete.

Dar toate tunetele şi fulgerele şi talmeş-balmeşul făceau totul mai uşor pentru noi până la urmă. Eram doar un elicopter printre multe altele.

— Bravo cinci trei şapte Charlie, ce naiba faceţi acolo? a scrâşnit o voce către noi, prin radio.

— Nu răspunde! i-am spus pilotului. Du-l jos, în trafic!

Când am coborât în norul de elicoptere militare, am ţipat în microfon:

— Ticăloşi poponari, jigodii cu card negru!

Şi am tras câteva rachete.

— Hei, sunt oamenii noştri acolo jos!

— Şi fundurile noastre aici sus! Tu pilotează doar chestia asta şi lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru tactică, bine?

Am tras orbeşte alte câteva focuri în zăpăceală.

A mers ca prin farmec. De fiecare dată când prindeam paraziţi la radio, înjuram şi strigam ca un bun animal de luptă şi trăgeam la întâmplare câteva rachete către sol. Nimeni nu ne-a mai deranjat în timp ce ne croiam drum către sud, pe deasupra zonei de luptă.

După ce ne-am îndepărtat binişor, am urcat înapoi la o mie de metri şi singurul trafic pe care l-am văzut între Daly City şi Palo Alto a constat în câteva elicoptere militare care se îndreptau spre nord, în zarva aflată mult dedesubt. Probabil că nici măcar nu ne-au remarcat.

Am aterizat în interiorul complexului Sutcliffe, chiar în faţa clădirii administraţiei, şi am rămas acolo, cu rotorul învârtindu-se, în timp ce gardienii companiei se revărsau în dezordine din clădire. Până la urmă ne-au înconjurat.

— Staţi aici şi, pentru numele lui Dumnezeu, ţineţi motoarele pornite, le-am spus Lindei şi pilotului.

Apoi am coborât din elicopter şi am făcut pe generalul maior.

— Urgenţă naţională! am lătrat la gorila care-i comanda pe gardieni. Ordine directe de la Walter T. Bigalow, directorul Agenţiei Federale de Carantină. Îi vrea pe Harlow Prinz şi pe Warren Feinstein la cartierul lui general într-o jumătate de oră. Am venit să-i luăm!

— Hei, n-am primit ordin să…

— Ceartă-te cu Bigalow dacă vrei! m-am răstit.

Apoi am ridicat din umeri, camaradereşte, către fraier.

— …Dar nu te sfătuiesc. Adică, a avut loc deja un soi de încurcătură în legătură cu asta, cu toată agitaţia din jur,

şi nu-i tocmai rezonabil în acest moment, dacă mă înţelegi…

— Nu primesc ordine de la P. S!

— Asta-i problema ta, amice, i-am spus, făcând semn cu capul către elicopter. Am primit ordin să arunc în aer locul ăsta dacă întâmpin rezistenţă; mai sunt cinci elicoptere militare învârtindu-se chiar deasupra dealurilor, în cazul în care v-ar veni vreo idee tâmpită…

— Hei, hei, n-o lua razna, s-a potolit şeful gardienilor, mult mai politicos, după care a intrat la trap în clădire.

Am aşteptat acolo, lângă elicopter, înconjurat de gardieni, un timp care mi-a părut egal cu zece mii de ani istovitori. După ceas, nu cred c-au trecut însă mai mult de zece minute.

În sfârşit, comandantul gardienilor a apărut cu doi papiţoi între două vârste. Unul dintre ei părea să se apropie clătinându-se, năucit, dar celălalt era soiul de mizerabil arogant cu aere de şef pe care-ţi doreşti să-l omori pe loc.

— Ce-nseamnă asta? mi-a strigat el în faţă. Sunt Harlow Prinz, sunt preşedintele acestei companii şi nu…

— Iar eu sunt doar trimisul lui Walter Bigalow şi nu-s dispus să-ţi înghit rahatul, i-am răspuns. Rahat înghit doar de la patron, şi voi avea parte de destul pentru că am întârziat deja! Aşa că fă-ne amândurora un mare bine şi urcă în elicopter!

Mi-am fluturat miniautomatul.

— Dacă nu, rahatul e pe cale s-o ia la vale, dacă pricepi ce vreau să spun.

Pămpălăul, care trebuie să fi fost Warren Feinstein, porni să urce la bord, dar jigodia aia ucigaşă de Prinz se proţăpise cu mâinile în şolduri, bănuitor. S-a uitat pe îndelete la uniforma care stătea prost pe mine.

— Să-ţi vedem hârtiile, a cerut el.

Am ridicat ţeava armei şi am îndreptat-o spre buricul lui.

— Te uiţi de-a dreptul la ele, am răspuns.

— Harlow, pentru numele lui Dumnezeu, vorbeşte

serios! a exclamat Feinstein, şi şi-a înghesuit fundul în elicopter.

Prinz a trecut încet pe lângă mine către uşă şi a început şovăitor să urce în elicopter, dar probabil că a zărit-o pe Linda când s-a uitat înăuntru şi a pus lucrurile cap la cap.

Pentru că mi-a tras brusc o lovitură imprecisă cu piciorul în boaşe; a greşi ţinta, dar m-a făcut să-mi pierd echilibrul. A strigat spre gardienii săi:

— Trageţi! Trageţi!

Apoi s-a eliberat şi a luat-o la fugă.

Furios cum eram, nu mi-am pierdut cumpătul.

Am sărit prin uşă, împroşcând cu gloanţe spre gardieni cu o mişcare largă, în timp ce pilotul nostru ridica elicopterul. M-am aruncat în scaunul copilotului.

În acest moment eram la vreo treizeci de metri în aer şi ne îndreptam drept în sus, în albastrul bătut de vânturi.

— Ţine-l chiar aici un minut! i-am cerut pilotului.

Gardienii se împrăştiau ca sa de adăpostească. Numai câţiva dintre ei au avut curajul să tragă câteva gloanţe inutile în sus, peste umăr, care au zăngănit inofensive pe pântecele blindat al elicopterului.

Prinz alerga spre clădirea administraţiei. Am zâmbit. L-am prins pe ticălos în linia de ochire şi am savurat priveliştea, dar numai pentru o clipă. La urma urmei, ăsta era mizerabilul care era dispus să lase Molima să ne înhaţe pe toţi ca să-şi căptuşească el buzunarele. Lichidasem mai mulţi cetăţeni decât puteam număra, dar ăsta urma să fie special. Asta urma să fie a-ntâia.

— Mii de mulţumiri pentru că mi-ai înveselit ziua, i-am spus lui Harlow Prinz când a ajuns la treptele care urcau spre intrare.

Şi am tras o singură rachetă.

O lovitură perfectă. L-a nimerit chiar în partea de jos a spinării şi l-a făcut bucăţele.

M-am dus în spatele elicopterului, unde Feinstein era ghemuit lângă un perete despărţitor. L-am apucat de gât cu mâna stângă, l-am strâns ca să deschidă fălcile şi i-am

îndesat pe gât ţeava armei.

— Ai văzut ce i-am făcut amicului tău, i-am zis. Ştiind ceea ce ştiu despre voi, mizerabililor, şi despre ce-aţi făcut, crede-mă că mi-a făcut la fel de multă plăcere ca atunci când o să te lichidez pe tine, dacă nu faci exact ce ţi se spune. Ai priceput mesajul, jigodie?

Feinstein încuviinţă, iar eu i-am scos ţeava pistolului din gură. Când l-am aruncat cu fundul pe punte, n-a făcut decât să rămână întins, smiorcăindu-se:

— I-am zis lui Harlow că mergea prea departe, nu-i vina mea, n-a fost ideea mea. Bigalow o să mă creadă, nu-i aşa, jur c-o să-i spun adevărul, nu m-am gândit niciodată, n-am ştiut…

— Ar face bine să te creadă, jigodie, sau o mulţime de funduri or să dea ortul popii. Şi crede-mă că tu o să te duci primul!

WALTER T. BIGELOW

Secţia era cuprinsă de tumult. Situaţia evolua cu fiecare minut. Gloata acoperise spărtura în Golden Gate şi luptele se dezlănţuiseră pe partea dinspre Marin County a podului. Şalupele noastre înarmate scufundau nenumărate ambarcaţiuni încărcate până la refuz cu posesori de cârduri negre, dar era un haos total în golf; nu puteau stabili sau menţine o limită. Linia de carantină de pe uscat se prăbuşea sub valul uman de atacuri violente.

Nu exista nicio alternativă. De îndată ce îl prindeam pe preşedinte la telefon aveam să-i cer să autorizeze o lovitură nucleară imediată împotriva oraşului San Francisco.

Dar, în timp ce aşteptam ca apelul meu către Casa Albă să fie acceptat, s-a auzit zarvă în anticamera biroului meu şi, o clipă mai târziu, un căpitan din PS s-a repezit înăuntru.

— Warren Feinstein e afară, domnule director, s-a bâlbâit el. E o… e o fată cu el, care zice că e Fecioara Iubirii Renăscute… şi un bărbat care ţine pistolul îndreptat spre el. Zice că o să-i zboare capul de pe umeri dacă facem vreo mişcare şi…

S-au auzit din nou zgomote din anticameră, apoi Feinstein a fost aruncat cu brutalitate pe uşă de către un bărbat care îi ţinea ţeava unui miniautomat la ceafă, urmat de o fată şi de şase agenţi ai PS cu pistoalele scoase.

Bărbatul cu miniautomatul era John David, pe care îl trimise sem la San Francisco după Richard Bruno. Purta o uniformă a PS.

— Ce înseamnă asta? i-am cerut socoteală. Ăsta nu-i Bruno! Cum ai…

— Nu mai spune! a mârâit David, îmboldindu-l pe Feinstein cu arma. Dă-i drumul, spune-i, sau îţi zbor căpăţâna aia nefolositoare!

Din ochii preşedintelui consiliului de administraţie de la Sutcliffe curgeau lacrimi în timp ce spunea povestea cea mai incredibilă şi mai dătătoare de fiori.

— Harlow te-a minţit, virusul lui Bruno nu era o varietate a Molimei prezentă în mediu, era un remediu pentru toate tulpinile de Molimă, o boală venerică artificială…

— Un remediu? Atunci de ce…

— …care oferea imunitate totală…

— Dacă era un remediu, atunci de ce Dumnezeu aţi făcut-o să dispară? am strigat la el. De ce mi-aţi spus…

— E o boală venerică! bolborosi Feinstein. Se răspândeşte singură, n-aveam ce pune pe piaţă, ar fi adus falimentul Corporaţiei Sutcliffe, ar fi provocat o criză economică, Harlow a insistat…

Nu-mi puteam crede urechilor. Nu era posibil să aud aşa ceva.

— Aţi ascuns un remediu total pentru Molimă ca să vă păstraţi profiturile? Dumnezeule, Prinz încerca să mă facă să distrug San Francisco cu bombe nucleare doar pentru ca Sutcliffe să rămână solvabil?

Feinstein a clătinat din cap.

— Până atunci ar fi fost prea târziu, nu vezi? a gemut el. Toată povestea a mers prea departe. L-am avertizat, jur că aşa am făcut, dar el a insistat că San Francisco trebuie bombardat ca să se acopere ce-am făcut…

Feinstein părea să se adune cu un efort imens.

— Dar acum nu poţi să mai faci asta, a continuat el, mult mai coerent. N-o s-o mai faci. Sunt dispus să-mi asum răspunderea, chiar dacă asta înseamnă să-mi petrec tot restul vieţii în închisoare. Harlow a greşit, a făcut o greşeală monstruoasă, iar eu am fost slab, îngrozitor de slab. Nu poţi arunca bombe atomice în San Francisco. Nu poţi omorî milioane de oameni. Nu poţi distruge virusul-cuirasat.

Era acesta adevărul sau era minciuna cea mai mare a Satanei? Feinstein vorbea, la urma urmei, cu o armă la ceafă. Şi recunoscuse deja că era un mincinos.

Dacă diavolul era cel care vorbea prin el, iar eu aveam să dau crezare celei mai mari minciuni a Satanei, aş fi infectat naţiunea cu o nouă varietate mortală a Molimei, care ar putea distruge întreaga viaţă umană.

Dar dacă Dumnezeu alesese acest instrument neverosimil pentru a-şi dezvălui adevărul în ceasul al unsprezecelea, iar eu nu-l credeam? Nu numai că aş fi fost răspunzător pentru moartea unui milion de oameni, aş fi fost răspunzător şi pentru distrugerea remediului lui Dumnezeu pentru Molimă.

Ce trebuia să fac? Oricare ar fi fost adevărul, Satana n-ar fi putut născoci pentru mine o dilemă morală mai complicată.

— Preşedintele la telefon, a rosti o voce în difuzor.

Niciun om n-ar trebui silit să ia o asemenea decizie. Dar eu eram. Şi trebuia s-o fac atunci. Dar nu puteam. Era un singur lucru pe care-l puteam face.

Acolo, în faţa lui Feinstein şi a lui David şi a propriilor mei oameni, şi cu preşedintele Statelor Unite aşteptând la telefon, m-am lăsat în genunchi, fără să-mi fie ruşine, şi m-am rugat cu voce tare.

— Te rog, Iisuse, ştiu că voi fi nevoit să sorb această cupă, m-am rugat. Dar acordă-mi măcar această îndurare. Trimite-mi un semn. Arată-mi chipul tău.

Iar Dumnezeu, în nesfârşita Lui înţelepciune, mi-a răspuns la rugăciune prin cel mai greu de crezut dintre

instrumente.

Fata a făcut un pas în faţă.

— Dă-mi voie să te ajut, a spus ea încetişor.

Mi-a luat mâinile într-ale ei şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Dă-mi voie să fiu semnul tău, a adăugat ea.

— Tu? Tu eşti…

— Fecioara Iubirii Renăscute…

— …vocea blasfematoare a Satanei!

— Nu, nu asta sunt. Nimic nu vorbeşte prin intermediul meu în afară de adevărul din inima unei fete obişnuite. Mi-e foarte frică, a vorbit ea cu o blândeţe stranie. Dar ştiu că omul acesta rosteşte adevărul, pe care nimeni altcineva nu-l ştie. Aşa că trebuie să fiu semnul tău, nu-i aşa? În singurul mod în care pot.

— Cum? am întrebat moale, dorind foarte mult, în acea clipă, să cred.

În Iisus. În harul lui Dumnezeu. În orice mi-ar arăta adevărul.

Chiar şi în cea pe care o crezusem cea mai mare adversară, chiar şi în Fecioara Iubirii Renăscute, dacă mă putea convinge.

— Punându-mi viaţa în mâinile tale, a răspuns ea.

Ochii mei s-au întâlnit cu ai Fecioarei Iubirii Renăscute. Erau tineri şi erau temători, dar citeam în ei şi o tărie care părea din afara timpului. Mi-a zâmbit cu zâmbetul Madonei. Sau era doar ceea ce tânjeam eu să văd?

— Afară aşteaptă un elicopter. O să mă duc la el şi-o să zbor înapoi la San Francisco. Dacă oraşul moare de mâna ta, o să mor şi eu. Ar face vocea Satanei aşa ceva, Walter Bigalow?

— Preşedintele la telefon…

— Ai face asta? am exclamat. Chiar ai face aşa ceva?

Şi-a muşcat nervoasă buza de jos. A dat din cap cu sfială.

— Va trebui să mă omori chiar acum ca să mă opreşti, a spus ea, dând drumul mâinii mele şi întorcându-

se să-i înfrunte pe bărbaţii care blocau uşa. O să le ceri oamenilor ăstora să mă împuşte, domnule Bigalow? Sau o să mă laşi să trec?

JOHN DAVID

— Hei, Linda, nu poţi să faci asta, aici suntem în siguranţă, nu face o nebunie! am zis, apucând-o de braţ.

Gărzile PS îşi aţinteau pistoalele asupra noastră, uitându-se la Bigalow în aşteptarea ordinelor. Eu mi-am scos miniautomatul, l-am mutat pe cadenţă maximă cât de ostentativ am putut, provocând jigodiile să-l încerce.

— Ba pot, John. Trebuie, mi-a răspuns Linda şi a făcut doi paşi înainte, cu mine ţinându-mă scai de ea.

M-am întors să-l privesc în faţă pe Bigalow. Îmi dădeam seama că voia să creadă. Voi n-aţi fi vrut?

Ce să vă spun, fraţilor? Poate că am înţeles că Bigalow avea nevoie de un ultim imbold. În orice caz, cum era s-o las să facă asta de una singură? O viaţă scurtă, dar una fericită, aşa cum spunem în Armata Morţilor Vii.

— Nu, fără mine nu pleci nicăieri, am zis, luând-o de mână.

— Preşedintele la telefon…

Am fluturat miniautomatul şi l-am îndreptat spre capul lui Bigalow.

— Aş putea să te fac bucăţi chiar acum, am exclamat. Şi mi-ar face mare plăcere, jigodie!

Walter T. Bigalow s-a uitat direct în ochii mei fără să clipească. Ticălosul avea boaşe, trebuia să recunosc.

— Dar n-o s-o fac, am continuat. Pentru că bătrânul zombi o crede. Şi ai face bine s-o crezi şi tu.

— Convinge-mă, a zis Walter T. Bigalow încet. Mă rog sincer să reuşeşti.

— Atunci încearcă asta, am răspuns.

Am zâmbit, am ridicat din umeri şi am aruncat miniautomatul pe podea în faţa lui.

— O să ieşim de-aici, o să luăm elicopterul ăsta şi-o să zburăm înapoi la San Francisco. Ne poţi urmări pe radar.

M-am întors cu faţa la pistoalele agenţilor PS.

— Sau poţi pune gorilele astea să ne umple de găuri. E alegerea ta, Bigalow! am adăugat peste umăr. Sigur că, în cazul ăsta, nu vei şti niciodată, nu-i aşa?

Mână în mână, am păşit spre bărbaţii înarmaţi care blocau uşa.

Degetele gărzilor s-au încordat pe trăgaci.

Clipa a rămas suspendată în aer.

— Lăsaţi-i să treacă, a rostit Walter T. Bigalow în urma noastră. Lăudate fie tainicele lucrări ale Domnului.

WALTER T. BIGELOW

Cei doi au ieşit din cameră ţinându-se de mână, îndreptându-se spre elicopter, spre San Francisco, spre credinţa lor în înţelepciunea şi îndurarea lui Dumnezeu, pe care niciun creştin, în clipa aceea, nu o putea tăgădui în mod întemeiat.

În întreaga mea viaţă, nimeni nu-mi acordase mai multă încredere decât această fată şi acest tânăr sălbatic.

Un nimb de lumină albă, limpede, părea să-i înconjoare în timp ce păşeau afară pe uşă, iar ochii mi s-au umplut de lacrimi când i-am privit plecând.

Dumnezeu nu putea să-mi dea un semn mai clar.

M-am lăsat încă o dată în genunchi şi l-am adus mulţumiri pentru înţelepciunea Lui nesfârşită, pentru îndurarea Lui nesfârşită, pentru prezenţa Lui în acea încăpere, în acea clipă, în inima mea, pentru semnul pe care El mi-l acordase în acel ultim ceas de nevoie.

Restul este, aşa cum se spune, istorie, iar acesta este sfârşitul poveştii rolului meu în ea.

Nu i-am cerut preşedintelui o lovitură nucleară. În schimb, i-am spus ceea ce-mi relatase Feinstein. Şi am dat ordin trupelor mele să înceteze focul, să-i lase să treacă pe cei care încercau să plece din San Francisco.

A urmat multă dezordine, când sute de mii de oameni s-au revărsat din zona de carantină San Francisco. Congresul a solicitat punerea mea sub acuzare. Mi-am oferit demisia. A fost refuzată. Au început procedurile în Cameră.

Dar când au început audierile, sute de evadaţi din

San Francisco au fost reţinuţi şi toţi au ieşit cu albastru la teste. Iar virusul-cuirasat a fost găsit în trupul tuturor.

Aşa s-au sfârşit Anii Molimei. Şi la fel şi viaţa mea publică. Am devenit încă o dată erou naţional şi, deşi nu mai era nevoie de o Agenţie Federală de Carantină sau de directorul ei, aş fi putut fi ales, fără îndoială, în orice funcţie din ţară.

Dar am preferat să mă retrag. Să scriu aceste memorii. Şi să plec într-o lungă izolare în deşert, împreună cu familia, ca să încerc să înţeleg tainicele căi ale lui Dumnezeu. Şi să mă împac cu soţia mea.

Iar Dumnezeu ne-a dăruit o împăcare uşoară pentru că Satana o părăsise, dacă o posedase vreodată cu adevărat, şi ea a crezut din nou în mine.

— A fost o faptă cu adevărat creştinească, Walter, şi plină de curaj, mi-a spus în noaptea în care m-a luat din nou în braţe. Necunoscute sunt căile Domnului.

Aşa este. Şi poate că adevărata înţelepciune este că acesta este singurul lucru pe care-l vom putea şti vreodată despre lucrările voinţei Sale.

Ne-a trimis Satana Molima ca să ne chinuiască? Sau a trimis-o Dumnezeu, ca să ne pedepsească şi să ne încerce?

Dacă e aşa, a fost o pedeapsă îngrozitoare şi o încercare crudă. Dar aşa au fost şi marele potop şi cele zece molime, şi cei patruzeci de ani din pustie, şi, desigur, chiar martiriul lui Iisus pe cruce.

„Iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi”, ne-a spus Iisus şi a fost răstignit pentru asta.

Cum ar putea fi asta voia unui Dumnezeu al iubirii?

Cum ar putea fi Anii Molimei tot voia lui Dumnezeu?

Nu ştiu. Nu cred că voi şti vreodată.

Şi totuşi, credinţa mea e încă puternică. Pentru că Dumnezeu mi-a vorbit în ceasul de cea mai mare nevoie prin instrumente de necrezut: o fată pe care o crezusem fiica Satanei şi o creatură depravată care îşi petrecuse cu siguranţă cea mai mare parte a vieţii făcând lucrarea diavolului pe pământ.

Pe un asemenea Dumnezeu nu-l voi înţelege niciodată. Într-un asemenea Dumnezeu pot doar să cred.

Pe un asemenea Dumnezeu îl pot doar iubi.

Traducere din limba engleză: Cristina Ghidoveanu

—

Nuvela a apărut sub titlul *Journals of the Plague Years* în antologia *Full Spectrum* editată de Lou Aronica şi Shawna McCarthy, 1988

Copyright © Norman Spinrad, 1988

Născut în 1940, Norman Spinrad s-a făcut remarcat în mediile literare F & SF în anii şaizeci-şaptezeci, ca reprezentant al curentului New Wave promovat în Marea Britanie de Michael Moorcock şi revista *New Worlds*, iar în Statele Unite de către Harlan Ellison şi antologia *Dangerous Visions*.

Provocator în limbaj şi abordând o tematică adesea controversată, Spinrad e cunoscut cititorilor români datorită romanelor *Bug Jack Baron* (Editura Adevărul, 1991) *The Iron Dream* (în traducere românească *Visul de fier*, Nemira, 1994), *A* World *Between* (*între două lumi*, RAO, 1998) etc., dar şi datorită culegerii de nuvele *Other Americas* (*Alte Americi*, Nemira, 1994), din al cărei sumar ar fi trebuit să facă parte şi nuvela pe care aţi citit-o. Cel mai recent roman publicat se intitulează *He Walked Among Us* şi a apărut în Statele Unite în primăvara acestui an. Millennium Press va publica în acest an traducerea romanului *Pictures at 11* (1994), primul într-o nouă serie dedicată autorului american.

VIITORUL ANTERIOR

Graham Sleight RAY BRADBURY

The Illustrated Man, Ray Bradbury (Doubleday, 252 pp, prima ediţie, he) 1951. Coperta de Sydney Butchkes; (Flamingo Modern Classics 978 – 00 – 0647922 – 2, 7.99, 240 pp, pb).

Fahrenheit 451, Ray Bradbury (Ballantine, 202 pp, prima ediţie, he) 1953. Coperta de Mugnaini. (Del Rey 978-O-345 – 34296 – 6, $6.99, 208 pp, pb). (Voyager 978-

O-007 – 18171 – 4, 6.99, 192 pp, pb).

The Martian Chronicles, Ray Bradbury (Doubleday, 222 pp, prima ediţie, he) 1950. Coperta de Arthur Lidov. (Bantam Spectra 978-O-553 – 27822 – 4, $7.99, 192 pp). (Flamingo Modern Classics 978-O-00647923 – 9, 6.99, 240 pp, pb).

Something Wicked This Way Comes, Ray Bradbury (Simon & Schuster, 318 pp, prima ediţie, he) 1962. Coperta de Gray Foy. (Avon 978-O-380 – 72940 – 1, $7.99, 304 pp, pb). (Gollanez Fantasy Masterworks 978-O575 – 07874 – 1, 6.99, 272 pp, pb).

Bradbury Stories: *100 of His Most Celebrated Tales*, Ray Bradbury (Morrow O-06 – 054242-X, $29.95, 893 pp, prima ediţie, he) 2003. (Harper Perennial 978-O-06054488 – 1, $17.95, 912 pp, tp).

Dintre toţi scriitorii de SF pe care i-am citit în adolescenţă, doar doi reuşesc să îmi provoace o reacţie preverbală, o intensitate a senzaţiilor pe care n-o pot ataşa unei lucrări sau unui cadru. Unul dintre ei este Theodore Sturgeon şi evocarea aici este una emoţională – iubirea sau frica sau ura comunicate atât de direct încât îmi scurtcircuitează răspunsurile critice obişnuite. V-aş putea indica fragmentele-mi favorite din opera lui Sturgeon, dar nu asta este ideea. Lumile lui Sturgeon, prin nuanţa lor afectivă specifică, mă copleşesc prea repede. Celălalt autor este Ray Bradbury, iar aici asocierea este una vizuală. Doar rostindu-i numele pot invoca un peisaj american prăfuit, luminos, cu mici siluete umane pline de bucurie. Poate fi copilăria idilică din *Dandelion Wine* (*Vin de păpădie*) sau „vara rachetelor" din *Cronicile Marţiene* (*The Martian Cronicles*). Sau, cel mai probabil, începutul din *Omul Ilustrat* (*The Illustrated Man*) care este – dacă îmi amintesc corect – prima carte science fiction in toată puterea cuvântului pe care am citit-o vreodată:

Era într-o după-amiază însorită de la începutul lunii septembrie, când l-am întâlnit prima dată pe Omul Ilustrat. Mergeam pe un drum asfaltat; eram la sfârşitul unui tur al statului Wisconsin făcut pe jos în două săptămâni. Mai

spre seară m-am oprit, am mâncat nişte fasole cu carne de porc şi o gogoaşă şi tocmai mă pregăteam să mă întind puţin şi să citesc când Omul Ilustrat a apărut pe deal şi, pentru o clipă, silueta i s-a conturat pe cer.

Nu cred că un critic ar trebui să vorbească prea mult despre experienţele proprii, câtă vreme ideea criticii este, la urma urmei, să treacă dincolo de aspectele personale şi să găsească la o anumită lucrare reacţii care pot fi aplicate în general. Dar nu pot face acest lucru cu Bradbury. Acel pasaj introductiv capătă pentru mine un specific aproape proustian, nu neapărat pentru ceea ce descrie, cât pentru ceea ce implică. Libertatea drumului şi dimensiunea peisajului există toate în mintea mea, chiar dacă nu sunt menţionate în text. (Justificat sau nu? Nu ştiu, dar sunt sigur că fiecare cititor face asemenea salturi în imaginaţie atunci când îi permite textul.) Iar apoi, pe următoarea pagină, există un pasaj şi mai faimos, în care Omul Ilustrat îşi dezvăluie tatuajele pentru prima dată.

Cum era în rest, nu-mi dau seama cât timp am stat şi m-am uitat la el, pentru că era o răzmeriţă de rachete, de fântâni şi oameni desenaţi în cel mai mic detaliu şi coloraţi atât de vii încât aproape auzeai murmurând în surdină vocile minuscule, din mulţimile care-i locuiau pe trup. Când pielea se mişca, gurile miniaturale tremurau, ochişorii verzi şi aurii clipeau, mânuţele rozalii începeau să gesticuleze. Pajişti luminate şi râuri cristaline, munţi şi stele, sori şi planete se întretăiau într-o Cale Lactee pe pieptul lui.

În faţa unui pasaj de felul acesta poţi reacţiona în două moduri: intelectual şi emoţional. Pe plan intelectual, ilustraţiile sunt un instrument. Fiecare marchează o poveste din carte pe care Omul Ilustrat o încadrează. Aşadar, într-un anumit sens, Bradbury tocmai a făcut reclamă la ce va urma. Dar reclama, în mare, nu funcţionează la nivel intelectual. Ce ne atrage aici este limbajul, realismul descrierii. Există o mulţime de elemente pur tehnice care pot fi remarcate în acel pasaj: concentrarea pe culoare, de exemplu – o trăsătură de

durată a lui Bradbury, una pe care o are în comun, dintre toţi scriitorii posibili, cu J.G. Ballard. Regăsim aliteraţia („o răzmeriţă de rachete”) repetiţia cuvântului „mic”, astfel încât să ţinem minte faptul că aceste ilustraţii sunt un miracol al preciziei. Dar, mai mult decât atât, există o tentă emoţională, entuziasmul de a explora. Emoţia este foarte diferită de cea pe care o obţii citindu-l pe Heinlein, spre exemplu, chiar dacă şi el era profund ataşat de ideea că umanitatea ar face următorul pas. Probabil diferenţa este în felul următor: Heinlein voia să ne vândă realitatea explorării; Bradbury vrea să ne vândă ideea explorării, imaginea ei.

Prima poveste din *Omul Ilustrat*, „Stepa” („The Veldt”), descrie o familie din viitor care are o cameră pentru copii unde sunt prezentate, de exemplu, cântece de leagăn, poveşti cu zâne sau stepa africană pentru amuzamentul şi educaţia copiilor. Descrierea funcţionalităţii camerei, de la „pereţi de cristal” la „film color dimensional suprareacţionar, super sensibil şi bandă mentală în spatele ecranelor din sticlă” este vorbărie goală. Când apelezi la Bradbury pentru detalii tehnice, de multe ori autorul nu se ridică peste medie. Dar ideea poveştii este atracţia provocată de imaginea stepei (literalmente imaginea, în acest caz). Când părinţii încearcă să-şi ţină copiii departe de cameră, se dovedeşte mult mai periculoasă decât o simplă imagine.

„Stepa” este o poveste cu o morală curată, poate prea curată – dar asta poate fi cauzată de dimensiunea redusă a poveştii. (Un element de statistică brută: retrospectiva târzie *Bradbury Stories* conţine 100 de povestiri în doar 900 de pagini, ce-i drept în format mare. Bradbury este pe deplin el însuşi în aceste povestiri de mici dimensiuni; câteodată poveştile câştigă din asta, altă dată nu.) Luaţi, ca un alt exemplu, „Ploaia nesfârşită” („The Long Rain”), tot din *Omul ilustrat*. Debutează cu un pasaj, rar în opera lui Bradbury, care nu funcţionează, care seamănă, mai mult decât orice, cu stilul lui Lionel Fanthorpe*:

Continua să plouă. Era o ploaie torenţială, perpetuă, o ploaie aburindă, o mare umezeală; era o burniţă, o aversă, ca o fântână, o biciuire a ochilor, un curent pe la glezne; era o ploaie care îneca toate ploile şi amintirea vreunei alte ploi.

A se consemna că începând cu „burniţă” textul devine, pentru mine, un vârtej arbitrar de cuvinte. Suntem pe Venus, o

Lionel Fanthorpe (n. 1935) – preot britanic, jurnalist, scriitor, prezentator de televiziune, (n.r.)

planetă al cărei peisaj ostil este definit de aceste ploi. Câţiva astronauţi sunt înnebuniţi, încet-încet, de ploaie până când unul reuşeşte să găsească un adăpost. Firul narativ este lipsit de importanţă, fiind întrecut de realitatea (şi simbolistica) ploilor.

Alte poveşti din carte manipulează simboluri la care Bradbury avea să se întoarcă mereu: rachete, religie, Marte, copilărie, zboruri, stele. Fiecare poveste, s-ar putea spune, formează o relaţie între oameni şi imaginea din inima lor. Chiar şi într-o poveste precum „Marionettes, Inc”. („Marionete Inc.”), care are în esenţă premisa dickiană/wolfe-iană a creării unor copii umane, ceea ce rămâne este senzualitatea evocării. Ni se spune, de exemplu, că o copie a unui personaj „chiar miroase ca tine: Bond Street şi Melachrinos! „Această abordare este departe de scriitura science-fiction, în care imaginile sunt menite doar ca parte din extrapolarea descriptivă a unei noi lumi. Pentru Bradbury, imaginea este atât scop cât şi mijloc.

Acest fapt se evidenţiază cel mai bine în romanul său de SF pur, *Fahrenheit 451*. Premisa centrală, din nou, nu extrapolează, ci satirizează: pompierii sunt meniţi să dea foc cărţilor, nu să oprească focul. Montag, protagonistul, este un pompier care crede că slujba sa este în interesul tuturor, până când cunoaşte o fată pe nume Clarisse, care îi dă de înţeles că greşeşte. America din viitorul locuit de Montag a devenit indiferentă până la conformism prin sumedenia de reclame şi prin televiziune; cărţile sunt

dispreţuite fiindcă reprezintă pluralism şi contradicţii. Cele mai marcante pasaje din primele secţiuni ale cărţii sunt cele în care Montag se întâlneşte cu Clarisse sau se gândeşte la ea. Sunt personaje înflăcărate tipice lui Bradbury, dar în acelaşi timp nu sunt pe deplin credibile în contextul acestei distopii:

Una două trei patru cinci şaşe şapte zile. Şi de atâtea ori atunci când ieşea din casă şi Clarisse era acolo, undeva în lume. O dată a văzut-o scuturând un castan, altă dată a văzut-o şezând pe iarbă croşetând un pulover albastru, de trei sau patru ori a găsit un buchet de flori târzii pe verandă, o mână de castane într-un săculeţ sau nişte frunze de toamnă prinse de o coală albă de hârtie şi agăţate de uşă.

Aceasta este o lume, după cum ni se spune în alte contexte, ce a fost mecanizată, omogenizată, dezgolită de toate conexiunile ei cu natura. Prin urmare, acest fragment pare o vizită dintr-o altă dimensiune.

Dar Clarisse iese din poveste destul de repede, iar subiectul central devine evident: care sunt meritele pluralismului? Aici, Bradbury este oarecum dogmatic, dându-le argumente firave celor ce susţin starea de fapt (reprezentaţi în special de Beatty, şeful secţiei lui Montag). Beatty argumentează înlocuirea cărţilor prin, spre exemplu, zeama lungă a revistelor – nu din cauza vreunei cenzuri a statului, ci deoarece lumea nu mai vrea să fie tulburată de dificultăţi. Lunga predică a lui Beatty asupra acestei probleme este doar un alt exemplu al tendinţei lui Bradbury spre didactic. Acum putem să nu vedem cu ochi buni scara de valori din *Fahrenheit 451*, care plasează cărţile pe un piedestal la care, să spunem, benzile desenate sau televiziunea nu ar putea aspira niciodată. Pe măsură ce povestea lui Bradbury se apropie de sfârşit, iar Montag se alătură unui grup clandestin de cititori care au memorat cărţile canonice, această scară valorică devine aproape sentimentală. Problema nu este că în zilele noastre ne-am aştepta ca orice viitor ştiinţifico-fantastic să aibă textele disponibile digital, aproape pe gratis, înălţarea

pe piedestal a cărţilor şi a ceea ce reprezintă ele pare *un fals* – asemenea creării „pompierilor” care le distrug. O carte care susţine, în esenţă, valoarea cărţilor riscă să pară infatuată: citeşti o carte, deci trebuie să fii de partea celor buni, nu? Prin urmare ceea ce am apreciat în final la *Fahrenheit 451* nu au fost argumentele sale centrale, ci plăcerile întâmplătoare pricinuite de redescoperirea sentimentelor umane. Nu afirm o noutate: Bradbury este el însuşi când arată, nu când spune.

O problemă similară, a iubirii emfatice a lui Bradbury faţă de lume, iubire ce intră în contradicţie cu premisele pe care le-a ales, apare şi în *Cronicile Marţiene*. Chiar şi atunci când a fost scris volumul, era evident pentru orice cititor că acea versiune a planetei Mar te era un vis, şi trebuia citită ca atare.

Romanele marţiene realiste de la începutul anilor ’90, în principal lucrările lui Kim Stanley Robinson, sunt irelevante în faţa viziunii lui Bradbury a unor marţieni trăind într-o pseudoAmerică şi oferind o oglindire a lumii lor exploratorilor pământeni. Dacă ar fi să găsim vreun succesor pentru *Cronicile Marţiene*, acesta se manifestă în povestirile SF despre înţelegerea şi neînţelegerea populaţiilor locale precum *Martian Time-Slip* a lui Philip K. Dick sau (la oarecare distanţă) *The Fifth Head of Cerberus* de Gene Wolfe. Când oraşul marţian construit de oameni este comparat explicit cu un orăşel din Midwest luat pe sus de o tornadă şi depozitat într-o altă lume, atunci *devine foarte clar* că Bradbury este un scriitor pentru care partea estetică a ştiinţei este mult mai importantă decât cea realistă.

Prin asta nu vreau să spun însă că autorul a ignorat spiritul vremurilor în care a scris. Una dintre cele mai faimoase secţiuni din *Cronicile marţiene*, povestirea „Vor veni ploi blânde”, revine la o mai veche îngrijorare a lui Bradbury, posibilitatea distructivă a unui război atomic. Înapoi pe Pământ, o casă automatizată a supravieţuit distrugerii locuitorilor săi într-un război nuclear. (Locuitorii apar doar ca nişte urme albe pe peretele de

vest al casei, acum înnegrit.) Locuinţa vibrează trecând de la o rutină la alta, trezindu-şi locuitorii morţi, până când o creangă a unui copac sparge fereastra bucătăriei, declanşând un incendiu. Casa este distrusă, iar descrierea posedă un anume patos surprinzător, dar de mare efect.

Patosul este unul dintre elementele esenţiale pentru poveştile de explorare ale cărţii, precum „… Şi luna va fi la fel de strălucitoare”, care începe prin a ne arăta nişte exploratori timpurii ai planetei Marte. Fac un foc din lemn marţian şi unul dintre ei cugetă la „blasfemia importată” care va apărea ulterior. „Vor avea… destul timp să arunce cutii de lapte condensat în mândrele canale marţiene; destul timp ca nişte exemplare din *New York Times* să fluture, să zboare şi să foşnească de-a lungul mărilor secate, singuratice şi cenuşii ale planetei Marte”. Întâlnim aici o încărcătură emoţională complet diferită faţă de spre exemplu, entuziasmul heinleinian sau uimirea în faţa cosmosului din scrierile unor Stapledon sau Clarke. Este una dintre acele situaţii în care imaginile lui Bradbury nu indică ceva concret, precum realitatea virtuală primitivă din savană sau oportunitatea oferită de Clarisse, ci doar ciudăţenia, stranietatea. De-a lungul cărţii ni se aminteşte cum oamenii nu reuşesc să înţeleagă planeta pe care se află şi acest lucru are consecinţe distructive. „… Şi luna va fi la fel de strălucitoare” se termină cu imaginea memorabilă a unuia din membrii echipajului plimbându-se prin oraşele marţiene şi „trăgând în ferestrele de cristal şi distrugând vârfurile fragile ale turnurilor”.

Cronicile marţiene, la fel ca *Fahrenheit 451*, *Omul ilustrat* şi multe dintre operele lui Bradbury sunt alcătuite din povestiri mai scurte selectate din reviste. Putem argumenta că autorul a avut dintotdeauna probleme în a-şi susţine structura prozei la nivel de roman, chiar dacă există şi excepţii. *Something Wicked This Way Comes*, de exemplu, dă aproape aceeaşi senzaţie ca opera centrală a lui Bradbury, dacă privim motivele pe care le foloseşte. Un circ ambulant soseşte într-un oraş din Midwest, aducând cu sine divertisment de suprafaţă şi, totodată, un pericol

adânc ascuns. Doi adolescenţi sunt protagoniştii; Bradbury pare obişnuit cu aceste momente ale vieţii, clipele când speranţa şi posibilităţile nu au fost încă deformate de constrângerile maturităţii. Într-o postfaţă din 1998, republicată în ediţia britanică din seria Fantasy Masterworks, Bradbury dezvăluie unele surse de inspiraţie, dar cea mai puternică pare a fi propria lui întâlnire cu un circ ambulant la o vârstă similară. Nu vreau să-i desconsider opera sugerând că nu este bun la altceva decât la a capta acel moment adolescentin, dar acea perioadă pare să fie una din fântânile cele mai adânci ale inspiraţiei sale. Poate tocmai asta îl face să-şi susţină atât de bine naraţiunea, chiar dacă viziunea simplistă asupra binelui şi răului poate părea deranjantă pentru un cititor adult.

Aşadar, lucrările cele mai caracteristice pentru Bradbury sunt povestirile scurte şi, judecând după selecţia retrospectivă din *Bradbury Stories*, autorul pare să ştie şi el asta. Pentru fiecare poveste aflată la un pas de emoţie sau previzibilitate, există alta – cel puţin în perioada sa de vârf, anii ’50 şi ’60 – cât se poate de profundă. Nu sunt convins că selecţia de aici este atât de bună pe cât ar trebui să fie, dar poate asta-i doar părerea mea. (Multe dintre povestirile-mi favorite sunt omise din start, precum înfricoşătorul coşmar urban „The Crowd”.) Bradbury pare să-şi considere lucrările ca un tot unitar, ceea ce este păcat, pentru că o povestire târzie ca „The Toynbee Convector” este evident inferioară lucrărilor din deceniile ulterioare. E un text care insultă şi linguşeşte, chiar mai mult decât *Fahrenheit 451*. Este o poveste care foloseşte tehnici SF pentru a susţine că lumea pe care o avem acum merită sărbătorită, la fel ca „Strânge Wine” a lui Harlan Ellison. Dar naraţiunea este atât de plină de declaraţii ale autorului precum „Peste tot [în anii ’60, ’70 şi ’80] găseai disperare profesională, blazare intelectuală şi cinism politic”, încât te pomeneşti dorindu-ţi subtilitatea şi reţinerile lui Ellison.

E păcat, deoarece *Bradbury Stories* conţine o

mulţime de povestiri reuşite, multe dintre ele fiind printre cele mai bune scrieri ale autorului. „And the Rock Cried Out”, de exemplu, sau „The Pedestrian” reuşesc să transpună ataşamentul lui Bradbury pentru anumite motive în ceea ce pare a fi o formă aproape perfectă. Şi, pentru a mă întoarce la ideea iniţială, spre deosebire de alţi autori, când îl citeşti pe Bradbury eşti mereu conştient că fiecare poveste, bună sau rea, face parte dintr-o operă mai mare. Cunoşti tipul de persoană care le-a scris, ce anume iubeşte, în ce anume crede. Chiar dacă acele convingeri sunt uneori prea simple ca să-ţi ceară să le adopţi, în special în lumea de astăzi, te vei trezi tânjind să locuieşti în lumea lor.

Traducere din limba engleză: Robert Colier

—

Acest articol a apărut iniţial în *Locus Magazine*, octombrie 2007

Copyright © Graham Sleight, 2007

Graham Sleight s-a născut în 1972, locuieşte la Londra şi lucrează de mai bine de zece ani în domeniul editorial, fiind în prezent editorul revistei *Foundation*. Articolele sale critice au apărut în *SF Weekly*, *Strange Horizons*, *The New York Review of Science Fiction* şi *Vector*. Susţine o rubrică de critică şi istorie literară intitulată „Yesterday’s Tomorrows” în *Locus Magazine* şi, în repetate rânduri, a făcut parte din jurul Premiilor Arthur C. Clarke.

INTERVIU

MESERIA SE ÎNVAŢĂ SCRIIND PROZĂ SCURTĂ

Interviu în exclusivitate cu Joe Haldeman

Horia Nicola Ursu: Scrieţi de aproape patruzeci de ani, iar prima carte pe care aţi publicat-o a fost inspirată de experienţele prin care aţi trecut în timpul războiului din Vietnam. Cum s-a produs trecerea la literatura science fiction? Aţi fost fan al genului în copilărie?

Joe Haldeman: Primele povestiri pe care le-am publicat înaintea romanului despre Vietnam au fost science

fiction. N-a existat o „tranziţie spre SF”, ca să zic aşa. Citeam o mulţime de cărţi SF în tinereţe.

HNU: Cum decurge pentru dumneavoastră o zi de lucru? Cum reuşiţi să îmbinaţi activitatea didactică şi scrisul? V-aţi gândit vreodată să renunţaţi la slujba de zi cu zi pentru a vă concentra exclusiv asupra literaturii?

JH: Mă trezesc înaintea zorilor şi scriu vreme de câteva ceasuri. În lunile de vară, lucrez afară, pe terasă, la lumina unei lămpi cu petrol. După ce răsare soarele, trec la etapa următoare, culegerea textului pe calculator, apoi revizuiesc ce am lucrat peste zi. În ce priveşte activitatea didactică, aceasta îmi oferă o pauză necesară de la scris. De-a lungul celor trei luni de toamnă când predau, scriu mai degrabă povestiri şi poezie. Activitatea didactică e mai degrabă un hobby, cea mai mare parte a veniturilor mele provine din ceea ce scriu.

HNU: Care sunt autorii – de science fiction sau nu – pe care îi citiţi? Ce citiţi acum?

JH: Nu prea citesc science fiction. Acum parcurg un volum de eseuri de Diane Ackerman, *Dawn Light*.

HNU: Dintre volumele publicate, aveţi vreunul care vă este mai aproape de suflet? Dar dintre povestiri? JH: Categoric, dintre romane aş alege trilogia *Worlds* şi *Hemingway Hoax*, iar dintre prozele scurte „For White Hill”.

HNU: Să presupunem că n-am mai citit nimic de Joe Haldeman. Cu ce anume mi-aţi recomanda să încep? JH: Ţi-aş sugera *The Accidental Time Machine* sau una dintre culegerile de povestiri.

HNU: Vă simţiţi apropiat sau aparţinător de vreuna dintre mişcările literare ale genului?

JH: Nu, însă recunosc că am fost întrucâtva influenţat de New Wave, dar şi de operele majore ale Vârstei de Aur.

HNU: Aţi publicat un roman în colaborare cu regretatul Jack Haldeman, fratele dumneavoastră. E mai uşor sau mai greu de scris în colaborare cu cineva? Aveţi în plan viitoare colaborări? JH: E mult mai greu în colaborare. Şi nu, nu cred că voi mai scrie împreună cu

altcineva vreodată.

HNU: Aţi scris două cărţi în franciza *Star Trek*. Ne puteţi spune câte ceva despre activitatea de creaţie în limitele unui univers ficţional prestabilit? V-aţi gândit să vă deschideţi vreunul dintre universurile create pentru alţi autori, să-l transformaţi într-o franciză literară?

JH: Cea dintâi carte *Star Trek* pe care am scris-o a fost o experienţă interesantă: personajele aveau un „bagaj de personalitate" preexistent; la cea de-a doua, farmecul se risipise. N-am de gând să mai scriu vreodată pentru vreo franciză şi nu mă reuşesc să îmi imaginez ce anume m-ar putea determina să-mi transfonxi vreuna dintre creaţii în bază pentru o nouă franciză.

HNU: Să vorbim puţin despre *Războiul etern*. Ştiaţi, atunci când aţi sfârşit de scris romanul, că vor mai fi şi alte poveşti de spus despre acea lume? Şi, dacă tot am pomenit, ne puteţi spune dacă veţi mai scrie şi alte poveşti în serie? JH: Când am încheiat *Războiul etern* eram convins că nu mai era nimic de spus, că povestea era completă. S-a dovedit că greşisem. Nu văd însă ce s-ar mai putea aduce însă nou, la ora actuală.

HNU: *Camuflaj*, cel mai recent roman premiat al dumneavoastră, a fost recent tradus în româneşte. Ne puteţi spune dacă mai există vreun contract pentru o altă traducere? La noi, editorii sunt destul de secretaşi în ceea ce priveşte planurile de viitor, iar pentru a ne astâmpăra setea de veşti, uneori suntem nevoiţi să facem apel la autorii înşişi…

JH: Editorii din România nu-s mai vorbăreţi nici în ceea ce mă priveşte. Când se iveşte ceva, primesc contractul, îl semnez, încasez nişte bani şi, la un moment dat, aflu că a apărut cartea. Uneori, cu puţin noroc, un exemplar sau două ajung şi la mine.

HNU: *Marsbound*, *Strabound*… Urmează *Earthbound*. Aţi ştiut de la bun început că veţi scrie o trilogie sau a devenit una dndva pe parcurs? Ce aveţi în plan după aceste romane? JH: Nu intenţionam să scriu o trilogie. Pe măsură ce scriam la cel dintâi roman, povestea

a evoluat însă. Ce va urma după *Earthbound*? Am mai multe idei – sunt patru, de fapt – dar n-am hotărât încă de care dintre ele mă voi apuca.

HNU: Marvano a realizat adaptări în bandă desenată ale romanelor *Forever War* şi *Buying Time* care urmăresc cu fidelitate acţiunea cărţilor. Sunteţi mulţumit de rezultat? în ce măsură v-aţi implicat în aceste adaptări?

JH: Mi-au plăcut la nebunie adaptările lui. Pentru primele trei fascicule din *Forever War* am colaborat îndeaproape, am scris eu însumi scenariile şi am discutat în amănunt partea artistică. Pentru cele ce au urmat, meritele îi aparţin în întregime lui Mark.

HNU: *Forever War* este pe cale să devină un film, sub bagheta regizorală a lui Ridley Scott – care a realizat câteva filme SF de referinţă. Din câte se zvoneşte, filmul va fi făcut cu tehnologia 3D folosită şi în faimosul *Avatar*. Ne puteţi spune vreo veste despre această producţie? Veţi fi implicat în vreun fel în scrierea scenariului, în producţie?

JH: Nu, nu sunt implicat şi nici nu vă pot da mai multe informaţii. De regulă, aşa merg lucrurile în astfel de cazuri.

HNU: Şi dacă tot am ajuns la capitolul „filme”… aţi văzut *Avatar*? Toată lumea e de acord că avem de-a face cu o capodoperă din punct de vedere tehnic, dar controversele apar în privinţa scenariului, s-a mers până la acuzaţii de plagiat, iar fanii SF sunt divizaţi, fie spun că e o capodoperă, fie spun că nu are nimic original. Dumneavoastră ce părere aveţi? Unde se sfârşeşte inspiraţia şi unde începe copierea? JH: Nu e o poveste originală, dar puţine filme se pot lăuda cu aşa ceva. Tehnica şi atenţia la detalii sunt însă ireproşabile, iar acest lucrunu-i poate fi luat lui Cameron, indiferent din ce poveste sau poveşti ar fi folosit ca şi material-sursă.

HNU: Acest interviu apare în cel dintâi număr al unui nou reviste de literatură F & SF. S-a vorbit adesea în ultimii ani despre scăderea dramatică a tirajelor revistelor de gen şi despre migrarea interesului citirorilor de la proza scurtă spre romane cât mai groase. În calitate de

editor al unor antologii de proză scurtă, sunteţi în măsură să ne daţi un răspuns calificat: este proza scurtă de gen pe cale de dispariţie?

JH: Număul cititorilor interesaţi de povestiri şi nuvele a scăzut într-adevăr, iar scriitorii sunt în mai mică măsură interesaţi de proza scurtă şi cred că acesta e un fapt pe deplin regretabil. Meseria se învaţă scriind proză scurtă, abia apoi ar trebui să se facă trecerea la romane.

HNtJ: Aţi câştigat aproape tot ce era de câştigat în materii de premii F & SF, unele dintre ele chiar în repetate rânduri. În ce măsură contribuie premiile la reputaţia unui autor? JH: Premiile sporesc vizibilitatea unui autor în rândul fanilor, dar aceştia sunt doar o mică parte din publicul cititor. Cred că un premiu ajută o carte să se vândă mai uşor pe pieţele de carte străine.

HNU: Anul acesta veţi fi laureatul titlului Damon Knight Memorial Grand Master, conferit de Science Fiction and Fantasy Writers of America (SFWA). Cum aţi primit această veste? JH: Cei de la SFWA mi-au scris cu două săptămâni înaintea anunţului oficial. Mă simt onorat, dar sunt de părere că nu-s îndeajuns de bătrân pentru a primi acest titlu.

HNU: John Scalzi candidează la funcţia de preşedinte al SFWA cu un program de reformare a Asociaţiei. Ce părere aveţi, este SFWA în măsură să facă faţă provocărilor prezentului?

JH: În ultima vreme n-am fost implicat în activitatea SFWA aşa că nu am o opinie într-un sens sau altul. Ştiu însă că John Scalzi e un om inteligent şi bine-intenţionat.

HNU: Aţi fost de două ori în România. Îmi amintesc de relatarea foarte amuzantă a participării dumneavoastră la Euroconul de pe Atlantykron, insuliţa de pe Dunăre. Care este impresia cea mai pregnantă pe care v-a lăsat-o ţara noastră? Putem spera într-o nouă vizită în viitorul apropiat? JH: Românii pe care i-am întâlnit au fost foarte prietenoşi şi simpatici, iar ţara e fascinantă, de la istoria sa complexă la frumuseţile naturale. România nu figurează în planurile noastre de călătorie pentru viitorul apropiat, dar

acestea se schimbă mereu, aşa că nu se ştie niciodată. împreună cu soţia mea am hotărât să facem tot ce ne stă în putinţă pentru a ajunge în Europa măcar o dată pe an.

HNU: Un ultim cuvânt pentru cititorii români? JH: Vă mulţumesc pentru interes!

HNU: Şi noi vă mulţumim pentru timpul acordat.

Acest interviu a fost realizat via e-mail în februarie 2010.

Copyright © Joe Haldeman & Millennium Press, 2010

PREMIILE WORLD FANTASY ŞI NEBULA 1993

Joe Haldeman MORTUARE

Sufăr de o tulburare a somnului care-mi face viaţa grea însă eu tot n-aş renunţa la ea. Nu, nici gând, n-aş renunţa la ea. O am de douăzeci de ani, din perioada Vietnamului. De când lucram la Mortuare.

Starea morţilor se agravează foarte repede în junglă. În doar câteva ore, rigor mortis îi face greu de manevrat, greu de îndesat într-un sac. În acelaşi timp încep să se înverzească, dacă la început erau albi sau galbeni, în locurile unde le poţi vedea pielea. Tot atunci îi atacă insectele, de regulă furnicile. Apoi se înnegresc la loc şi încep să pută.

Se umflă şi crapă.

Ai crede că furnicile, gândacii, cărăbuşii şi miriapodele i-ar lua în stăpânire, dar nu e aşa. Tocmai când încep să arate şi să pută mai rău, insectele îşi pierd cumva interesul, fac nazuri, comandă o pizza. Mai puţin muştele. Care-şi depun ouăle.

Ciudat e că, dacă nu dă de ei vreun animal mare care să-i facă bucăţi, chiar şi după vreo săptămână tot mai rămâne ceva mai mult decât un schelet, ba chiar şi-un soi de chip. Fără ochi, totuşi. Din când în când ne procopseam cu unul de felul ăsta. Nu foarte des, întrucât, de regulă, soldaţii nu mor singuri şi nu rămân în natură atâta vreme, dar uneori se întâmplă. Le spuneam uscăciuni. Încă erau moi pe sub piele, desigur şi în interior, însă-n rest aduceau cu o mumie pârlită de soare.

Le spui oamenilor cu ce te ocupi la Serviciul Mortuar,

„Mortuare” pe scurt, şi asta pare a fi cea mai proastă slujbă din cadrul armatei. Nu-i aşa. Doar stai acolo toată ziua şi deschizi saci pentru cadavre, ghiceşti care părţi ţin de care medalion de identificare, nu c-ar fi atât de important, le coşi laolaltă mai mult sau mai puţin bine cu un ac mare, faci inventarul portofelelor şi bijuteriilor, le şterpeleşti drogurile din buzunare, îi pui în coşciug, baţi cuiele, completezi hârţoagele. Când ai destule lăzi, le duci cu camionul la aerodrom. Prima săptămână poate e mai nasol. Dar după vreo sută, după ce te obişnuieşti cu mirosul şi cu senzaţia aia scârboasă la atingere, ajungi să-ţi spui că deschiderea unui sac pentru cadavre e-o variantă mult mai bună decât să ajungi tu însuţi într-un astfel de sac. Pe cei de la Mortuare îi trimit în locuri sigure.

Cum eu aveam vreo doi ani de facultate, medicină primară, primeam unele dintre cele mai interesante sarcini. Căpitanul French, patologul care răspundea de fapt de operaţiune, mă lua mereu cu el pe teren când trebuia să examineze câte un cadavru in situ, lucru care se întâmpla, poate, doar o dată pe lună. Mi se îngăduia să port o armă de calibru 45 într-un ham de umăr, ca un tip dur. N-am tras nicicând cu ea, nicicând nu s-a tras asupra mea. Cu o singură excepţie.

A fost o perioadă dată naibii. Ciudat cum ceea ce te afectează nu-ţi mai dă niciodată pace.

De obicei, când aveam un in situ era o chestiune de criminalistică, cum ar fi un ofiţer care se bănuia c-a fost atacat cu grenade defensive sau altceva de propriii lui oameni. Făceam fotografii şi chestionam câţiva indivizi, după care Frenchy aducea cadavrul înapoi pentru autopsie, să vadă dacă gloanţele erau americane ori vietnameze. (Nu că asta ar fi fost o dovadă care să ne spună ceva. Membrii Viet Cong furau arme de la noi, iar băieţii noştri foloseau AK-47 nord-vietnameze, atunci când puteam pune mâna pe ele. Erau mai fiabile decât M-16 şi gloanţele erau concepute mai bine pentru ucis. Ambele tabere nu conteneau să demonstreze asta.) De obicei Frenchy trimitea un raport la Divizie şi cu asta basta.

O dată a trebuit să depună mărturie în faţa curţii marţiale. Puştiul era vinovat, dar a primit doar închisoare pe viaţă. Ofiţerul era o adevărată jigodie.

În tot cazul, am fost chemaţi să inspectăm un cadavru in situ cam pe la ora cinci după-masa. Frenchy a-ncercat s-o amâne pe a doua zi, întrucât dacă se întuneca trebuia să rămânem peste noapte. Insul cu care vorbea era maior însă şi categoric asta-l umplea de mândrie, drept pentru care n-avea sens să-l contrazică. Am aruncat nişte mâncare şi bere şi două ploşti în două raniţe care aveau deja păturişi saltele pneumatice legate de fund. O cutie de muniţie calibru 45 şi două grenade de mână. M-am dus după un jeep, timp în care Frenchy şi-a strâns lucrurile şi s-a asigurat că Doc Carter era destul de treaz ca să poată număra cadavrele care veneau. (Doc Carter ar fi trebui să conducă operaţiunea însă pe el îl cam durea în paişpe de lucru.)

Am mers cu jeepul până la heliport şi acolo, minunăţie, aştepta un elicopter cu elicele rotindu-se încet. Ar fi trebui să-mi dau seama atunci că ceva era putred. Munca noastră nu are un grad ridicat de prioritate şi nu era uşor să obţinem un elicopter ca să ne ducă la naiba-n praznic la lăsarea serii. Ne-au ajutat chiar şi să ne urcăm echipamentul. Sus, sus şi duşi am fost.

N-am călătorit suficient cu elicopterul ca să devină o rutină. Provincia Kontum părea aproape frumoasă în soarele jos, roşu-auriu. Însă eu trebuia să şed între două aruncătoare de flăcări, ceea ce nu prea-mi dădea un sentiment de siguranţă. Mitraliorul fuma. Pe rezervoarele aruncătoarelor de flăcări scria cu vopsea FUMATUL INTERZIS.

Ne îndreptam cu viteză şi la altitudine joasă către munţii dinspre vest. Speram să ajungem la una dintre marile baze de acolo, făcându-mi socoteala că voi dormi mai bine ştiindu-mă în mijlocul câtorva sute de oameni. N-am avut însă norocul ăsta. Când elicopterul a început să coboare, vuietul elicelor îngroşându-se într-un vup-vup-vup, cât vedeai cu ochii nu era nici urmă de luminiş.

Pretutindeni bolta deasă a junglei. Apoi un fuior de fum purpuriu ne indică o deschidere în frunziş, mare cât să încapă un elicopter. Pilotul a coborât aparatul centimetru cu centimetru, retezând rămurele. Eram cât se poate de conştient de aruncătoarele de flăcări. Dacă elicele nimereau o ramură mai mare, friptură înăbuşită ieşea din noi.

Când am atins solul, patru tipi ne-au debarcat cu mare grabă echipamentul şi aruncătoarele de flăcări şi două lăzi de muniţie.

Au urcat la bord doi băieţi răniţi şi un client şi i-au făcut semn pilotului să-şi ia zborul. Mda, ne cam deconspira poziţia. Unul dintre ei ne-a spus să aşteptăm, că se duce după maior.

— Nu-mi place asta deloc, a rostit Frenchy.

— Nici mie, am spus. Hai să mergem acasă.

— Orice instalaţie care are un maior şi două aruncătoare de flăcări are de gând să poarte un război cum scrie la carte. (Şi-a scos pistolul şi l-a inspectat ca şi când atunci l-ar fi văzut prima oară.) Prin ce parte a lui crezi că ies gloanţele?

— Căca-m-aş am făcut şi-am scotocit în raniţă după o bere.

I-am dat şi lui Frenchy una şi el a pus-o în buzunarul lateral.

O mitralieră a prins glas în extrema noastră dreaptă. Eu şi Frenchy am sărit la pământ. Trei explozii de grenadă. Cineva striga să termine cu prostiile. Un tip i-a strigat înapoi că i s-a părut că vede pe cineva. Mitraliera s-a răstit din nou. Noi am încercat să ne lăsăm niţel mai jos.

De noi s-a apropiat un tip în vârstă, pe la treizeci de ani, cu aer iritat. Maiorul.

— Ridicaţi-vă, oameni buni. Ce-aţi păţit?

Făcea pe durul.

Frenchy s-a ridicat scuturându-se de praf. Uniformele noastre erau singurele curate pe o rază de treizeci de kilometri.

— Căpitanul French, Serviciul Mortuar.

— O, a zis el, vizibil neimpresionat. Asiguraţi-vă echipamentul şi veniţi după mine.

Se îndepărta ca o grandioasă navă a junglei. Frenchy şi-a dat ochii peste cap; ne-am săltat raniţele în spinare şi l-am urmat. Nu eram sigur dacă „asiguraţi-vă echipamentul" însemna să ne luăm lucrurile cu noi sau să le lăsăm în urmă, dar Budweiserul putea deveni un real obiect de colecţie în sălbăticie, iar pe-acolo erau o grămadă de colecţionari.

Ne-am dus prea departe. Adică vreo două sute de metri. Asta însemna că erau destul de răspândiţi. Nu aşteptam deloc să-mi petrec noaptea acolo. Mitraliera aia afurisită şi-a reluat trăncăneala. Maiorul a părut iritat şi a strigat:

— Sergent, îţi controlezi, te rog, oamenii?

Sergentul i-a spus mitraliorului să termine dracului cu gălăgia, iar mitraliorul i-a spus sergentului că era un gălbejit jegos acolo, după care cineva a produs o explozie de proporţii, ca o mină antipersonal, apoi toată lumea trăgea care încotro. Eu şi Frenchy ne-am culcat perfect la orizontală. Am auzit un glonţ vâjâind pe deasupra capului meu. Maiorul stătea sprijinit de un copac, cu un aer plictisit, şi striga:

— Opriţi focul, opriţi focul!

Rafalele s-au rărit ca pocnetele de pop-corn aproape făcut. Maiorul s-a uitat la noi şi a zis:

— Haideţi. Cât încă mai este lumină.

Ne-a condus într-un luminiş mic, unde iarba elefantului era cam toată culcată la pământ. Presupun că toată lumea avusese până atunci ocazia să arunce o privire la cadavru.

Nu era un cadavru foarte hidos, în comparaţie cu altele, însă arăta ciudat chiar şi pentru unul uscat. Mucegăit, ca şi când cineva ar fi presărat făină peste el. Gol puşcă şi probabil de sex bărbătesc; toate părţile moi se atrofiaseră însă. Înalt; un montaniard mai degrabă decât un etnic vietnamez. Emaciat, cu pielea uscată întinsă peste coaste. Probabil bătrân, deşi oamenilor ăstora nu le ia mult

să îmbătrânească. Întins pe spate, cu gura larg deschisă, o postură familiară. Găvane goale holbate către cer. Braţele ridicate a rugă, lejer, demult ieşite din rigor mortis.

Dinţi ciobiţi şi piliţi, cu vârf, probabil o cutumă tribală montaniardă. N-o mai întâlnirăm înainte însă noi nu ne ocupam de mulţi nativi.

Frenchy a îngenuncheat şi a întins mâna spre el, apoi s-a oprit.

— Aţi verificat de capcane?

— Nu, a răspuns maiorul. Credeam că asta-i treaba voastră.

Frenchy s-a uitat la mine cu o expresie care spunea că asta era treaba mea.

Ambii ofiţeri s-au retras la o distanţă politicoasă, în vreme ce eu am pipăit sub cadavru. Uneori scot cuiul unei grenade de mână şi o strecoară sub cadavru, astfel încât greutatea acestuia ţine pârghia de armare apăsată. Când îl întorci, surpriză!

Eu întotdeauna mă tem mai puţin de o astfel de grenadă decât de diferitele specii de şerpi şi insecte cărora le face plăcere să trăiască sub un corp în descompunere. Vietnamul are şerpi şi scorpioni şi megapede cu nemiluita.

De data aceasta am avut noroc; nimic altceva decât viermi. I-am scuturat de pe mână şi l-am văzut pe maior că se face puţin verde la faţă. Oamenii sunt ciudaţi. Ce crede c-o să se întâmple cu el după ce moare? Toţi trebuie să mănânce. Şi pe el categoric îl pândea moartea, dacă nu începea să ţină capul la cutie. Îmi amintesc gândul ăsta însă atunci n-am crezut că ar putea fi o profeţie.

S-au apropiat.

— Ce spui de asta, doctore?

— Nu cred că-l putem vindeca. (Frenchy începea să se simtă călcat pe bătături de păunul ăla.) Ce altceva mai vrei să ştii?

— Nu-i puţin… ciudat să găseşti aşa ceva la dracu-n praznic?

— Neah. Ţara-i plină de cadavre. (A îngenuncheat şi a studiat faţa, manevrând capul de bărbie.) Dac-o ţinem tot

aşa, o să poţi merge de la Mekong până în zona demilitarizată fără să calci pe altceva decât pe cadavre.

— Dar a fost castrat!

— Păsările. (A răsturnat corpul pe cealaltă parte; târâtoare albe au luat-o degrabă la fugă din calea luminii.) Doar un bătrân care-a călcat în pădure gol şi-a căzut lat. Se poate întâmpla şi-n lumea de acasă. Bătrânii fac lucruri ciudate.

— Mă gândeam că, poate, a fost torturat…

— Dumnezeu ştie. S-ar putea. (Corpul i-a revenit în poziţia iniţială cu un scârţâit sinistru, ca de piele. Gura i s-a închis pe jumătate.) Dacă vrei să treci tortură în raport, pentru statistică, îţi dau semnătura mea.

— Ce vrei să spui cu asta, căpitane?

— Exact ce am spus. (Nu şi-a luat ochii de la maior în timp ce şi-a vârât o ţigară în gură şi a aprins-o. Camei fără filtru; ai crede că un tip care lucrează toată ziua bună ziua cu cadavre e ceva mai reticent să li se alăture.) încerc doar să-ţi fac pe plac.

— Crezi că eu vreau să falsifici…

Ei, „falsifici” e cam ciudat ca ultim cuvânt. Inamicul instalase o mitralieră grea de cealaltă parte a luminişului şi noi eram cele mai apropiate ţinte. Un glonţ l-a nimerit pe maior în şale, dar asta am aflat-o mai târziu, examinându-l. La vremea aceea a fost doar o explozie de sânge şi maţe, şi el s-a prăbuşit la pământ, lovind din picioare în toate direcţiile, horcăind, apoi a scos un hârâit puternic, agonic. Frenchy era la sol, strâns ghem, ţinându-se de mâna stângă, strigând: „Căcat căcat căcat”. Îşi pierduse ultima falangă a degetului mic. Dureros, dar nu destul de serios, cum s-a dovedit mai apoi, pentru a fi lăsat la vatră.

Eu stăteam la orizontală şi-mi doream să fiu sub pământ. Am izbutit să-mi scot pistolul şi să-l armez însă mi-am dat seama că nu vreau să fac ceva care să atragă atenţia asupra noastră. Mitraliera mătura pe deasupra noastră, înainte şi-napoi, cam la nivelul genunchilor. Poate nu ne vedeau; poate credeau că suntem morţi. Eram

speriat de-mi venea să fac pe mine.

— Frenchy, am şoptit forţat, tre' să ne cărăm de-aici. (El încerca să-şi înfăşoare degetul cu un pansament din trusa de prim-ajutor, mult prea mare.) Retrage-te între copaci.

— După tine, idiotule. N-am ajunge nici la jumătatea drumului, (şi-a extras pistolul din toc, dar n-a izbutit să-l armeze, căci cu mâna stângă, alunecoasă din pricina sângelui, strângea bandajul. I l-am armat eu şi i l-am dat înapoi.) Ce să zic, că tare mult or să ne ajute armele astea. Cum te descurci cu grenadele?

— Căca-m-aş. De ce crezi c-am ajuns la Mortuare? La antrenamentul de bază mă puneau de serviciu la popotă de fiecare dată când se duceau la exerciţii cu grenade de război. La şcoală am fost mereu ultimul când se alegeau echipele de baseball, din acelaşi motiv, deşi din câte ştiu, o minge de baseball nu te poate ucide dacă n-o arunci destul de departe. Nu puteam s-o arunc nici la jumătate din distanţă.

Liziera pădurii era cam la şaizeci de metri de noi.

— Nici eu n-aş fi putut, cu mâna asta.

Era stângaci.

În spatele nostru s-a auzit un „boinc!", sunetul produs de o mortieră de şaizeci de milimetri, şi în câteva secunde s-a produs o explozie între noi şi lizieră. În aer s-a ridicat un fum cenuşiu. Mitraliera s-a oprit şi cineva a urlat în urma noastră:

— Pune douăzeci!

Dinspre lizieră auzeam strigăte în vietnameză şi un zăngănit metalic.

— Or să atace, a rostit Frenchy. Hai s-o ştergem.

Ne-am ridicat şi-am rupt-o la fugă şi cineva a tras câteva gloanţe spre noi, probabil cu un AK-47, dar a ratat, apoi s-a auzit o serie de boine-uri şi o serie de explozii destul de aproape de unde fusese instalată mitraliera.

Ne-am grăbit înapoi la zona de aterizare şi am găsit grupul de comandă. Cam pe-atunci au reînceput împuşcăturile. La conducere era un locotenent-major şi,

când lucrurile s-au potolit destul cât să-i spunem ce i se întâmplase maiorului, el nu a manifestat nici surprindere, nici tristeţe. Omul fusese observator de la Batalion şi preluase comanda când căpitanul lor fusese ucis în dimineaţa aceea. Ne credea pe cuvânt că individul era mort – doar pentru a sesiza astfel de lucruri eram antrenaţi – şi nu avea să trimită o echipă după el, decât după ce lupta se va fi oprit şi se va fi făcut din nou lumină.

Am preluat postul maiorului, o groapă lărguţă şi adânc săpată în pământ, şi în raniţa lui am găsit o duzină de conserve şi borcane cu hrană adevărată şi o iagă de scotch. Astfel, în vreme ce lupta a umplut noaptea cu vociferările ei, noi am morfolit paté cu biscuiţi Ritz, hering murat în sos de smântână, polonezi micuţi pe pâine de secară, cu muştar franţuzesc adevărat. Am băut tot scotch-ul şi-am păstrat berea pentru micul-dejun.

Ore la rând, locotenentul a cerut degeaba ajutorul artileriei şi aviaţiei. Mai târziu am aflat că inamicul lansase atacuri coordonate asupra tuturor aerodromurilor noastre locale şi a taberelor Forţelor Speciale, precum şi asupra celor în care se aflau prizonieri de război. Noi eram mult mai la coada listei de priorităţi.

Apoi, cam pe la trei dimineaţa, a venit Snoopy. Snoopy era un avion de marfă C-130 care nu transporta decât muniţie şi mitraliere Gatling; se spunea că poate să zboare deasupra unui teren de fotbal şi să înfigă câte-un glonţ în fiecare centimetru pătrat. În tot cazul, a ciuruit tot perimetrul şi duşmanul a încetat focul. Eu şi Frenchy ne-am culcat.

La prima revărsare a zorilor ne-am dus să ajutăm la strângerea celor ucişi în luptă. Erau doar patru la număr, socotindu-l şi pe maior, însă maiorul oferea o privelişte şocantă, cel puţin privit în context.

Semăna într-un fel cu un cadavru rămas în urma unei lecţii de autopsie. Cămaşa-i fusese desfăcută şi pantalonii traşi în jos pe coapse, iar cavităţile toracică şi abdominală fuseseră scobite şi curăţate de toate organele moi, totul de la esofag până la testicule. Coastele aduceau cu nişte

degete mânjite de sânge străpungând, rigide, suprafaţa de piele lăsată. Nu era nicăieri nici urmă de măruntaie, ci doar o mulţime de sânge coagulat.

Nimeni nu auzise nimic. La nici douăzeci de metri distanţă era un cuib de mitralieră. Stătuseră cu urechile ciulite toată noaptea. Nu auziseră decât muşte.

Poate un animal care se hrănise fără zgomot. Corpul nu fusese deschis cu un scalpel ori cuţit; pielea fusese sfâşiată de dinţi sau gheare – însă aparent simetric, de la gât la boaşe.

Iar cadavrul uscat dispăruse. Cel cu dinţi ascuţiţi.

Există o explicaţie raţională. Războiul modern înseamnă, în parte, război psihologic, iar noi nu suntem singurii care îl practicăm, paraşutând lucruri aducătoare de ghinion, invocând magia şi superstiţia. Vietnamezii ştiau cât de uşor se scârbesc americanii, astfel că mutilau cadavre în feluri inventive. Ştiau, de asemenea, să se mişte pe neauzite. Cel uscat? E posibil să-l fi făcut să dispară doar ca să ne dea peste bot. Ca să ne arate de ce sunt în stare chiar sub nasul nostru.

Şi pentru straniul aspect mumifiat al celui uscat, pentru mucegai, ar putea exista o explicaţie. Am aflat că montaniarzii din zona aceea nu-şi îngroapă morţii; îi pun într-un coşciug făcut dintr-un buştean scobit şi-i lasă deasupra solului. Deci poate că a fost doar victima unui hoţ de morminte. Credeam că cel mai apropiat sat era la câţiva kilometri buni, cam treizeci, dar e posibil să mă fi înşelat. Ori cadavrul e posibil să fi fost purtat pe distanţa aceea cu cine ştie ce scop obscur – poate vietnamezii l-au lăsat în drum pentru a-i face pe americani să se oprească într-un loc numai bun de o ambuscadă.

Probabil că asta e. Dar deja de douăzeci de ani, mai multe nopţi pe săptămână, mă trezesc lac de sudoare, cu o imagine teribilă în minte. Am ieşit afară cu o lanternă şi el e acolo, cel uscat, scoţând maţe aburinde din corpul maiorului, rupându-le cu dinţii lui ascuţiţi, holbându-se în lumina mea cu găvane negre, goale, nederanjat. Duc mâna după pistol şi acesta nu e niciodată acolo. Creatura se

ridică, strălucind de sânge, şi face un pas către mine – pentru un an sau doi, asta a fost tot; aici mă trezeam. Apoi a făcut doi paşi, după care trei. După douăzeci de ani a parcurs jumătate din distanţă, iar mâinile lui ude i se ridică pe lângă corp.

Doctorii îmi dau tranchilizante. Eu nu le iau. M-ar ajuta să dorm mai departe.

CUVÂNTUL AUTORULUI

Imaginea oamenilor morţi în junglă e extrasă din propria-mi experienţă, desigur, însă toate celelalte lucruri despre Serviciul Mortuar sunt născocite. Am dat peste lucrători de la Mortuare, în Kontum, de multe ori, în drum spre heliport, şi o dată am văzut mai mult de-o duzină de corpuri fiind aduse acolo cu camionul însă niciodată nu mi-am adunat destul curaj pentru a merge să arunc o privire de aproape.

Presupun că povestirea aceasta vorbeşte, în fapt, despre o dată când am găsit „unul uscat” – ori o pereche de „uscaţi”. Eram şeful unei echipe de demolare care primise ordin să defrişeze o parte a pădurii – pe culmea unui deal se afla o baterie de artilerie a cărei ţintă era blocată într-o direcţie de copacii înalţi. Erau lunetişti în părţile acelea, aşa că nu voiau să trimită oameni cu drujbe. Acestea ar fi atras atenţia şi, totodată, ar fi acoperit zgomotul de împuşcături.

Aşa că i-au trimis pe „demolatori”, dintre care majoritatea erau simpli băieţi de optsprezece sau nouăsprezece ani. La douăzeci şi unu, eu eram deja Bătrân, motiv pentru care fusesem făcut şef, în ciuda faptului că-mi lipsea orice calitate de conducător, fie ea cât de neînsemnată.

La început am străbătut pădurea în linişte, aşezând explozibili plastici pe toţi copacii înalţi, cuplându-i cu fir detonator, astfel încât, atunci când totul avea să fie pregătit, noi să ne putem retrage şi să-i doborâm pe toţi dintr-o singură detunătură. Era o muncă stresantă, iar stresul creştea şi mai tare ştiind cât de aproape eram de corpurile morţilor. Mirosul era greu în aerul nemişcat,

lipicios. Le-am împărţit oamenilor trabucuri (nebăgând în seamă ironica punte dintre naştere şi moarte) însă nu ne ajutau cine ştie cât.

Am găsit două corpuri unul lângă celălalt, un locotenent şi un soldat care fuseseră ucişi pe loc de un tir aleatoriu de artilerie. Erau morţi de mai bine de o săptămână, descompunerea depăşind hidoşenia şi atingând stadiul descris în poveste. Explozia care le luase viaţa îl decapitase pe locotenent; căpăţâna lui se rostogolise câţiva metri mai încolo, gâvanele goale holbându-se în sus la bolta junglei.

Unul dintre băieţi s-a pierdut cu firea şi a tras un şut căpăţânii. Altul, chicotind, a lovit-o şi mai tare şi, în doar câteva secunde, toţi se hârjoneau printre ierburi, hohotind isteric, lovind capul sărmanei victime într-un macabru joc de fotbal ad-hoc. I-am implorat să se potolească şi să se comporte dt de dt civilizat – să încerce măcar să nu ne deconspire locaţia tuturor lunetiştilor pe-o rază de un kilometru şi jumătate – însă nu eram tocmai un lider înnăscut şi nici ei nu ştiau prea bine să execute ordinele.

De asemenea, ceva primitiv pusese stăpânire pe ei; ceva ce avea legătură mai mult cu propria lor mortalitate decât cu a locotenentului. Peste câteva luni, toţi în afară de unu erau morţi. Iar eu aveam probleme cu somnul.

Traducere din limba engleză: Mircea Pricăjan

Născut în Oklahoma în 1943, Joe Haldeman a călătorit mult împreună cu ai săi, din Puerto Rico până-n Alaska şi de la Washington până la New Orleans. A obţinut o licenţă în astronomie la Universitatea din Maryland, apoi a început un masterat în matematică şi informatică, pe care l-a abandonat în cele din urmă pentru a se dedica scrisului, începând din 1970. A luptat în Vietnam, a fost rănit şi a primit numeroase distincţii militare pentru curajul său. În 1965 s-a căsătorit cu Mary Gay potter, alături de care trăieşte şi în prezent, făcând naveta între Florida şi Massachusetts. Predă un curs de creative writing la MIT, începând din 1983. A debutat editorial cu romanul *War Year*, în 1972, o carte inspirată de experienţa

din Vietnam. Tot aceasta i-a inspirat şi romanul său cel mai celebru, *The Forever War* (*Războiul etern*, Pygmalion, 1999), care i-a adus în 1975 premiile Hugo, Nebula şi Ditmar. Trei ani mai târziu, romanul *Mindbridge* câştigă premiul Galaxy. O altă scriere importantă este trilogia *Worlds*, alcătuită din romanele Worlds (1981), Worlds Apart (1983) şi *Worlds Enough and Time* (1992). Situat în acelaşi univers ficţional ca şi *Războiul etern*, *Forever Peace* (*Pacea eternă*.

Teora, 1998) repetă performanţa acestuia, aducându-i autorului Premiile Hugo, Nebula şi Campbell. *Forever Free*, o urmare directă la *Războiul Etern*, a fost publicat în 1998. Cel mai recent dintre romanele sale care a apărut şi în România, *Camouflage* (*Camuflaj*, Nemira, 2005) a reuşit din nou performanţa de a obţine două premii importante, Nebula şi James Tiptree. Din proza sa scurtă se cuvin a fi amintite „Tricentennial" (Hugo în 1975), nuvela „The Hemingway Hoax" (Hugo şi Nebula în 1991), „Graves" (chiar textul din acest număr al revistei, recompensat cu Nebula şi World Fantasy Award), „None. Se Blând" (Hugo, 1995).

În calitate de editor, Haldeman a publicat mai multe antologii, între care *Cosmic Laughter* (1972), *Study War No More* (1977) şi *Nebula Awards 17* (1983). În mai 2010, Science Fiction and Fantasy Writers of America (organizaţie al cărei preşedinte a fost între 1992 şi 1994) îi va decerna în cadrul ceremoniilor dedicate Premiilor Nebula titlul de Grand Master, consfinţind înscrierea sa între autorii de vârf ai genului: Heinlein, Clarke, Asimov etc.

ZEITGEIST

Paul Di Filippo CYBERPUNK: DUPĂ 25 DE ANI

Iată câteva repere ale anului 1984, selectate – nu tocmai aleator – cu ajutorul funcţiilor specifice Wikipedia:

Ronald Reagan deţinea funcţia de preşedinte al SUA;

Uniunea Sovietică era încă o mare putere;

naveta spaţială Challenger a zburat pentru a patra oară pe orbită;

cinefilii se bucurau de filme precum *Police Academy* sau *Karate Kid*;

Iubitorii muzicii ascultau albume noi (pe discuri de vinii!) scoase de Hall & Oates, Wham! The Cars şi Culture Club;

romanul de debut al lui William Gibson, *Neuromantul*, era publicat în format de buzunar, lansând mişcarea cyberpunk.

Douăzeci şi cinci de ani mai târziu, Reagan, Uniunea Sovietică şi naveta Challenger împreună cu echipajul ei au încetat să mai existe. Poziţiile antagonice ale celor două entităţi politice menţionate mai sus sunt de-acum desuete, în timp ce programul învechit al Navetei Spaţiale e pe cale de a fi desfiinţat. Filmele şi albumele numite, chiar dacă mai pot fi vizionate şi ascultate, nu au avut consecinţe pe termen lung, nu au generat o mişcare culturală, nu au devenit pietre de temelie, iar publicul le desemnează, pe drept cuvânt, drept „vechituri".

Dar William Gibson încă mai scrie, poate mai bine ca niciodată*; Neuromantul* e încă reeditat şi face parte din programa şcolară. Mişcarea la a cărei întemeiere şi răspândire a contribuit Gibson îşi ocupă locul cu mândrie alături de moştenirea lăsată de profeţiile îndeplinite şi realizările artistice de renume ale genului. Mişcarea a fost preluată de o nouă generaţie de scriitori, practic cea de-a treia generaţie de cyberpunkeri (dacă nu chiar a patra!), iar principiile şi stilul cyberpunkului, atitudinea şi figurile de stil au fost absorbite de genul science fiction ca material fundamental.

Stilul şi perspectiva cyberpunkului continuă să exercite o influenţă extraliterară în ansamblul culturii contemporane, chiar şi printre cei nefamiliarizaţi cu textele canonice ale mişcării. Peisajul anului 2009 a devenit, în mare, acel viitor plin de cabluri, saturat de informaţie, absurd şi multicultural prezis în *Neuromantul* şi alte lucrări cyberpunk. Utilizarea Wikipedia ca sursă de documentare pentru acest articol e un fapt gibsonian prin excelenţă.

La douăzeci şi cinci de ani de la apariţia romanului *Neuromantul*, valorile, intuiţia şi ambianţa generală a cyberpunkului par foarte cunoscute şi distribuite în lumea întreagă. Dar ceea ce trece aproape neobservat în acest succes este faptul că aproape toţi practicanţii originali ai literaturii cyberpunk – inclusiv cel care semnează acest eseu – cei al căror nume poate fi regăsit în cuprinsul antologiei-manifest *Mirrorshades* – sunt încă activi, adaptându-şi lucrările la realităţile post-cyberpunk atât din cadrul pieţelor literare, dt şi din cultură în ansamblul ei. În cele ce urmează ne vom îndrepta atenţia spre trei lucrări recente ale autorilor aparţinând primei generaţii de cyberpunkeri.

John Shirley a fost dintotdeauna unul dintre acei cyberpunkeri puternic implicaţi politic, cu o fervoare activistă în peroraţiile sale infuzate de rock & roll. Trilogia *Eclipse* (1985 – 90) înfăţişa o acaparare fascistă de dreapta a Europei, ceea ce, în condiţiile thatcherismului înfloritor al vremii respective, părea

Cu titlul *Cyberpunk*, antologia editată de Bruce Sterling a apărut în româneşte la Millennium Press în 2009. (n.r.)

O extrapolare plauzibilă. Iată de ce pare şocant să-l găsim orientându-se, în scrierile-i mai recente, spre un fantasy supranatural, un gen caracterizat deseori prin abordarea detaşată, aeriană, şi o acţiune desfăşurată într-o lume de vis, fără nicio legătură cu *realpolitik*. Cititorii celei mai recente cărţi ale sale, *Bleak History*, vor redescoperi însă acelaşi Shirley revoltat împotriva sistemului, la fel ca un alt cyberpunker de primă generaţie, Richard Kadrey, care s-a aventurat într-un teritoriu similar cu romanul său *Sandman Slim*. În scenariul imaginat de Shirley, puterea abuzivă se află în mâinile unei organizaţii guvernamentale americane finanţată la negru, numită Autoritatea Centrală de Reţinere. Autoritatea Centrală ştie un secret: că magia este reală, o varietate neexplorată a fizicii. Scopul Autorităţii este să îi aducă pe toţi utilizatorii magiei sub control guvernamental, aparent pentru a împiedica

declanşarea unui Cernobîl supranatural. Dar preşedintele corupt şi un generalmarionetă, utilizând drept scuză un viitor atac terorist, urmăresc în realitate doar propriile ţeluri megalomaniace. Protagonistul romanului este Gabriel Bleak, un membru al Comunităţii Umbrelor. Fiind unul dintre cei mai puternici vrăjitori, Bleak este urmărit de AER. Reacţia sa şovăielnică, dar nu mai puţin letală, capătă o dimensiune personală atunci când descoperă că Sean, fratele său pierdut, a fost cooptat de AER. Va fi suficient ajutorul – atât mistic, dt şi practic – din partea agentului guvernamental Loraine Sarikosca, „sufletul-pereche" al lui Bleak, pentru a întoarce situaţia în favoarea rebelilor? Şi în ce fel este implicat în poveste un artefact misterios îngropat la Polul Nord?

Prin conspiraţiile şi grupările sale, prin istoriile secrete pe care le dezvăluie, romanul lui Shirley aminteşte de stilul lui Pynchon. Autorul postmodernist a fost dintotdeauna un model pentru cyberpunk. În plus, Shirley urmează întocmai definiţia succintă a cyberpunkului: „persoane josnice, tehnologii înalte" – asta dacă acceptăm ecuaţia conform căreia „magia egal tehnologie". Îşi sprijină acest punct de vedere ascunzându-şi supranaturalul printre termeni cibernetici: „Spiritele sunt ca un program computerizat pe care-l lansăm în Ascuns". Să nu uităm de numeroasele legi ale inteligenţei artificiale care umpleau dberspaţiul lui Gibson.

Romanul lui Shirley poate fi citit până la urmă în cheia poveştilor cu *Hellboy* ale lui Mike Mignola. Chiar dacă nu este inclus în descendenţa principală a cyberpunkului, *Hellboy*, un serial de benzi desenate care a debutat în 1991, a datorat dintotdeauna multe motive din genomul său literar viziunii cyberpunk, fiind, dacă vreţi, un fel de descendent lateral. Este cu atât mai interesant de observat cum unul dintre naşii lui *Hellboy* dansează graţios şi fără griji cu această progenitură mutantă.

Încă de la începutul mişcării cyberpunk, ficţiunea lui Rudy Rucker s-a axat pe speculativ şi complexitate, pe ciudăţenii de ultimă oră. Şi, în plus, pe un comportament şi

un stil excentric. Nu putem uita acest ultim element esenţial. Teoriile sale critice timpurii privind natura cyberpunkului au scos în evidenţă amplitudinea unui univers al ciudăţeniilor. Intersectarea intereselor lui Rucker cu un viitor generic tip *Blade Runner* implică, de obicei, roboţi mâncători de creiere sau sfere sexuale din dimensiuni alternative. Subtitlul mega-popularului blog *Boing Boing*, oarecum un afiliat al mişcării cyberpunk, „un registru plin de minunăţii”, poate fi foarte bine aplicat ficţiunii lui Rucker.

Ultima sa carte, *Hylozoic*, o urmare a romanului *Postsingular* (2007), ridică stranietatea la un alt nivel.

În romanul precedent, Pământul trecea printr-o schimbare majoră. Dimensiunile compacte de spaţiu-timp se despleteau, conferind oamenilor puteri cvasi-divine: telepatie, teleportare şi control al materiei. Materia însăşi devine conştientă – iar noul titlu este adjectivul definitoriu pentru această condiţie –, fiecare atom şi entitate fiind parte dintr-o minte compozită, la scară tot mai largă, până la Gaia, conştiinţa supremă a întregii planete. Umanitatea este reprezentată acum de pierde-vară hedonişti şi de acei negativişti care continuă cu încăpăţânare să trăiască în stilul vechi. Eroii noştri sunt staruri media, soţ şi soţie, pe nume Thuy şi Jayjay, alături de copilul autist-savant al unor prieteni, Chu. Cei trei, cu puţin ajutor de la un Hieronymous Bosch transdimensional, vor înfrunta invazia extraterestră a Pengilor şi Hruliilor, care intenţionează să ne colonizeze planeta.

Apocalipsa de catifea a lui Rucker e plină de poante inspirate din generaţia Beat şi de desenele animate Warner Brothers.

Extrapolarea sa riguroasă în domeniul ciudăţeniilor cuantice se cufundă tot mai adânc în acel teritoriu identificat de Arthur C. Clarke în care tehnologia devine magie, dar Rucker este corect faţă de cititor, impunând limite clare ale logicii digitale, ceea ce contribuie la un suspans firesc din punct de vedere narativ. Stilul abundent în dialoguri oferă o dinamică cinematografică întregii

acţiuni. Şi, la fel cum cyberpunkerii i-au recunoscut dintotdeauna cu plăcere ca strămoşi pe Samuel Delany sau Alfred Bester, la fel şi Rucker îşi pleacă fruntea în faţa geniului comic al lui Robert Sheckley.

Prospeţimea romanului vine din felul în care oglindeşte şi pune în valoare situaţia noastră curentă. Pe măsură ce imemorialele noastre sisteme fiscale şi culturale se prăbuşesc în jurul nostru, unii dintre noi îşi vâră capul în nisip, dar alţii plutesc creativ deasupra haosului, direct în acel viitor optimist atât de drag literaturii science fiction.

În 1984, toţi îi spuneam lui Bruce Sterling „Preşedintele”. În calitate de cârmaci ideologic şi teoretician al cyberpunkerilor, Bruce jongla cu sarcinile disonante din punct de vedere cognitiv de a menţine linia ideologică a Mişcării şi, totodată, de a face să înflorească numeroase flori ale ficţiunii speculative. Mereu îşi făcea treaba cu o înţelepciune sardonică şi previziuni ingenioase. Şi, desigur, propria sa proză artistică şi strălucirea conceptuală pe care aceasta o emana exemplificau perfect calea de urmat, menită să aducă în sunet de fanfare science fiction-ul în era postmodernă.

Încă de la primele sale lucrări publicate, Sterling şi-a evidenţiat nişte unelte formidabile, aceleaşi pe care le-a folosit până în prezent. Alăturând jurnalistic subiecte sensibile şi descoperirile ştiinţifice de ultimă oră unei sensibilităţi avangardiste acute şi discernământului unui istoric, el a creat ficţiuni tăioase care au combinat realismul lui Heinlein cu idei cu adevărat măreţe, absolut uluitoare. Dacă personajele sale păreau la început lipsite de substanţă, ei bine, la ora actuală Sterling a depăşit cu brio această deficienţă, după cum orice cititor al ultimului său roman, *The Caryatids*, îşi poate da imediat seama. Fiindcă, sub toată suprafaţa futuristă strălucitoare, lucitoare, cartea nu-i decât despre personaje.

Cariatidele sunt şapte clone feminine ale unei criminale, o „Lady Macbeth balcanică” pe nume Yelisaveta Mihajlovic. În anul 2065 doar patru clone mai sunt în viaţă:

Biserka, Sonja, Mila şi Vera. În ciuda genomului identic, fiecare dintre aceste femei are o personalitate unică, de criminal, soldat, artist şi muncitor. Prin aceste patru filtre fine Sterling va arunca o lumină puternică asupra unui viitor chinuit, o lume copleşită de un dezastru climatic, o lume în care milioane de oameni au murit, dar în care viitorul umanităţii este încă plin de un minunat potenţial – dacă specia umană va reuşi să supravieţuiască. Două entităţi globale rivale, Dispensaţionistii şi Acquis, precum şi ultimul stat-naţiune. China, concurează pentru a-şi impune viziunea proprie despre traiul corect, oferind astfel stimulentul pentru o poveste de tip thriller.

Sterling a locuit fictiv pe fiecare metru pătrat al creaţiei sale, de la câmpiile deşertice ale Mongoliei până la un Los Angeles arzând, pe jumătate scufundat. Extrapolările sale tehnologice sunt rivalizate doar de perspicacitatea sa socială. Portretul pe care îl face cariatidelor este complex şi autentic, fiind folosit atât ca ancoră, cât şi ca pânză pentru corabia poveştii sale.

Cald, plin de cu umor negru, cinic şi totuşi plin de speranţă, asemănându-se cu faimoasa nuvelă „Nine Lives” a Ursulei LeGuin, reconstruită ca un cântec rap condensat într-o postare pe Twitter şi menit să amuze piraţi somalezi, ultimul roman al lui Sterling dovedeşte că atunci când un cyberpunker este aruncat în vârtejul numit *Zeitgeist*, simpla trecere a douăzeci şi cinci de ani nu-i degradează performanţele, relevanţa sau înţelepciunea.

Traducere din limba engleză: Robert Colier

Articol publicat iniţial în Barnes & Noble Review, *sub titlul* Aging Chrome: Cyberpunk în 2009

Copyright © Paul Di Filippo, 2010

Autor a numeroase romane şi volume de proză scurtă, Paul Di Filippo a fost unul dintre cei care au contribuit la antologia *Mirrorshades* (*Cyberpunk*, Millennium Press, 2009) editată de Bruce Sterling, considerată a fi manifestul curentului întemeiat de William Gibson, care avea să afirme despre scrierile sale că „îţi dau

fiori şi, în egală măsură, îţi provoacă râsete nestăpânite”. Între lucrările sale se numără romanele *Ciphers*, *Joe’s Liver*, *Cosmocopia*, *A Mouthful of Tongues* şi culegerile *The Steampunk Trilogy*, *Fractal Paisleys*, *Little Doors* şi *Babylon Sisters*, precum şi nuvela *A Year în Linear City*, nominalizată la premiile Sturgeon, Hugo şi World Fantasy. Semnează în mod consecvent recenzii de carte în *Washington Post*, *The San Francisco Chronicle*, *Science Fiction Weekly*, *Asimov’s*, *Barnes & Noble Review*.

ZEITGEIST

Peter Watts
„CE-AR FI SĂ DECOLĂM
ŞI SĂ-I FACEM PRAF DE PE ORBITĂ?”
a

Un dram din classical *Star Trek*, o măsură din *Deathworld* a lui Harry Harrison, câte ceva din călăreţii dragonilor lui Anne McCaffrey… Pornografie vizuală inspirată de copertele de LP-uri ale trupei Yes, create în anii *’70* de Roger Dean. Ecouri puternice din *The emerald Forest* (*Pădurea de smarald*), un film jalnic al lui John Boorman din misticii ani ’80, având ca subiect calvarul pădurilor amazoniene. *South Park* a rezumat la fix povestea în parodia *Dansând cu ştrumfii* difuzată acum câteva săptămâni. Şi… sunt oare singurul care-şi aminteşte de un roman din 1975 al lui Alan Dean Foster, intitulat *Midworld*? Era despre o planetă umbrită de o pădure deasă, populată de o faună cu şase picioare, unde industrialişti nemiloşi veniţi de pe Pământ aterizează hotărâţi să exploateze la maximum bogăţiile locului, dar sunt alungaţi de descendenţii sălbăticiţi ai unei expediţii anterioare care au învăţat să trăiască în armonie cu natura. În acest roman ni se dezvăluia că faima şi flora alcătuiau o uriaşă reţea planetară. Chiar nu-şi mai aminteşte nimeni de cartea asta?

Mă refer în paragraful de mai sus, desigur, la *Avatar* al lui James Cameron, un film pe care l-am văzut de curând în pe nedrept subapreciata versiune 3D. Un film care, în

ciuda banalităţii scenariului, s-a dovedit a fi una dintre cele mai binevenite distracţii din ultima vreme. A fost frustrant. A fost frumos. Unele lucruri i-au ieşit bine, altele prost, iar altele, în sfârşit, au ieşit deopotrivă bine şi prost, în egală măsură.

Să luăm de exemplu tehnologia ce ne e înfăţişată în film, care e îndeajuns de anacronică pentru a transmite spectatorului contemporan un sentiment de verosimilitate. Cârcotaşul din forul meu interior insistă că pilotarea manuală şi carlingile de bombardier B-52, ba chiar şi prezenţa piloţilor umani într-o lume în care e posibilă crearea unor marionete vii teleoperate, la generaţii în viitor de era în care cerurile sunt deja pline de drone autonome, toate acestea au la fel de mult sens ca şi un F-16 cu căpăstru şi antenă pe post de interfaţă de control. Şi totuşi, vopseaua zgâriată şi parbrizul crăpat al vehiculelor din film dau un asemenea aer de realism, perceptibil la nivel visceral, încât chiar nu-mi vine să mă plâng în această privinţă.

Să trecem la biologie. Cineva s-a gândit îndelung la fauna Pandorei, care a fost un adevărat regal vizual. Uimitor de diversă, fauna Pandorei părea a avea o logică din punct de vedere filogenetic: la o mare varietate de specii, totul – chiar şi localizarea nărilor – sugera existenţa unei ancestralităţi comune. Cu o singură excepţie: băştinaşii Na vi, care sunt ridicol de antropomorfi: bipezi cu patru membre pe o planetă unde toate vietăţile par a avea şase membre; viziune binoculară într-o lume în care patru ochi reprezintă norma pentru vertebrate. Evident, Cameron a anticipat că eroul său uman nu avea cum să se îndrăgostească de un melc în formă de banană cu patru ochi; o femeie-pisică având pielea albastră e întrucâtva mai acceptabilă. Evident, dacă ar fi mers pe cea dintâi variantă am fi avut parte de un film mult mai solicitant din punct de vedere intelectual, iar mie îmi plac filmele provocatoare din acest punct de vedere. Şi, chiar dacă în principiu n-am nimic împotriva ideii de ecosistem planetar ca reţeaatot integratoare, s-a gândit oare cineva la implicaţiile faptului

că de capul fiecărei creaturi atârnă o prelungire a măduvei spinării echipată cu conexiune USB? Imaginile de pe Pandora abundă în interacţiuni prădător-pradă; cum ar putea ele să evolueze într-o lume în care prada poate să interfaţeze neuronal cu prădătorul, forţându-l să simtă durerea de a fi consumat? Oare n-ar determina acest factor formarea unor lanţuri trofice fundamental diferite de sălbăticia luxuriantă pe care ne-a fost dat să o admirăm pe ecran?

Ar mai fi o întrebare: cum pot băieţii buni, trecând printr-o „zonă de flux" care face praf semnalele electromagnetice, să-şi transporte capsulele de interfaţare cu avatarul, fără a compromite legătura cu acesta? Sunt sigur că s-a găsit cineva care să explice acest lucru prin utilizarea proprietăţilor superconductoare ale „unobtainium"-ului, dar era oare chiar atât de complicat să se introducă un schimb de replici care să furnizeze această explicaţie?

Câteva cuvinte despre personaje şi caricaturi… Niciun mare mahăr corporatist nu s-ar lăsa nici mort auzit în timp ce pronunţă expresii precum „sălbatici" sau „maimuţe albastre" la adresa băştinaşilor, chiar dacă exact asta ar fi ceea ce simte în sinea sa. Acest gen de oameni sunt versaţi în a emite comentarii lipsite de conţinut cu o mină zâmbitoare, în a rosti mesaje care încurajează şi liniştesc, fără a promite însă nimic. Eventual, ar putea vorbi despre mutarea băştinaşilor pentru binele lor, căci nimeni nu poate prevedea efectele secundare dăunătoare pe care „unobtainium"-ul le-ar putea avea asupra populaţiei indigene neprotejate. Burke, din *Aliens* al lui Cameron, era un ticălos corporatist mult mai plauzibil.

Sunt sigur că nu sunt cel dintâi care arată cu degetul spre o altă problemă, cea a băştinaşilor neajutoraţi care *trebuie* să fie salvaţi de către nobilul alb. Având în vedere datele poveştii, sunt de acord că bătrânul Jake ar putea fi o resursă extrem de valoroasă, în calitate de depozitar al informaţiilor pricind felul în care gândesc şi acţionează „oamenii din cer". Nu ar fi fost aşadar nimic anormal, care

să denote condescendenţă, în a-i conferi un rol vital în ierarhia insurgenţei, în calitatea sa de sursă valoroasă de informaţii tactice. Jake ar fi fost un excelent consilier. Dar un *Mesia*? Individul a petrecut în total *trei luni* alături de indigeni, şi cu toate acestea el e cel care conduce un atac cu armele localnicilor, pe un teren cunoscut de băştinaşi de-o *viaţă întreagă*? Acelaşi individ, un neofit, descoperă pe cont propriu şmecheria îmblânzirii celui mai feroce animal de pradă de pe Pandora, un truc pe care doar cinci Na vi l-au descoperit de-a lungul întregii istorii cunoscute a tribului? (Ei, nu-i o găselniţă chiar atât de slăbuţă, dacă nu stai să te gândeşti prea mult… Dacă însă reflectezi puţin, ajungi iar la acele mufe USB spinale şi la potenţială vulnerabilitate a celui mai feroce prădător în faţa unui atac neuronal venit din partea unei fiinţe inferioare ca forţă.) Din punct de vedere logic, povestea ar fi avut mai mult sens dacă Jake şi-ar fi deşertat informaţiile, după care ar fi fost ţinut în siguranţă, departe de câmpul de luptă – ca o resursă nepreţuită de informaţii –, în timp ce băştinaşii ar fi preluat conducerea în luptă.

În sfârşit, am îndoieli cât se poate de serioase în privinţa deznodământului, care e departe de-a fi atât de definitiv precum ar vrea Cameron să credem. Titlul acestei însemnări, care e de fapt o replică dintr-un alt film al lui Cameron, rezumă perfect obiecţia pe care o am la adresa finalului acestui film.

Dar… Ştiţi ceva? În ciuda a tot ce-am scris mai sus, aş revedea oricând *Avatar*, fără să stau deloc pe gânduri.

De ani buni de zile, efectele speciale n-au mai fost un motiv suficient pentru a mă aduce în sala de cinema. Pe măsură ce imaginile generate pe computer au progresat, a devenit posibil ca aproape tot ce-şi imaginează un scriitor să poată fi transpus în imagini mişcătoare. Valorile înalte ale unei producţii cinematografice au fost devalorizate de asaltul nemilos al Legii lui Moore. Nu mă interesează cât de uimitoare sunt imaginile unui film, e nevoie de mai mult pentru a mă atrage. Niciun film nu poate să-şi bazeze succesul doar pe efectele speciale.

Apoi am văzut *Avatar*, iar virtuozitatea tehnică m-a dat pe spate. Fiecare cadru luat în parte e pur şi simplu superb. Fiecare două minute din film arată de parcă ar fi costat cât un film întreg. Fiecare fir de praf, fiecare rază de soare ce răzbate prin coroana copacilor din jungla Pandorei, perfect realizate.

Purtând numele fondatorului Intel, Legea lui Moore afirmă că numărul de componente electronice asimilabile unui tranzistor care pot fi plasate fără cheltuieli prea mari pe suprafaţa unui circuit integrat se dublează la fiecare doi ani, o previziune care s-a dovedit exactă de la enunţarea ei, în 1971, până în prezent, (n.r.)

m-au determinat să zâmbesc şi să fac ochii mari, încântat în ciuda intenţiilor mele cârcotaşe.

Am multe obiecţii la adresa poveştii din *Avatar*. Ca experienţă însă, filmul acesta m-a determinat să-mi modific, fie şi temporar, scala de evaluare. Avatar este un film care are şi merită să aibă succes datorită efectelor speciale.

Traducere din limba engleză: Robert Colier

—

Textul acestui articol a fost publicat pe blogul autorului la 19 decembrie 2009, la adresa http://www.rifters.com/crawl/?p=959

Copyright © Peter Watts, 2010

Născut în 1958, Peter Watts s-a specializat în domeniul biologiei marine şi, în 1990, a debutat în science fiction cu povestirea „A Niche”.

A publicat trilogia *Rifters*, alcătuită din romanele *Starfish* (1999), *Maelstrom* (2001) şi *Behemoth* (două volume, 2004) şi romanul *Blindsight* (2006), nominalizat la premiile Hugo, Campbell, Sunburst şi Locus. Povestirile sale au fost adunate în culegerea *Ten Monkeys*, *Ten Minutes* (2002). Nuveleta „The Island” candidează în acest an la Premiul Hugo. A colaborat la realizarea scenariilor pentru jocurile video *Bioshock* 2, *Homeworld 2* şi *Cry sis 2*.

Abonaţi-vă la GALILEO!

Abonamentele pe un an (patru numere de revistă) pot

fi achitate prin expedierea sumei de 50 de lei printr-un manda poştal sau e-mandat pe adresa editurii:

Horia Nicola Ursu

Millennium Press, Str. G.V. Popescu Nr. 7 440021 Satu Mare sau prin transfer bancar în contul:

R043BTRL03101201998386XX

deschis la Banca Transilvania Satu Mare titular cont: Horia Nicola Ursu

După efectuarea plăţii, vă rugăm să ne expediaţi un e-mail pe adresa officemillenniumpress.ro precizându-ne adresa la care doriţi să primiţi revista şi numărul cu care doriţi să înceapă abonamentul.

Citiţi în numărul viitor:

Traducerea nuvelei IT TAKES TWO de NICOLA GRIFFITH, nominalizată în acest an la Premiile Hugo şi Locus

Interviu în exclusivitate cu LUCIUS SHEPARD

Povestirea ÎNGERI ŞI MOLII de COSTIGURGU, cu care autorul român a debutat în Statele Unite

Proză de LUCIUS SHEPARD, MICHAEL SWANWICK şi MARIAN TRUŢĂ

ÎN IUNIE 2010 LA MILLENNIUM PRESS

DUNE

BĂTĂLIA CORRINULUI

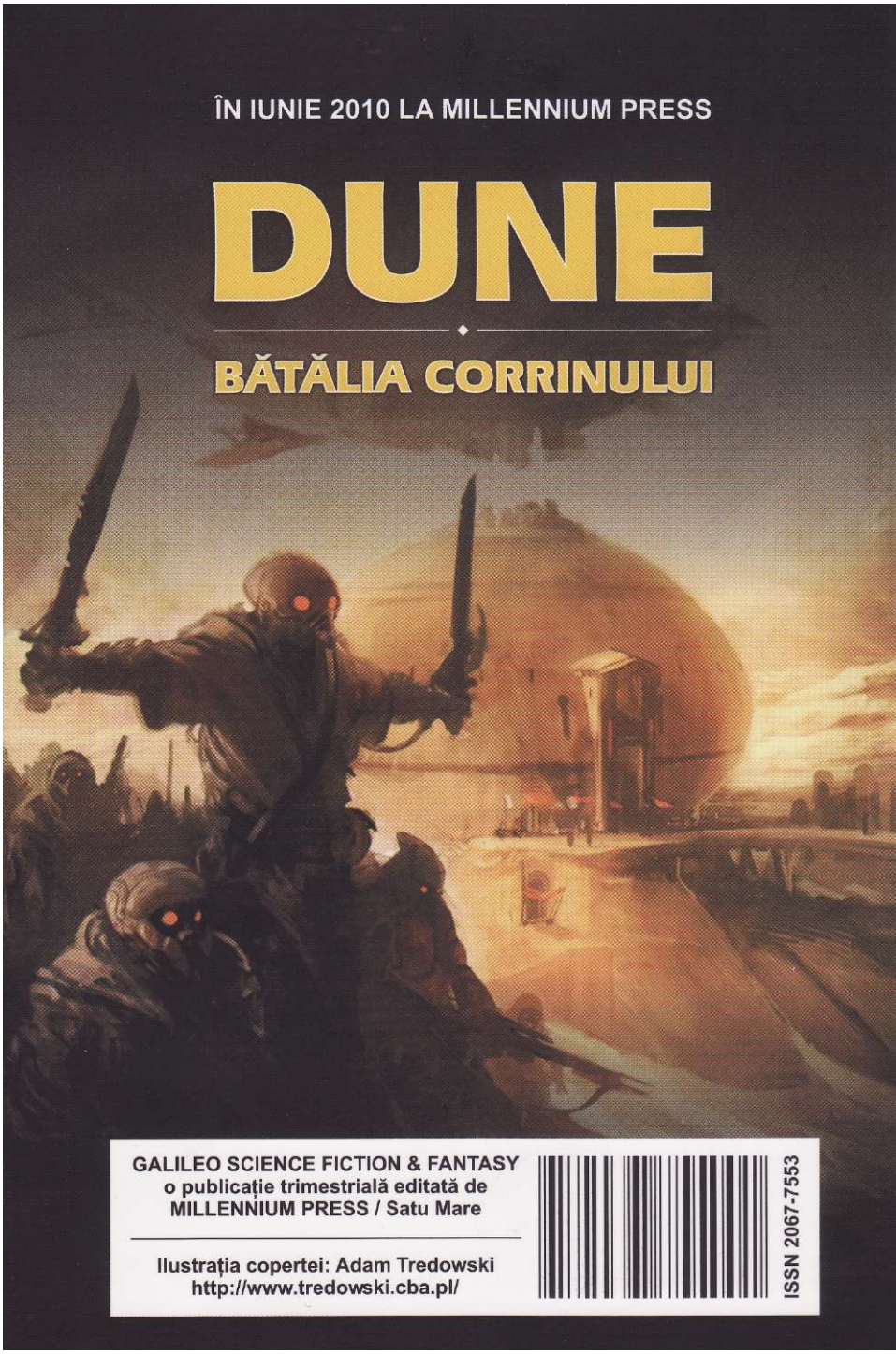

GALILEO SCIENCE FICTION & FANTASY
o publicație trimestrială editată de
MILLENNIUM PRESS / Satu Mare

Ilustrația copertei: Adam Tredowski
http://www.tredowski.cba.pl/

ISSN 2067-7553